

Registered News Magazine
RNI No. TNTAM/2010/34642

Posted at Egmore
Postal Regn No. TN/CH/C/444/11-13

இலவசம்!

500 கிராம் பேக் உடன் 80 ரூபாய் மதிப்புள்ள மின்துறை பங்கிட்டு இலவசம்!

3 கிலோ பேக் உடன் 80 ரூபாய் மதிப்புள்ள மின்துறை பங்கிட்டு இலவசம்!

1 கிலோ பேக் உடன் 75 ரூபாய் மதிப்புள்ள மின்துறை பங்கிட்டு இலவசம்!

உடனே வாங்குங்கள்!

3kg பவர் டிரை-ஜென்ட் பவுடர் உடன் ₹80 மதிப்புள்ள மின்துறை பங்கிட்டு இலவசம்!
1kg பவர் டிரை-ஜென்ட் பவுடர் உடன் 75 ரூபாய் மதிப்புள்ள மின்துறை பங்கிட்டு இலவசம்!
500g பவர் டிரை-ஜென்ட் பவுடர் உடன் 40 ரூபாய் மதிப்புள்ள மின்துறை பங்கிட்டு இலவசம்!

www.powersoaps.com

POWER SOAPS LIMITED R.S.NO-94/1, SEMBIALAYAM, PUDUCHERRY - 605 110

இதயநிலா

செப்டம்பர்-2012

September 2012 Vol 3 Issue 3 Rs:10 /- Annual subscription Rs:120

ரூ.10

மாபிரபா லட்சுமி

மாபிரபா லட்சுமி

மா

ய

லட்சுமி பிரபா

க்

க

ண்

ள்

க

கூ

டத்துத் தூணாரமாய் சாய்ந்து அமர்ந்து,
தோட்டத்திலிருந்து பறித்து வந்திருந்த
சம்பங்க் பூக்களை வாழை நாரில் வாகாய்
தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் அற்புதா.

கை வீரல்கள் நாரை லாவகமாய் சுழற்றிக்
கொண்டிருந்தாலும்... அவளது சீந்தனை வேறு
எங்கோ இருந்தது.

இதயம் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது.

அடிக்கடி அவளது அழகிய விழிகள் முன்னறையில்
படிந்து மீண்டன.

சீத்தப்பா தனசேகரனும் சீத்த தனாழம்... ஊருக்குப்
புறப்படும் குஷியில் பறப்பாய் தனோ பேசிக்கொண்
டிருந்தனர்.

காது செவிபாடும்படி இ.வி. வால்முறை உச்சஸ்தாயில்
வைத்துக் கொண்டு... சுவாஸரியமாய் இ.வி. பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள் மாதவி.

சற்று முன்னர் அற்புதா தட்டில் கொண்டு வந்து வைத்த கை முறுக்கை எடுத்து கொறித்தபடி சோபாவில் ஹாயாக சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள்.

சித்தப்பாவின் மகளான மாதவிக்கும், அற்புதாவுக்கும் சம வயது தான்...!

நேரம் காலம் தெரியாமல் கண்டதையும் சதா அரவை மெஷின் போல் அரைத்து வயிற்றுக்குத் தள்ளியதால்... குண்டு பூசினிக்காய் போல் ஆகி விட்டிருந்தாள் மாதவி.

பெரியப்பாவின் மகளான அற்புதாவின் மேல்... அவளுக்கு என்றுமே ஒரு அகுயை தான்...!

காரணம்... அற்புதா, சிற்பி வடிக்காத பொற்சிலையாய் பேரழகுடன் காண்போர் கண்களைக் கட்டிப் போடக் கூடியவள்.

மயிற்சோகை போன்று முழங்காலைத் தொட்ட நீண்ட கருங்குந்தலையும், குயிலைப் பழித்த இனிய குரலையும் பற்றி எரியத் தான் செய்தது.

பொறாமையால் மனம் பொகங்கிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு... இப்போது நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்து விட்டிருந்தது.

அடிக்கடி அற்புதாவை திட்டித் தீர்த்து பெற்றவர்களையும் தூண்டி விட்டு தூபம் போட்டு அவர்களை வசைபாட வைத்து... அற்புதா வேதனையில் துடிப்பதை வேடிக்கை பார்த்து... தன் மனதை ஆற்றிக் கொண்டாள் மாதவி...

“மாதவி! பயமாச்சுடா... நாம் பகிளம்பலாமா? உன்னோட சூட்கேஸ்லே எல்லாத்தையும் மறக்காம எடுத்து வச்சுக்கிட்டேயில்ல...? நாம் பதிரும்பி வரறதுக்கு அஞ்சாறு நாளைக்கு மேலேயே ஆகும். நிச்சயதார்த்தம், வரவேற்பு, கல்யாணம், மறுவீட்டுக்குப் போறதுன்னு... எல்லா விசேஷங்களையும் முடிச்சுட்டுத்தான் நாம் ப வரணும்.

எங்க அக்கா வீட்டுக் கல்யாணமாச்சே? பொண்ணுக்கு நீ தான் தோழியா கூடவே இருக்கணுமாம்... உங்க பெரியம்மா உத்தரவு போட்டுட்டா...

தேவைப்பட்ட டிரஸ், நகை எல்லாம் எடுத்து வச்சிருக்கே தானே?” சித்தி தனம் தனது மகளிடம் கொஞ்சலாகப் பேசியபடி... முன்னரையிலிருந்து அற்புதாவை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“உம்... எல்லாத்தையும் அற்புதா எடுத்து வச்சுட்டாளனு நெனக்கிறேன்...”

“எதுக்கும் எல்லாம் சரியா இருக்கான்னு நீ ஒரு பார்வை பார்த்துக்கோயேன்”

சித்தப்பா தனசேகரன் பேசியபடியே... அவரும் அற்புதாவை ஒரு நோட்டம் விட்டார்.

“அவளே பிரமை பிடிச்சவ மாதிரி இருக்கா... என்னத்தையாவது மறந்து தொலைச்சிருக்கப் போறா... பிரமை பிடிக்காதா பின்னே...? பெத்த அப்பா

இவளால வீட்டை விட்டே போயிட்டாரே...? அதுவும் சொல்லாம கொள்ளாம...”

மீண்டும் வெறுப்பாய் அவளை ஏறிட்டாள் தனம்.

“யாரு கிட்டேயும் சொல்லாம தலை மறைவாயிட்டாரே... இந்நேரம் எந்த ஆத்துல விழுந்தாரோ? இது வரைக்கும் கிடைக்காததை வச்சப் பார்த்தா...”

அநேகமா ஏதாவது பாறையிடுக்குல பொந்துல சிக்கி சொருகியிருக்கும். அவரு ஜல சமாதி அடையணும்னு விதி இருக்கு போலிருக்கு...”

மாதவி தன் பங்குக்கு அனல் வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள்.

அற்புதாவுக்கு அழகை முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

“அதை ஏன் விதின்னு சொல்றே? பெத்த பொண்ணால தானே அவருக்கு இந்த கதி வந்திருக்கு. பெத்த பொண்ணு ருபத்துல விதி இல்லை... எமன் வந்திருக்கு போலிருக்கு...”

வார்த்தைகளில் விஷத்தைத் தடவிப் பேசுவதில் சித்தி தனம் கெட்டிக்காரி.

அற்புதா வேதனையில் புழுவாய் துடித்துப் போனாள்.

குமுறி கோவென்று அழ வேண்டும் போலிருந்தது.

கீழுதட்டை அழுந்தக்கடித்து துக்கத்தை விழுங்கியபடி மௌனமாக கண்ணீர் உகுத்தபடி யந்திரத்தனமாய் பூக்களைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏம்மா... பெரியப்பா ஊர்ஜிதமா இறந்து தான் போயிருப்பா ரா? ஒருவேளை... எங்கேயாச்சும் அவரு உயிரோட இருக்கிறாரோ... என்னவோ? யார் கண்டது?”

“ஊஹும்... அதுக்கு வாய்ப்பே இல்லை... கண்டிப்பா உங்க பெரியப்பா போய் சேர்ந்திருப்பாரு மாதவி!”

“அப்படிங்கிறே...” குரலை சற்றே உயர்த்துப் பேசியபடி தலையை சாய்த்து மீண்டும் அற்புதாவை ஒரு நோட்டம் விட்டாள்.

“எதை வச்ச இப்படி சொல்றே?”

“அதான்... தெளிவா நாலே வரியில எழுதி வச்சுட்டுப் போயிருக்காரே உங்க பெரியப்பா...”

என் மனைவி மரகதம் போன இடத்துக்கே போறேன். வாழ்க்கை வெறுத்துப் போயிடுச்சு. திரும்பி வரவே மாட்டேன். அற்புதாவோட நிலைமையை நெனச்சு அணு அணுவா வேதனையில் சாகுறதை விட... ஒரேயடியா போயிடலாம்கிற முடிவுக்கு வந்துட்டேன். நான் போறேன். தேட வேண்டாம்...! அப்படின்னு தெள்ளத் தெளிவா எழுதி வச்சுட்டுல்ல போயிருக்காரு?

சீர்வரிசையை

பார்த்து பார்த்து

லாரியில்

வைத்தார்கள்

சீர்வரிசையே

மருமகள்தான் என

நினைக்காதவர்கள்

- தஞ்சை ஹேமலதா,

வெணடையம்பட்டி.

அதனால் கண்டிப்பா உங்க பெரியப்பா உயிரோட இருக்கிறதுக்கு வாய்ப்பே இல்லன்னு... நா அடிச்சு சொல்றேன்..."

சித்தி தனத்தின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது.

"உங்க பெரியம்மா மரகதம் 'ஆகாய கங்கை' அருவியில் குளிச்சுட்டிருந்தப்போ... கால் வழக்கி விழுந்தவ... அப்படியே ஆத்தோட போயிட்டா... எவ்வளவு தேடிப் பார்த்தும் பிரேதம் கூட கிடைக்கலை..."

உங்க பெரியப்பாவுக்கும் அதே மாதிரி முடிவு வரணும்னு... தலையில் எழுதி இருக்கு போலிருக்கு... அதை யாரால மாத் முடியும்?"

"பெரியம்மா இறந்தது ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட்! தற்செயலா நடந்த விபத்து... ஆனா பெரியப்பாவோட மறைவுக்கு முழு காரணம் அற்புதா தான்..."

அதுல எந்த வித மாற்றுக்கருத்தும் கிடையாது. நா சொல்றது சரி தானேப்பா?"

"சரி தான்! நேரமாகுது. கால் டாக்ஸி வந்தாச்சு போலிருக்கு கார் ஹாரன் சத்தம் கேட்குதே... கிளம்புங்க... போகலாம் கண்டதையும் பேசிட்டிருந்தா... ட்ரெயினை தவற விட்டுருவோம்..." பரபரத்தார் தனசேகரன்.

"ஏய் அற்புதா...! நாங்க புறப்படறோம்.

வ்றதுக்கு அஞ்சாறு நாள் ஆகும். வீட்டைப் பார்த்துக்கோ... எங்க கிட்டே ஒரு சாவி இருக்கு..."

கூடத்தை எட்டிப் பார்த்துப் பேசினாள் தனம்.

பூத்தொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டு எழுந்து நின்றாள் அற்புதா.

"சரிங்க சித்தி!"

பவ்யமாய் முணு முணுத்தாள்.

"ஹும்! உங்கப்பா ரோஷக்காரரு... ஊர்க்காரங்க பேசற பேச்சைத் தாங்கிக்க முடியலை... மானரோஷம் உள்ளவரு திரும்பி வராத இடத்துக்கே போயிட்டாரு..."

ஆனா.. நீ பீடை பிடிச்சவ... பூமிக்கு பாரமா இருந்துக்கிட்டு எங்க எல்லாருடைய நிம்மதியையும் கெடுத்துட்டிருக்கே...

உன்னால் நானும் உங்க சித்தப்பாவும் எங்க மக மாதவியும் மனரீதியா எவ்ளோ பாதிக்கப் பட்டிருக்கோம். தெரியுமா?

ராசியில்லாதவ... துக்கிரி பொண்ணுன்னு உன் மேல முத்திரை குத்தப்பட்டிருச்சு. இனிமே யார் துணிஞ்சு வந்து உன்னைக் கட்டப் போறாங்க?

உன்னால... எங்க பொண்ணு வாழ்க்கையும் பாழாயிடுமோன்னு எங்களுக்கு பயமாயிருக்கு. உன் இடத்துல நான் இருந்திருந்தா... என்ன செஞ்சிருப்பேன் தெரியுமா?

'அடுத்தவங்களுக்கு நம்மால் எதுக்கு கஷ்டம் வரணும்? னு... என்னை நானே முடிச்சிருப்பேன். கடப்பாரையை முழுங்கின மாதிரி கம்முனு இப்படி உன்னை மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கவே மாட்டேன். நான் ரோஷக்காரி..."

பற்களை நறநறத்தாள் தனம்.

"புரியலையா அற்புதா? பேந்த பேந்த முழிக்கிறே? அம்மா என்ன சொல்றாங்கன்னா... 'தற்கொலை பண்ணிக்குவேன்னு சொல்றாங்க... அதாவது உன் இடத்துல அவங்க இருந்திருந்தா... அதையே தான் நானும் சொல்றேன்..."

நானா இருந்திருப்பேன்... என்னால சொல்லி தாங்க முடியாது... சரி! வாம்மா... நேரமாச்சு... அப்பா கத்தப் போறாரு..."

சூட்கேஸ்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வாசலை நோக்கி நடந்தாள் மாதவி.

அவமானம் தானாமல் அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வர... அற்புதா கேவினாள்.

"சீ! நிறுத்துடி... நாங்க ஊருக்குப் புறப்படற நேரத்துல அழுது தொலைக்கிறே... நாங்க பத்திரமா போயிட்டு திரும்பி வர வேணாமா? தூத்தேறி! நான் சொன்னது புரிஞ்சிருக்கும்னு நெனக்கிறேன்..."

இந்த விடியா முஞ்சியோட பூமிக்கு பாரமா இருந்து என்ன செய்யப்போறே? உங்கப்பனைப் போல நீயும் எங்கேயாச்சும் கண் காணாம போயிடு! இல்லேன்னா... எதையாச்சும் பண்ணித் தொலைஞ்சு போய் சேரு!

நீ சேர்ந்தா தான்... எங்க எல்லாருக்கும் நிம்மதி! பேசாம எங்க வழிக்கு நீ வந்துடு...! அமரைக் கட்டிக்கோ! ஸ்கூல் பசங்களுக்கு பாடம் சொல்லித் தரலாம்... விளங்காதவகிட்டே படிச்சு அவங்க உருப்பட்ட மாதிரி தான்..."

தணிந்தகுரலில் அவளுக்கும் மட்டும் கேட்கும்படி வசை மாரி பொழிந்து விட்டு திருப்தியுடன் வாசலை விட்டு இறங்கி டாக்ஸியில் ஏறி அமர்ந்தாள் தனம்.

அவமானத்தில் உடம்பெல்லாம் தீப்பற்றிக் கொண்டாற்போல் திகுதிசுவென்று எரிந்தது.

கை விரல்கள் நடுங்கி பனிக்கட்டியாய் சில்லிட்டுப் போயின.
நா உலர்ந்து போனது, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிந்தது.
கால்கள் துணியாய் துவண்டன.

'இதற்கு மேல் உயிரோட இருக்கவே கூடாது. தற்கொலை செய்து
கொள்ள வேண்டியது தான்...!' என்ற எண்ணம் தலைதூக்கியது நிஜம்...!

மனதில் உறுதி பூண்டவன்... வாசந்தகவை சாற்றி விட்டு உள்ளறைக்குள்
நுழைந்தான்.

2

மர பீரோவிலிருந்து அப்பாவின் சிறிய புகைப்படத்தை வெளியில்
எடுத்தான் அற்புதா.

கோவென்று கதறி அழுதாள்.

'அப்பா! எதுக்குப்பா இவங்க கிட்ட என்னை விட்டுட்டுப் போனீங்க?
உங்க மறைவுக்கு நானா காரணம்?

சித்தப்பாவோட கூட்டு வியாபாரம் செஞ்சிங்க... கூடப் பிறந்த
தம்பியாச்சே?ன்னு அவரை முழுசா நம்பினீங்க...

அவரு நீட்டின பேப்பர்லே எல்லாம்... கண்ணை மூடிக்கிட்டு
கையெழுத்து போட்டிங்க...

காலப் போக்குல நஷ்டக் கணக்கை காண்பிச்சுட்டு... எல்லாத்தையும்
சித்தப்பா சுருட்டிக்கிட்டாரு.

நீங்க நெனச்சிருந்தா... நாலு பெரிய மனுஷங்களைத் கூட்டிக்கிட்டு
வந்து சித்தப்பாவைத் தட்டி நியாயம் கேட்டிருக்க முடியும்.

ஆனா நீங்க அதை செய்யலை. குடும்ப விஷயத்தை வெளியில் இழுக்க
வேணாம். நாலு பேத்துக்கு முன்னாடி என்னோட தம்பி என்னோட
ரத்தம்... தலை குனிஞ்சு நின்னு அவமானப்பட வேணாம்'னு...
பெருந்தன்மையா மனசுல மன்னிச்சு விட்டிங்க. தம்பி செஞ்ச துரோகத்தை
என்னால தாங்க முடியலைம்மான்னு என் கிட்டே சொல்லி
வருத்தப்பட்டிங்க.

உதவாக்கரையா இருந்த தம்பிக்கு தொழில் கத்துக் குடுத்து சகலமும்
பார்த்துப் பார்த்து பண்ணின உங்களுக்கு துரோகம் பண்ண அவருக்கு
எப்படி தான் மனசு வந்துச்சோ?

இவ்வளவு நடந்த பிறகும்... நீங்க... 'ஏண்டா இப்படி' செஞ்சே?ன்னு

அவரை ஒரு கேள்வி கூட கேட்கலை...

காரணம்... பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி அம்மா மறைஞ்ச
போயிட்டாங்கனே?ங்கிற விரக்தி உங்களுக்கு...

நம்ம அம்மாவும் நீங்களும் பல வருஷமா கொல்லி மலைக்குப் போய்
வருவீங்க... ஆகாய கங்கை அருவியில ஸ்னானம் செஞ்சிட்டு அங்கே
இருக்கிற புராதன சிவன் கோவிலிலே மனதார தரிசனம் பண்ணிட்டு...
காட்டுக்குள்ளே இருக்கிற கொல்லி மலைப்பாவை அம்மனை வணங்கிட்டு...
சித்தர்கள் தவம் செஞ்ச குகைக்குப் பக்கத்துல போயி... உட்கார்ந்து
தியானம் செஞ்சுட்டு வருவீங்க...

இத்தன சாமிகளைக் கும்பிட்டும் என்ன பிரயோஜனம்? பத்து
வருஷத்துக்கு முன்னாடி... அருவியில குளிச்சிட்டிருந்த நம்ம அம்மா
விழுந்து ஆத்து வெள்ளத்துல அடிச்சுட்டுப் போயிட்டாங்க...

அம்மாவோட மறைவு உங்களை ரொம்ப பாதிச்சுடுச்சு... கலகலன்னு
பேசு நீங்க... ரொம்ப சாந்தமா சாதுவா மவுனமா இருக்க ஆரம்பிச்சுட்டிங்க...

சித்தப்பா இதை சாதகமா பயன்படுத்திக்கிட்டாரு. தம்பி துரோகம்
செஞ்சது தெரிஞ்சதும்... உங்களுக்கு ஒரு பயம் வந்துடுச்சு...

'நான் நல்லா இருக்கும்போதே உன்னை நல்ல இடத்துல கரை
சேர்த்துடறேன் அற்புதா'ன்னு... என் கிட்ட சொன்னதோட... கல்யாணத்
தரக்கிட்டே என்னோட ஜாதகத்தைக் குடுத்து சீக்கிரமா வரன் பார்க்க
சொன்னீங்க...

பி.ஏ முடிச்சுட்டு பக்கத்துல மெட்ரிக்குலேஷன் ஸ்கூலிலே வேலைக்குச்
சேந்த நான்... தபால் மூலமா எம்.ஏ.படிக்க ஆரம்பிச்சேன். 'அப்பா!
கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம்? எம்.ஏ. முடிச்சதுக்கு அப்புறமா
பார்த்துக்கலாமே?ன்னு நான் கெஞ்சினேன். நீங்க கேட்கலை...

தரகர் கிட்டே நீங்க வரன் பார்க்க சொன்னது தெரிஞ்சதும்...
சித்தப்பாவே ரொம்ப அக்கறையோட வந்து பேசினாரு...

'அண்ணா! நம்ம அற்புதா அதிர்ஷ்டக்காரி! அவளுக்கு நல்ல யோகம்
இருக்கு...

அவ ஓஹோன்னு... எல்லாரும் அண்ணாந்து பார்க்கும்படி
வாழப்போறா... அவ எனக்கு மூத்த மகள் மாதிரி தானே? நம்ம ஏரியாவுல
தொழிலதிபர் செல்ல நாயகம் இருக்காருல்ல? அவரோட மூத்த புள்ளை
கோபி நாத்துக்கு... நம்ம அற்புதாவை கேட்டு வந்தாங்க... ரெண்டாவது
புள்ளை அமர்நாத்! ரெண்டே பசங்க தான்! பத்து தலைமுறைக்கு சொத்து
தேறும்.

நான் உங்ககிட்டே கேட்டுட்டு முடிவைச் சொல்றேன்னு
சொல்லியிருக்கேன்... நல்ல சம்பந்தம்! யாருக்கு கிடைக்கும் இப்படியொரு
பாக்கியம்?

அற்புதா அந்தக் குடும்பத்துக்கு மருமகளா போனா... நம்ம வம்சத்துக்கே பெருமை! என்னண்ணா சொல்றீங்க?

நீங்க சரின்னு சொன்னா... நாளைக்கே பொண்ணு பார்க்க வர்றோம்னு சொல்றாங்க... ஏன் தயங்கறீங்க?

வேணும்னா... அந்த தரகர் கிட்டேயே இந்த வரனைப் பத்தி கேட்டுப் பாருங்களேன்னு... சித்தப்பா உங்களை யோசிக்கக் கூட விடலை.

பத்தும் பத்தாத்துக்கு... அந்த தரகரும் நல்ல விதமா அபிப்பிராயம் சொன்னதுமே... நீங்க சம்மதிச்சீங்க...

மளமளன்னு நிச்சயதார்த்தம் முடிஞ்ச... அடுத்த வாரம் கல்யாணம் நெருங்கி வர்ப்போ... மகாபலிபுரம் போயிட்டு கார்லே திரும்பி வந்த கோபிநாத் மேல லாரி மோதி விபத்துல அகாலமா போய் சேர்ந்துட்டாரு.

அதிர்ஷ்டம் அடிச்ச குபேரக் குடும்பத்துல வாழ்க்கை பட இருந்தவ அற்புதா... அவ ராசியில்லாதவ... ஜாதக தோஷம் உள்ளவ... அதனால தான் கட்டிக்க இருந்த மாப்பிள்ளை அநியாயமா மாண்டு போயிட்டான்னு... சித்தி உட்பட ஊர்க்காரங்க எல்லாருமே பேச ஆரம்பிச்சாங்க...

அம்மாவை இழந்த விரக்தி ஒரு புறம்... தம்பி செஞ்ச துரோகம் ஒரு புறம்... இப்போ இப்படியொரு துர் சம்பவம் ஏற்பட்டு... உங்க காதுபட சித்தியும் மத்தவங்களும் என்னைத் தூத்திப் பேச ஆரம்பிச்சதும்... உங்களால தாங்க முடியலை.

தாயை இழந்த நான்... சித்தியை என்னோட அம்மாவாகத் தான் பாவிக்கிறேன்.

ஆனா அவங்க என்ன காரணத்தாலோ... என்னைத் துவேசிச்சுட்டே தான் இருக்காங்க... நீங்க வற்புறுத்தினதாலே கல்யாணத்தரகரும் வெளியூர் வரன்களா கொண்டு வரத்தானே செய்தாரு...

பேச்சு வார்த்தை நடக்கும் போதே... 'பொண்ணோட ஜாதக தோஷத்தாலே கோபிநாத் அகாலமா மாண்டு போயிட்டதா எல்லாரும் வேண்டாம்னு சொல்லி... வந்த வரன்கள் எல்லாம் தட்டிப் போச்சே?

உங்களாலே இதை... இந்த வேதனையைத் தாங்கிக்கவே முடியலை...

'சொந்த சித்தப்பா சித்தியே... கொஞ்சம் கூட மனசாட்சி இல்லாம... உன்னைப் பத்தி இல்லாததும் பொல்லாததுமா சொல்லி உன் கல்யாணத்துக்கு தடையா நிக்கிறாங்களே?ன்னு என்கிட்டே கண்ணீர் வடிச்சீங்க...

"ஒரு வேளை என்னோட ஜாதக தோஷத்தால தான் கோபிநாத் அகாலமா மாண்டு போயிட்டாரோ?ன்னு எனக்குள்ளேயும் சந்தேகம் இருக்குப்பா'ன்னு நான் சொன்னப்போ...

"சேச்சே! இப்படியொரு எண்ணம் உனக்கு வரவே கூடாதுமமா...

"ஏன்டி! சரியாக்கூட விடியல அதுக்குள்ளே வாசல்லே கோலம் போட்டுட்டேயே எப்படிடி?"

"விடிந்த பிறகு கோலம் போட என் கணவருக்கு வெட்கமாயிருக்குதாம்; அதனாலே விடியமுன் கோலம் போட்டுட்டார்"

- வி.எம்.ஸ்ரீனிவாசன், சோழவந்தான்.

ரொம்ப வருஷமா எங்களுக்கு குழந்தையே இல்ல... நானும் உங்க அம்மாவும் கோவில் குளத்தைச் சுத்தி தவம் இருந்தோம்.

சித்தரோட அனுக்கிரகத்துல தான் நீ பிறந்தே... அதனால தான் உனக்கு 'அற்புதா'ன்னு பேர் வச்சோம்.

தெய்வத்தோட அனுக்கிரகத்தால எங்களுக்கு கிடைச்ச வரப்பிரசாதம் நீ... உன்னோட ஜாதகத்துல எந்த தோஷமும் இருக்க முடியாது.

கோபிநாத்துக்கு ஆயுசு அவ்வளவுதான்... விதி பலமா முன்னாடி வந்து நின்னிருக்கு. அதான் காரணம்... நான் பண்ணின ஒரே தப்பு என்ன தெரியுமா?

உன்னோட சித்தப்பா இந்த வரனைக் கொண்டு வந்து... கொஞ்சம் கூட என்னை யோசிக்க விடாம பண்ணிட்டான்.

அவன் சும்மா வற்புறுத்தினதும்... நல்ல வரனா இருக்கே'ன்னு உடனே நானும் சம்மதிச்சுட்டேன்.

ஜாதகத்தை நான் வாங்கியிருக்கணும் உனக்கும் கோபிநாத்துக்கும் ஜாதகப் பொருத்தம் இருக்கா'ன்னு... நான் பார்த்திருக்கணும்.

அவரசப்பட்டுட்டேன். அதுதான் நான் பண்ணின பெரிய தப்பு இப்போ நீ வருத்தப்பட்டு உன்னை நீயே நொந்துக்கிட்டதால... ஒரு உண்மைமையைச் சொல்றேன் அற்புதா!

மிகப் பெரிய கண்டத்துல இருந்து நீ தப்பிச்சிருக்கே... ஆமாமா! கோபிநாத்துக்கு விபத்து ஏற்பட்டதும்... கேஸ் பதிவாகி போஸ்ட் மார்ட்டம் பண்ணி தானே பாடியைக் குடுத்தாங்க?

அந்தப் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில... என்னோட பால்ய நண்பன் ஒருத்தன் கம்பவுண்டரா வேலை பார்த்துட்டிருக்கான்... பேரு கனகு!

கல்யாணத்துக்கு ஒரு வாரம் இருக்கிறச்சே... மாப்பிள்ளை இப்படி.

இறந்துட்டாரே?ன்னு நான் கதறினப்போ... கனகு என்னைத் தனியா கூட்டிட்டுப் போயி... ஒரு ரகசியத்தை சொன்னான்.

அதைச் சொன்னா உனக்கு ஷாக்கா இருக்கும்னு தான்... நான் இது வரைக்கும் சொல்லலை...

ஆனா நீ இன்னிக்கு ரொம்ப நொந்து பேசினதால சொல்றேன். கோபி நாத் இறந்தது நல்லது தான்... அதனால கல்யாணம் நின்னதும் நல்லது தான்... அப்படிங்கிற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டு போச்சு.

ஏன்னா... கோபிநாத்துக்கு எய்ட்ஸ் நோய் இருக்காம். பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளை.

கொஞ்சம் கூட கட்டுப்பாடு இல்லாம மனம் போன போக்குல ஆட்டம் போட்டிருக்கான். இவனோட தம்பி அமர்நாத்தும் அதே டைப் தானாம். போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டுல எழுதப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்துட்டு வந்து கனகு இதைச் சொன்னதும்... நான் ஆடிப் போயிட்டேன்.

கெட்டதலையும் ஒரு நல்லது நடந்திருக்கு. இதை நான் வெளியில சொல்றதுக்கு கூட... நாக்கு கூசும்மா...

அந்தப் படுபாவி இறந்ததுக்கு உன்னை... உன் ஜாதகத்து மேல பழியைப் போட்டுட்டாங்களே? வந்த வரன் எல்லாம் தட்டிக்கிட்டே போகுதே?ன்னு தான்... நான் ரொம்ப வேதனைப் படறேன்.

தம்பி கிட்டே கூட நான் இதைச் சொல்லலை. இப்போ நெனச்சுப் பார்த்தா சந்தேகமா இருக்கு...

அவன் தானே இந்த வரனைக் கொண்டு வந்தான். எனக்கு துரோகத்தைப் பண்ணினவன்... நல்ல மனசோட பெரிய இடத்து சம்பந்தத்தை நம்ம பெர்ண்ணுக்கு ஏற்பாடு பண்ணானே?ன்னு ஆச்சரியப்பட்டேன்.

அவனுக்கு ஒருவேளை விஷயம் தெரிஞ்சு தான்... இப்படியொரு வில்லங்கத்துல உன்னை மாட்டி விடப் பார்த்தானோ? என்னவோ? அப்படின்னு நீங்க வேதனைப்பட்டு கண்ணீர் உதுத்திங்களைப்பா?

"அப்பா! சித்தப்பா அந்தளவுக்கு மோசமானவரு இல்லைப்பா... அவருக்கு இந்த விஷயம் தெரிஞ்சிருக்க வாய்ப்பில்லைப்பா... சித்தப்பாவை தப்பா எடை போடாதீங்கப்பா'ன்னு... நான் சொன்னேன்.

விரக்தியா நொந்து போய் என்னைப் பார்த்திங்க... அப்புறமா நான் ஸ்கூலுக்கு வேலைக்குப் போயிட்டேன்.

இடையில் என்ன நடந்துச்சோ? நான் திரும்பி வந்தப்போ உங்களைக் காணோம். பக்கத்துல கோவிலுக்கு எங்கேயாச்சும் போயிருப்பிங்களனு... ராத்திரிக்கு டிபன் பண்ணலாமனு சப்பாத்தி மாவைப் பிசைஞ்சேன்.

அப்போ தான் சித்தியும் சித்தப்பாவும் வந்து என் கிட்ட, "இனி யாரும் துணிஞ்சு வந்து உன்னைக் கட்ட மாட்டாங்க... மீறி வந்தாலும்... விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டா... கடைசி நேரத்துல கூட தாலி கட்டாம

ஓடிப் போயிடுவாங்க...

அதனால பேசாம கோபிநாத்தோட தம்பி அமர்நாத்தையே கல்யாணம் பண்ணிக்கோ! அவன் உன் அழகுல மயங்கி உன்னையே கட்டணும்கிறான்.

செவ்வ நாயகம் கூட பெரிய மனசு பண்ணி ஒப்புக்கிட்டாரு. எதையும் மனசுல வச்சுக்காம... உன்னையே மருமகளாக்கிக்கணும்'னு தயாரா இருக்காரு.நீ இதுக்கு ஒப்புக்கோ! இல்லேன்னா... காலத்துக்கும் கல்யாணம் ஆகாம கன்னியா நிக்க வேண்டியது தான்" அப்படின்னு சொன்னாங்க.

நான் அதிர்ந்து போயிட்டேன். "இதை அப்பாகிட்டே சொல்லுங்க சித்தப்பா! எல்லாமே அவரு தானே முடிவு பண்ணணும்'னு நான் சொன்னேன்.

இந்த விஷயத்தை நான் உங்கப்பா கிட்டே சொன்னேன். இந்த சம்பந்தமே வேண்டாம்'னு சொல்லிட்டாரு. இதை விட்டா வேற வரன் வரவே வராதுன்னேன். கல்லுளிமங்களன் மாதிரி மவுனமாவே உட்கார்ந்திருந்தாரு.

எனக்கு கோபம் வந்திடுச்சு. "முட்டாள் தனமா வர்ற ஸ்ரீதேவியை வேணாமனு வெளியில தள்ளாதீங்கண்ணா? காலத்துக்கும் கஷ்டப்படுவீங்களன்னேன்.

அதுக்கும் பதில் இல்லை. நானும் உங்க சித்தியும் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும்... ஜடம் மாதிரி கம்முனு இருந்தாரு. ரெண்டு பேருமா ஆத்திரமா சத்தம் போட்டுட்டோம்.

மதியத்துக்கு மேல மனுஷன் எங்கேயோ போயிட்டாப்பில... நீயாவது சம்மதம் சொல்லுன்னாரு...

"அப்பா வரட்டும் சித்தப்பா'ன்னு சொல்லிட்டு... அறைக்கு வந்து நெருடலோட கத்துமுத்தும் பார்த்தேன்.

டேபிள் மேல நாலு வரியில கடிதம் எழுதி வச்சுட்டுப் போயிட்டங்க...

"சித்தப்பாகிட்டே ஓபனா விஷயத்தை சொன்னா என்னப்பா? நீங்க போனதிலேர்ந்து எனக்கு சித்ரவதை ஜாஸ்தி ஆயிடுச்சே...?

அமர்நாத்தை கட்டிக்கச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கிறாங்க... நான் சம்மதிக்கலைன்னதும்... சித்தி ஜாடை மாதையா கூட இல்ல... நேரடியாகவே 'செத்துத் தொலை'ன்னு சொல்லிட்டாங்களே?

என் மேல உயிரையே வச்சிருந்தீங்களைப்பா? நீங்க மனசு மாறி திரும்பி வந்துடுவீங்கங்கிற நம்பிக்கையில... நானும் கடந்த ரெண்டு மாசமா காத்திருந்தேன்.

நீங்க வரலை... உங்க மனசார இவங்க கிட்டே எப்படி என்னை அம்போன்னு விட்டுட்டுப் போனீங்கப்பா?

இதே கேள்வியைப் பலமுறை எனக்கு நானே கேட்டுக்கிட்டு... உங்க

இந்தியாவில் பாக்ஸி என்னும் பழங்குடியினர் தங்களுக்குள் விவாகரத்தை மிக மிக எளிதாக, கோர்ட் வாசல் ஏறாமலே கலபமாக முடித்துக் கொள்கிறார்கள்.

அதாவது விவாகரத்து விரும்பும் கணவன், ஒரு வைக்கோல் துண்டை எடுத்து இரண்டாக ஒடித்துப் போட்டால் போதும். அவர்களது திருமண உறவு முறிந்தது என்று அர்த்தம்.

- வி.எம்.ஸ்ரீனிவாசன், சோழவந்தான்.

டைரியை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தேன்.

அதுலே கடைசி பக்கத்துல 'அன்பு மகளே அற்புதா! எனக்கு உத்தரவு புறப்பட்டுட்டேன். உன்னை என் ஸ்வாமி... என் பகவான்... சித்தர் ரட்சிப்பார்' அப்படின்னு ரெண்டு வரியில எழுதப்பட்டிருந்தது.

இவங்க மூணு பேருமா சேர்ந்து வார்த்தையால குத்திக் குதறி அணு அணுவா கொல்றது போதாதுன்னு... அந்த தடியன் வேற அடிக்கடி வந்து இம்சை அந்த அமர்நாத் தெருமுனையிலேயோ ஸ்கூல் வாசலிலேயோ கார்லே வந்து நின்னு... என் கிட்டே சிரிச்சுப் பேச முற்பட்டான்.

முகத்துல அடிச்ச மாதிரி நானும் தவிர்த்துட்டே வந்தாலும்... தடியன் துணிஞ்சு வீட்டுக்கே வர ஆரம்பிச்சுட்டான். எனக்கு அரணா பாதுகாவலா இருக்க வேண்டிய சித்தப்பாவும் சித்தியும் அவனை கூப்பிட்டு காபி டிபன் குடுத்து. அவன் கிட்டே பேசச் சொல்லி வற்புறுத்தறாங்க...

நீங்க இந்த நரகத்துல ஏனப்பா விட்டுட்டுப் போனீங்க? என்னையும் உங்களோடவே கூட்டிட்டுப் போயிருக்கலாமே!

உங்களுக்குத்தான்... உங்க தம்பியைப் பத்தி சகலமும் தெரிஞ்சு போச்சே? தெரிஞ்சும் இப்பேர்ப்பட்டவர்கிட்டே என்னை நிராதரவா விட்டுட்டுப் போகலாமா?

உங்களுக்கு இதுக்கு எப்படி மனசு வந்துச்சு? போதும்! இந்த சித்ரவதை போதும்...!

அமர்நாதத்தை கட்டிக்க நான் சம்மதிக்க முடியாது. அவனைப்

பகைச்சுக்கிட்டு... இந்த மூணு பேத்து வெறுப்பையும் சம்பாதிச்சுக்கிட்டு வாழவும் முடியாது...

அதனால என்னை நானே முடிச்சுக்கிறேன். என்னை மன்னிச்சுடுங்கப்பா... எனக்கு வேற வழி தெரியலைப்பா... இந்த வீட்டுல செத்தாலும் அதுக்கும் என்னைத் திட்டுவாங்க...

பக்கத்துல இந்த ஏரியாவுக்காக பெரிய நல்ல தண்ணீர் டேங்க் ஒண்ணு பிரமாண்டமா உயரமா கட்டி வச்சிருக்காங்களே...?

இன்னமும் கட்டுமானப் பணிகள் முடிவடையலை... சின்னதா சைடுலே படிகளும் கட்டியிருக்காங்களே...? அதுலே ஏறி உச்சியில இருந்து கீழே குதிக்கப் போறேன்.

பெரிய கருங்கற்கள் கொட்டி வச்சிருக்காங்களே?... அதுமேல விழுந்தா... கண்டிப்பா கபால மோட்சம் தான்!

சந்தேகமே இல்லாம... உடனடியா மரணம் சம்பவிச்சுடும். ஊர் அடங்கினதுக்கு அப்புறமா... என் உயிர் அடங்கட்டும் அப்பா...!

அப்பாவின் புகைப்படத்தைப் பார்த்து தேம்பியழுதபடியே புலம்பிவிட்டு, அந்தப் படத்தைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். அருகில் ஏதோ நிழலாடியதும் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

நெடுசாண் மரமாக அவளருகில் முதுகுப்புறமாக மூச்சு விடும் நெருக்கத்தில் நின்ற உருவத்தைக் கண்டதும்... தூக்கி வாரிப்போட விலென்று அலறினாள் அற்புதா.

3

திகிலில் இதயத்துடிப்பு தாறுமாறாக எகிறத் தொடங்கியது.

'அடப்பாவி! இவனா? இவன் எப்படி உள்ளே நுழைந்தான்? கதவைத் தாழிடாமல் வந்து விட்டேனா?

பொங்கி வந்த அழுகையில் வெறுமனே கதவை சாற்றி விட்டு வந்து விட்டேன் போலும்...!

வீட்டில் யாருமில்லாத நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்து விட்டானே. இந்த அமர்நாத் பொறுக்கி!

இவனை எப்படி சமாளிக்கப் போகிறேன்? எண்ணமிட்டாள்.

"என்ன அற்புதா? இப்படி அலறிட்டே? ரொம்ப பயந்துட்டியா டார்லிங்?

என்னைத் தவிர வேற யாரு உள்ளே வரப் போறாங்க?

அழகிய விழிகள் வெறுப்பை உமிழ... தனது ஆட்காட்டி வாசலை நோக்கி சுட்டிக் காட்டினாள்.

"ஓகே! இப்போ போறேன். உனக்கு விருப்பம் இருக்கா? இல்லையா?ங்கிறதைப் பத்தி நா கவலைப்பட மாட்டேன். எனக்கு நீ வேணும். நீ தான் என் மனைவி... அதுல எந்த மாற்றமும் இல்ல..."

உங்க சித்தியும் சித்தப்பாவும் என் பக்கம் இருக்காங்க... ஆட்பலம் பண்பலம் எல்லாமே என் பக்கம் இருக்கிறப்போ... நீ எதிர்ப்பு காட்டாம இணங்கிப் போறது தான் உனக்கு நல்லது..."

"அது மட்டும் நடக்காது அமர்நாத்! நா உனக்கு கிடைக்கவே மாட்டேன்... இது சத்தியம்..." குரலில் உறுதி தொனிக்கப் பேசினாள்.

"ஓஹோ...!"

அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் அமர்நாத்.

சூயிங் கம்மை மென்றபடி கோணலாய் சிரித்தான்.

"ஏதாவது பிளான் வச்சிருக்கியா? என் கிட்டேயிருந்து நீ தப்பிக்கவே முடியாது..."

"அதையும் பார்த்துடலாம்..."

"நீ உலகத்துல எந்த மூலைக்குப் போனாலும்... நா விட மாட்டேன். உன்னைத் தப்பிக்க விட மாட்டேன். நீ தான் என் மனைவி! என்னோட பவர் என்னன்னு புரியாம... என் கிட்டேயே சவால் விட்டுட்டே..."

போகப் போக... இந்த 'அமர்' யாருன்னு நீ புரிஞ்சுப்பே... லிபைனலா... நீயே வேற வழி இல்லாம... என் கிட்டே சரணாகதி அடையப் போறே...!

உன்மேல இருக்கிற காதல்லே... மோகத்திலே... நீ பேசினதை மன்னிச்சுட்டு... இப்போ போறேன். நா சொன்னது ஞாபகம் இருக்கட்டும்... இணங்கிப் போ! அதான் எல்லாருக்கும் நல்லது..."

புன்னகை மாறாமல் பேசி விட்டு வாசலை விட்டு இறங்கி தன் காரில் ஏறி அமர்ந்தான்.

கதவை அறைந்து சாற்றி தாழிட்டு விட்டு உள்ளே வந்தான் அற்புதா.

"சித்தி சித்தப்பாவோட கொடுமை ஒரு பக்கம்... இந்தப் பொறுக்கியோட இம்சை ஒரு பக்கம்..."

அப்பாவை இழந்த கவலை ஒரு பக்கம்... அப்பப்பா! எனக்கு மும்முனையிலும் சித்திரவதை தான்...

இதுக்கெல்லாம் தீர்வு... முடிவு... விடிவு... சத்தியமா கிடைக்கப் போறதில்லை.

அப்பாவோட டைரியில் "சித்தர் உன்னை ரட்சிப்பாருன்னு! எழுதியிருந்தாரே?"

இதுவரைக்கும் இத்தனை அட்டூழியங்கள் நடந்தும் எந்த சாமியும் சித்தரும் கண் திறந்து பார்க்கலையே?

கொல்லிமலைக்கு தம்பதி சமேதரா அடிக்கடி போய் வந்தாங்கள் அம்மாவும் அப்பாவும்...! மனமுருக வேண்டிக்கிட்டு வந்தாங்க...

அம்மாவுக்குப் போய் ஏன் அப்படியொரு முடிவு வரணும்?

கொல்லிமலை ஒரு சித்தர் பூமின்னு அடிக்கடி பேசுவாரு அப்பா!

அந்த மலையில் ஆகாய கங்கை அருவியில் அம்மாவுக்கு ஏன் சாவு வரணும்?

அப்படியே வந்தாலும் தன்னோட பக்தர்களை... அந்த சித்தர்கள் காத்து ரட்சிக்கக் கூடாதா?

ஈ ஏறும்புக்கு கூட தீங்கு நினைக்காதவர் அப்பா! அவருக்கு சொந்த தம்பியே துரோகம் பண்ணி இருக்காரு...

ஒரு பாவமும் அறியாத எனக்கு... ஏன் அப்படி ஒரு வரன் அமையணும்?

அந்த கோபிநாத் இறந்து... அவன் மூலமா எனக்கு மறுபடியும் ஒரு பிரச்சினை... ஏன் தலைதூக்கணும்?

எவ்ளோ கண்ணீர் விட்டு நான் கதறியிருப்பேன்?

இந்த அபலையோட குரல்... எந்தக் கடவுளுக்கும் அப்பாவோட அபிமான சித்தருக்கும்... ஏன் எட்டவே இல்லை?

ஏன்னா... இது விதி!

எந்தக் கடவுளும் சித்தரும் விதியைத் தடுக்கவும் முடியாது... மாற்றவும் முடியாது.

இது தான் நிஜம்!

அப்பா... என்னோட திருப்திக்காகவோ என்னை ஆறுதல்படுத்தவோ தான்... அந்த மாதிரி டைரியில் எழுதி வைத்திருக்கிறாரே தவிர... யாரும் வந்து என்னைக் காப்பாற்றி கரை சேர்க்கப் போவதே இல்லை.

இது தான் ஊர்ஜிதம்...!

ஆனால் என் முடிவில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை...

கடவுளே...! சித்தர் ஸ்வாமிகளே...!

என்னோட முயற்சிக்கு எந்த விதமான தடங்கலும் வரக் கூடாது. நினைச்ச காரியம் ஈடேறணும்.

இதுக்காகவாவது அருள் புரியணும் பகவானே...!"

மானசீகமாய் பேசியபடி கண்ணீர் உகுத்தபடி சுவரில் சாய்ந்து நின்றாள்.

பெருமூச்சு விட்டபடி சரிந்து அப்படியே அமர்ந்தாள்.

முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து வெகு நேரம் விசும்பினாள்.

நேரம் நத்தையாய் நகர்ந்தது.

கூடத்திலிருந்த அந்தக் காலத்து கடிகாரம் 'டண்-டண்' என்று பன்னிரெண்டு முறைஅடித்து ஓய்ந்தது.

4

வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு நடந்தவன்... சுற்றும் முற்றும் திகிலுடன் நோட்டமிட்டான்.

'யார் கண்ணிலாவது பட்டு விட்டால்...?

என் முயற்சியை யாராவது தடுத்து விட்டால்...?

என்னைக் காப்பாற்றுவதாக நினைத்துக் கொண்டு விட்டு விட்டால்...?

வீடா அது? நரகமாயிற்றே...?

கடவுளே! எந்த இடைஞ்சலும் வந்து விடக் கூடாது. யாரும் வந்து என்னைக் காப்பாற்றத் தேவையில்லை...

இந்த உடம்பிலிருந்து... இந்த மனசாட்சி அற்ற மனிதர்களிடம் இருந்து எனக்கு விடுதலை கிடைத்தால் போதும்...!

மனதில் டென்ஷன் எகிற... தடுக்கி விழாத குறையாக ஓட்டமும் நடையுமாக அந்த வாட்டர் டேங்கை சமீபித்தான்.

பெளர்ணமிக்கு இரண்டொரு நாட்கள் மிச்சமிருந்தன.

நிலா வெளிச்சத்திலும் தெரு விளக்கின் உபயத்திலும் பளிச்சென்ற வெளிச்ச வெள்ளத்தில் நனைந்து... கன கம்பீரமாய் பிரமாண்டமாய் ஏகப்பட்ட உயரத்தில் இருந்தது அந்த டேங்க்!

அண்ணாந்து பார்த்தான் அற்புதா.

'அப்பப்பா! என்ன உயரம்?

இவ்வளவு உயரத்திலிருந்து குதித்தால்...?

கட்டுமானப் பணிகள் இன்னமும் முற்றுப் பெறாததால்... பக்கவாட்டில் பெரிய கருங்கற்களும் ஜல்லியையும் கொட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

எதற்கும் குதிக்கும் போது... பக்கவாட்டில் பார்த்து குதித்து விட வேண்டியது தான்... அந்தப் பகுதியில் சற்றே இருளாய் இருக்கிறது.

சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல்... தலை சிதறி இறந்துவிடலாம் அல்லவா? அது தான் சரி!

இதில் குதித்தால் உயிர் பிழைக்க கண்டிப்பாக வாய்ப்பே இல்லை.

திட்டம் மிகச் சரியாய் இருக்கிறது. இனி காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது தான்...!

துக்கம் பந்தாய் எழும்பி தொண்டையை அடைத்தது.

பெரிய கருங்கற்களையே உற்றுப் பார்த்தவன்... இரண்டொரு முறை அண்ணாந்து டேங்கையும் வெறித்தான்.

வளைந்து மேலேறிச் சென்ற ஒடுக்கமான படிக்கட்டில் நிதானமாய் ஏறினான்.

இதயத் துடிப்பு முரசொலியாய் அதிர்ந்தது.

ஆணி மாதக் காற்றுக்கு... சற்று தூரத்திலிருந்த வேப்ப மரங்கள் விர விரென்று கிளைகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்தன.

நடு நிசியில்... அந்தக் குளிர் காற்று வீசிய போதிலும் அற்புதாவுக்கு வியர்த்து வழிந்தது.

படிக்கட்டுகளின் ஓரத்தில் இன்னமும் கைப்பிடிச் சுவர் கூட கட்டப்படாததால்... அவளுக்கு அந்த உயரத்தில் ஏறிச் செல்லும் போது... கால்கள் வெட வெடவென்று நடுங்கின.

"அம்மாடி அற்புதா! தவமாய் தவமிருந்து உன்னை நாங்க பெற்றெடுத்தோம்.

தெய்வ அனுக்கிரகத்துல கிடைச்ச குழந்தைங்கிறதால... உனக்கு அற்புதா'ன்னு பேர் வச்சோம்..." என்று அடிக்கடி அப்பா கூறிவந்தது... இப்போது அவளது செவிகளில் ரீங்காராமிட்டது.

தேம்பித் தேம்பி கோவென்று அழ வேண்டும் போலிருந்தது.

'உங்க அற்புதாவுக்கு நேர்ந்த கதியைப் பார்த்திங்களாப்பா? கொஞ்ச நேரத்துல எனக்கு கோர மரணம் நேரப் போகுது...

தற்கொலை செய்து கொள்வது எவ்வளவு தவறான விஷயம், ஆனா... எனக்கு வேற வழி தெரியலைப்பா...'

புதர்த்தம்

சிக்கனம்...

வீட்டைக்காக்கும்;

சேமிப்பு...

நாட்டைக் காக்கும்;

தேவையற்ற...

இலவசங்களும்

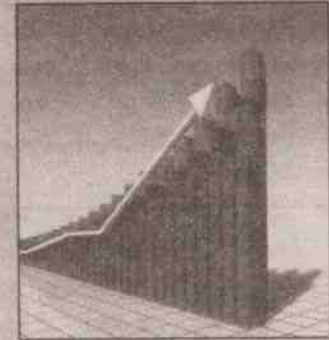
சலுகைகளும்

விலைவாசியை

ஆகாயத்தின்

உச்சம் சேர்க்கும்!

- ஜி.வி.மனோ, தூத்துக்குடி.

குபுக் என்று விழிகளில் பொங்கியது கண்ணீர்.

கண்களை மூன்று முறை சிமிட்டி... பொங்கிய கண்ணீரை உள்ளிழுத்துக் கொண்டாள்.

வைராக்கியத்துடன் இறுகிய தாடையுடன் தட்டுத் தடுமாறி நடுங்கியவாறு... எப்படியோ உச்சியை அடைந்து விட்டாள்.

மேலிருந்து மெல்ல எட்டிப்பார்த்தாள்.

குடல் குபீரென்று முறிக்கிக் கொண்டது.

பயத்தில் அடிவயிறு சொரேலென்று கலங்கியது. சிறுவயதிலிருந்தே அவளுக்கு ஒரு பயம்...!

ராட்சச ராட்டினத்தில் ஏறி அவள் ஆசையாய் ஒரு முறை சுற்றியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ராட்டினம் உச்சிக்குச் சென்று சர்ரென்று கீழே இறங்கும்போது... அவளுக்கு குடலைப் புரட்டிக் கொண்டு வந்தது.

பயத்தில் வீலென்று அலறி விட்டிருந்தாள்.

ஓரே ஒரு முறை தான்...!

அதன் பின்பு... அவள் தப்பித்தவறிக்கூட அதில் ஏறியதே இல்லை.

ஒரு முறை ஏறிச் சுற்றியதற்கே... பயத்திலும் அதிர்ச்சியிலும் ஒரு வாரம் காய்ச்சலில் படுத்து விட்டிருந்தாள்.

அப்போது... அம்மா மரகதம் உயிரோடு இருந்தாள்.

இப்போது...?

திகிலும் அவளையும் அறியாமல்... அவளது கால்கல் ஓரடி பின் வாங்கின.

‘அப்படியே வந்த வழியே திரும்பி இறங்கி விடலாமா?’

மனம் நப்பாசைப்பட்டது.

‘ஊகும்! இதற்கு மேல் தாமதித்தால்... என் மனம் மாறிவிடும்...’

துணிவைத் திரட்டிக் கொண்டு... மீண்டும் ஓரடி வைத்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

சர்வமும் பதறி... அடிவயிறு பயத்தில் முடிச்சுப் போட்டுக் கொள்ள... விண் என்று வலித்தது.

கீழுதாடையை அழுந்தக் கடித்துக் கொண்டாள்.

சேலைத் தலைப்பை இழுத்து இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு... கண்களை இறுகி மூடி... இரு கரங்களையும் உயர தூக்கி வணங்கினாள்.

‘அப்பா... அம்மா... கடவுள்... சித்தர் ஸ்வாமி’யை மானசீகமாய் வணங்கி விட்டு... மறுகணம் பக்கவாட்டிலிருந்த கருங்கற்களை நோக்கி... கீழே குதித்தாள்...

காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு... விழும் போது அலற வேண்டும் போலிருந்தது.

வைராக்கியமாய் பற்களை இறுகக் கடித்துக் கொண்டாள்.

குடல் முறுக்கிக் கொள்ள...

இதயம் எம்பித் தாவி தொண்டை வரை வந்து விட்டாற் போலிருந்தது. மறுகணம்...!

‘இதோ... இ’ தா... என் தலை சிதறி... உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரியப் போகிறது.

மண்ணை விட்டு மறையப் போகிறேன்...’

அந்த பயத்திலும் எண்ணம் தோன்றியது.

பொத்தென்று எதன் மீதோ விழுந்தாற் போலிருந்தது.

‘இல்லையில்லை... யாரோ என்னைத் தாங்கிப் பிடித்தாற் போலிருக்கிறதே...?’

அதெப்படி...? மேலிருந்து கீழே நான் பார்த்தபோது... ஈ, காக்கா கூட நடமாடவில்லையே?

இந்நேரம் கருங்கற்கல்லில் தலை மோதி உயிர் போயிருக்க வேண்டிய தருணத்தில்... யார் வந்து தடுத்தது?

ஏமாற்றம் மனதில் முற்றுகையிட்டது.

அழுகை முட்டியது, விழிகளை மெல்லத் திறந்தாள். விழும் போது... அவளது உடல் தலை குப்புற விழுந்தது போலும்...!

கீழே கருங்கற்கள் தெரிந்தன.

‘என்னது இது? உயரத்தில் கீழே கருங்கற்கள் தெரிந்தன.

‘என்னது இது? பாதி உயரத்தில் அந்தரத்தில் இருக்கிறேன்?’ கவிழ்ந்த தலையைத் திருப்பி அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

‘இருள்... அவளைத் தாங்கிய உருவம் எதுவும் தென்படவில்லை.

ஆனால்... இருளில் இரு கண்கள் மட்டும் பிரதானமாய் தெரிந்தன.

பளிச்சென்று தீட்சணியம் மிக்க கண்கள்...! அகல விரிந்த கண்கள்...!

சற்றே சிவந்த கண்கள்...!

திர்க்கமாய் இவளை ஊடுருவிப் பார்த்த கண்கள்...!

‘உருவமே தெரியவில்லை, ஆனால் கண்கள் மட்டும் தெரிகிறதே...?’

என்ன இது...?’

பீதியில்... அதிர்ச்சியில்... திகிலில்... பயத்தில்... அற்புதா, அந்தப் பிரதேசமே அதிரும்படி அலறினாள்.

“ஆபரேஷன் சக்ஸஸ்ஸன்னு
பேஷனன்ட் கத்துகிறாரே...”

“பின்னே... டாக்டர் கத்தினால்
யாருமே நம்ப மாட்டேங்கிறார்களே!

- எம்.அசோக்ராஜா,
அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

5

இமைகள் பாறாங்கல்லாய் கனத்தன.

சிரமப்பட்டு கண்களை மெல்லத் திறந்து... பார்வையை சுழல விட்டான்.

உத்தரத்திலிருந்த மரக் கட்டைகள் பார்வைக்கு சிக்கின.

‘என்னது இது? நான் வீட்டிற்கு எப்படி வந்தேன்?

அறையில் நான் படுத்திருக்கிறேனே? அது எப்படி? மேலே இருந்து
நான் குதித்தேனே?

ஏதோவொரு உருவம் என்னைத் தாங்கியதே?

இருளில் இரண்டு கண்கள் மட்டும் தெரிந்ததே? பயத்தில் நான்
அலறினேனே?

அதன் பின்பு... இப்போது இங்கிருக்கிறேன்...

அப்படியென்றால்... நடந்தது எல்லாம் கனவா? ஆமாம்... கணவாகத்தான்
இருக்க வேண்டும்.

அந்தரத்தில் எந்த உருவமாவது மிதக்குமா? என்னைத் தாங்கிய
உருவத்திற்கு கரங்களோ... வேறு எந்த அவயமோ இல்லையே?

வெறும் கண்கள் மட்டுமா இருக்கும்?

அதனால்... இது நிச்சயமாய் கனவாய் தான் இருக்க முடியும்.

கனவில்... உணர்வுப்பூர்வமாக... அணு அணுவாக வலியை உணர
முடியுமா?

குடல் முறுக்கியதே?... அடிவயிறு கலங்கியதே? இதயம் எம்பிக்
குதித்தது?... வயிற்றில் விண் என்று பயத்தில் வேதனை உண்டானதே...?

அதெல்லாம் கனவாக இருக்க முடியாதே...? ஆமாம்... காற்றைக்

கிழித்துக் கொண்டு குதித்தபோது ஏற்பட்ட நடுக்கம்... இன்னமும் உடலில்
மிச்சமிருக்கிறதே?

நடந்தது நிஜம் தான்...!

குழப்பம் படர்ந்த விழிகளுடன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தவன்... குனிந்து தனது
பாதங்களைப் பார்த்தான்.

பாதங்களில் புழுதியும் அழுக்கும் அப்பிக் கொண்டிருந்தன.

செருப்பு அணியாமல் தானே... வெகு வேகமாய் தெருவில் இறங்கி
நடந்தான்...?

பாதங்களில் சிமெண்ட் கலவை மண் படிந்திருந்ததைப் பார்த்ததும்...
அவளுக்கு ஊர்ஜிதமாகி விட்டது.

வாட்டர் டேங்கின் அடியில் படிக்கட்டுகளுக்கு கீழே கிடந்த இந்த
மண்ணை மிதித்து தானே... இவன் நடந்து மேலே சென்றான்...

அப்படியென்றால்... நடந்தது நிஜம் தான்...!

என்னைத் தாங்கி காப்பாற்றியது யார்...?

எந்த சாதாரண மனிதனாலும் அந்தரத்தில் மிதக்க முடியுமா?

மிதந்ததோடு என்னைத் தாங்கி நிற்கவும் முடியுமா? இது சாத்தியமான
காரியம் இல்லையே?

இந்த மாதிரி அசாத்தியமான காரியத்தை யாராலும் செய்ய இயலாதே...?

இது மானுடத்துக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி அல்லவா?

ஒரு வேளை... அப்பா எழுதி வைத்தது போல்... அருபமான ரூபத்தில்
சித்தர் வந்து என்னைக் காப்பாற்றி இருப்பாரோ?

கண்டிப்பாக அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்...

முடிவுக்கு வந்த தருணத்தில்... அற்புதாவுக்கு சிலீரென்று மேனி
புல்லரித்தது.

‘பகவானே! இது தான் ஏன் எனக்கு அப்போதே புரிபடவில்லை?
தீட்சணியம் மிகுந்த கண்களைப் பார்த்தும்... தீர்க்கமான பார்வையை
ஊடுருவிப் பார்த்தும்... இந்த மரமண்டைக்கு ஒன்றுமே புரியாமல் போய்
விட்டதே?

அறியாமைத் தனத்தால் அலறித் தொலைத்தேனே? அப்பா ஒரு தீர்க்க
தரிசியாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.

அவர் எழுதி வைத்தது போலவே... சித்தர் என்னைத்தடுத்து காத்து
விட்டாரே?

அவரே தமது கைகளில் என்னைத் தாங்கியிருக்கிறாரே? இதற்கு நான்
கொடுத்து அல்லவா வைத்திருக்க வேண்டும்? சற்று நேரத்திற்கு முன்னர்...
எத்தனையோ இன்னல்களைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எந்த தெய்வமும் சித்தரும் கண்திறந்து பார்க்கவே இல்லையே? என்று நொந்துபோய் நான் நிந்தித்து விட்டேனே...?

இது மகா பாவம் அல்லவா?

பகவானே...! அறியாமையால் முட்டாள்தனம் செய்து விட்டேன்.

என்னை மன்னிக்கவும். யுகம் யுகமாய் தவமிருந்தாலும் கிடைக்காத பாக்கியம் எனக்கு கிட்டியும்... நான் அந்த தருணத்தில் அலறி பயந்து முடத்தனம் செய்து விட்டேனே...?

'அறியாமையால் செய்த பிழைக்கு... கண்டிப்பாக மன்னிப்பு உண்டு' என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்வாரே...!

ஆமாம்... கண்களை மட்டும் காட்டி 'நேத்திர தரிசனம்' தந்த சித்தர் யாராக இருக்கும்?

இந்த சித்தர்... என்னைக் காத்த ரட்சித்த சித்தர் யார் என்று தெரியவில்லையோ...?

அப்பாவுக்கு இவர் இஷ்ட தெய்வமாக இருக்க வேண்டும். அப்பா அடிக்கடி கொல்லி மலையில்... கானகத்துக்குள் போய் சித்தர் குகைகளில்... அதன் வாசலருகே அமர்ந்து தியானம் செய்து வருவாரே?

அப்பா எப்போதுமே 'சித்தர் ஸ்வாமிகள்' என்று தான் குறிப்பிடுவது வழக்கம்...!

அவ்வளவு மரியாதை நிமித்தமாகத் தானே அப்பா பேசுவார்... சரி... இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

தற்கொலை செய்வதை சித்தர் தடுத்து விட்டார். இதே வீட்டில் நான் தொடர்ந்து வசிக்கவும் முடியாதே...?

சித்தர் மேல் பாரத்தைப் போட்டு விட்டு... பேசாமல் நானும் கொல்லி மலைக்கே சென்று விட்டால் என்ன?

எனது பெற்றோர்களுக்கு பிடித்தமான மலை வாசஸ்தலம்... கொல்லி மலை!

'கொல்லிமலை ஒரு புண்ணிய பூமி! சித்தர்கள் வாசம் செய்யும் ஸ்தலம்' என்று அப்பா அடிக்கடி கூற நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

அங்கு தானே எனது தாய் மரகதம் ஆகாயகங்கை அருவி வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு மறைந்தாள்...?

'அப்பாவும் மனைவி மரகதம் போன இடத்துக்கே நானும் போகிறேன்' என்று எழுதி வைத்து விட்டுச் சென்றாரே...?

இந்த வீட்டில்... நரகத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் கொல்லி மலைக்குச் சென்று விடலாம்.

அங்கு சென்றால்... ஏதாவது மார்க்கம் பிறக்கும் என்று சின்னதாய் ஒரு நம்பிக்கை எனக்குள் முளைவிட்டிருக்கிறது.

என் பெற்றோர்களின் பாதம்பட்ட புனித மண்ணில்... நான் மறைந்தாலும் சந்தோஷம் தான்...

சாவிலிருந்து காப்பாற்றிய சித்தர்... கண்டிப்பாய் அங்கு எனக்கொரு வழி காட்டுவார் என்று தோன்றுகிறது.

இந்த எண்ணம் சித்தரால் கூட தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கலாமே? எண்ணுவதும்... எண்ண வைப்பதும்... எல்லாமே அவரது செயல் அல்லவா?

இந்த சித்தர் யார்?

பதினெட்டு சித்தர்களில் ஒருவரா? அல்லது இதர சித்தர்களில் ஒருவரா? அதற்கும் கண்டிப்பாக விடை தெரியத்தான் போகிறது.

நம்பிக்கையைக் கை விடாமல் இருந்தால்... சகலமும் புரியத்தான் போகிறது. சித்தரே புரிய வைக்கத்தான் போகிறார்.

இப்போது நேரத்தை வீணாக்காமல்... வீட்டை விட்டு செல்ல வேண்டியது தான்...

விடிந்து விட்டால் யார் கண்ணிலாவது பட்டுத் தொலைக்க வேண்டியிருக்கும்.

அந்த அமர்நாத் படுபாவி... என்னையும் இந்த வீட்டையும் கண்காணிக்க யாரையாவது ஏவி விட்டிருப்பான்.

எதற்கு வம்பு?

வாழ்வோ...? சாவோ...?

சித்தரிடமிருந்து வரும் உத்தரவுப்படி... நான் நடந்து கொள்ள வேண்டியது தான்...

உடம்பில் புதுத் தெம்பும் உற்சாகமும் ஊற்றெடுக்க... கலைந்த கூந்தலைக் கோதி கொண்டையிட்டவள்... ஒரு டிராவல் பேக்கில் இரண்டு நாட்களுக்கு தேவைப்பட்டவைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள்.

தான் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்தை கொஞ்சம் எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள்.

அப்பாவின் சிறிய புகைப்படத்தை எடுத்து பேக்கினுள் வைத்தாள். வீட்டைத் தாழிட்டு விட்டு... விரி விரென்று நடந்தாள்.

சித்தியிடம் இன்னொரு சாவி இருப்பதால்... வீட்டைத் தாழிட்டு விட்டே வந்து விட்டாள்.

'அமர்நாத் எப்படி மிகச்சரியாக அந்த நேரத்திற்கு வந்தான்? சித்தப்பாவும் சித்தியும்... தாங்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வதைப் பற்றி ஃபோனில் கண்டிப்பாக தெரிவித்து இருப்பார்கள்.

தனிமையில் இருப்பது தெரிந்ததும்... இந்தப் பொறுக்கி பறந்து வந்து

விட்டான் போலும்...

யோசித்தபடியே பின்னால் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி நடந்தான். தூரத்தில் ஐந்தாறு நாய்கள் குரைக்கும் சப்தம் கேட்டது. பத்து நிமிட நடையில்... நெடுஞ்சாலையை அடைந்து விட்டிருந்தான். சாலையோர விளக்குகளின் வெளிச்ச வெள்ளம்... இரவைப் பகலாக்கி காட்டியது.

பேருந்து நிறுத்தத்தில் நிற்பதற்கு தயக்கமாய் தான் இருந்தது. அந்தக் கண்களை தரிசித்த பின்பு... பயத்திற்கு பதிலாக துணிவும் தைரியமும் அவளிடம் கை கோர்த்திருந்தது நிஜம்!

'சித்தர் ஸ்வாமி பக்க பலமாய் இருக்கும்போது நான் ஏன் பயந்து சாக வேண்டும்?'

அவரிடம் சரணாகதி அடைந்து விட்டேன். நடப்பதெல்லாம் அவரது செயல்...

பாரத்தை அவரது பாதங்களில் வைத்து விட்டதால்... துக்கமும் கவலையும் அகன்று... மனம் இறகு போல் இலகானது உண்மைதான்...!

தூரத்தில் சொகுசுப் பேருந்து வருவதைப் பார்த்ததும் இரண்டடி முன்னால் வந்து நின்று கையை அசைத்தாள்.

பஸ் சரக் என்று வந்து நின்றதும்... 'அப்பாடா' என்ற பெருமூச்சோடு அவசரமாய் ஏறினாள்...

காலியாய் கிடந்த இருக்கையைப் பார்த்து நிம்மதியாய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

பஸ் விரைந்தது. விதியும் விரட்டிக் கொண்டு போனது.

6

'தினச்சுடர்' பத்திரிகை அலுவலகம்!

சீலப் எடிட்டராய் இருந்த அர்ஜூன்... பரப்பரப்பாய் ஃபைலைப் புரட்டி 'மாலைச் செய்தி'யை சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆறடி உயரத்தில் உடைத்த கோதுமை நிறத்தில் பார்ப்பதற்கு களையாய் இருந்தான்.

இண்டர்காம் சப்தித்தது, எடுத்தான்

"அர்ஜூன்!"

"அந்த நடிகைக்கு கோயில் கட்டப் போகிறேன்..."

"முதலில் நடிகைக்கு சேலையைக் கட்டு... அப்புறம் கோவிலைக் கட்டலாம்!"

- எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

எடிட்டராக இருந்தார்.

பல வருடமாய் பாடுபட்டு 'தினச்சுடரை' நம்பர் ஒன் பத்திரிகையாக்கி காட்டியவர்.

படிப்பை முடித்ததும் அர்ஜூன் சீப் எடிட்டராக இங்கு வந்து சேர்ந்து அப்பாவிடமிருந்து தொழில் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத்தேர்ந்து... அப்பா எட்டடி பாய்ந்தால்... இவன் பதினாறு அடி பாய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவருக்கு மாரடைப்பு வந்து விடவே... பொறுப்பை இவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு வீட்டில் ஓய்வாய் அமர்ந்து விட்டிருந்தார்.

கால்மணி நேரத்தில்... அர்ஜூன் வீட்டில் இருந்தான்.

"என்னப்பா சமாச்சாரம்?"

பதற்றமாய் அவர் அருகே அமர்ந்தான்.

"உடனடியா நீ கொல்லி மலைக்குப் போ அர்ஜூன்!"

"எதுக்குப்பா?"

"ஒரு விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டேன். கேட்டதுமே பரபரப்பாயிடுச்சு.

அப்பா சுப்பிரமணியம் தான்...

"என்னப்பா?"

"சீக்கிரமா வீட்டுக்கு வர்றியா?"

"என்னப்பா விஷயம்...?"

"வா! நேர்லே பேச வேண்டிய விஷயம். ரொம்ப முக்கியம்பா... லேட் பண்ணாம சீக்கிரமா வா..."

"அப்பா! உங்களுக்கு உடம்புக்கு ஒண்ணும்மில்லையே?" கவலையாய் கேட்டான் அர்ஜூன்.

"இல்லப்பா... அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல..."

"நியூஸை சரி பார்த்துட்டிருக்கேன். அஞ்சு நிமிஷத்துல புறப்பட்டுடறேன்..."

"சரி அர்ஜூன்..."

அர்ஜூனுக்கு அதற்கு மேல் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

'விஷயம் என்னவாக இருக்கும்?'

கடந்த வருடம் வரை சுப்பிரமணியம் தான் சீலப்

என்னோட ஹெல்த் மட்டும் நல்லாயிருந்திருந்தா... நானே கிளம்பி அங்கே போயிருப்பேன்...

"கொல்லிமலையில் அரப்பாளீஸ்வரர் கோவிலுக்குப் பக்கத்துல கடை வச்சிருக்கிற சிவதாணு... நம்ம பத்திரிகையோட முகவரனு உனக்குத் தெரியுமே...?"

அவர் இப்போ தான் எனக்கு ஃபோன் பண்ணினாரு. ரொம்ப காலமா நல்ல பழக்கம்கிறதால நண்பர் மாதிரி அப்பப்போ ஃபோன்லே அளவளாவிப்போம்..."

"உம்... இது எனக்கு தெரிஞ்ச விஷயம் தான்! சிவதாணு அப்படி என்ன தான் சொன்னாரு?"

"கொல்லிமலையில்... நிறைய மாந்திரீகர்கள் பலவருஷமா நடமாடிக்கிட்டிருக்காங்களாம்..."

வசிய மை தயாரிக்கவும், துஷ்ட தேவதைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் அங்கேயாகும்வளர்த்துமந்திர உச்சாடனங்களைப் பண்ணிட்டிருக்காங்களாம்..

காவி உடை அணிஞ்ச சாமியார்கள் பல பேரு அங்கே தியானம் பண்ணி... சித்தர் நிலைக்கு தங்களை உயர்த்திக்கிடறதுக்காக விடா முயற்சியோட காட்டையே சுத்தி வந்துட்டிருக்காங்களாம்...

கொல்லி மலைங்கிறது இன்றைக்கும் சித்தர் பூமி தான். சித்தர்கள் தவம் செஞ்ச குகைகள் ஆங்காங்கே இருக்காம்.

காட்டுப் பாதையில் பல கிலோ மீட்டர் மேலேறிப் போனா... 'கொல்லி மலைப்பாவை'ன்னு அம்மன் சன்னதி இருக்காம்...

பழங்காலத்துல கட்டப்பட்ட சிறிய கோவில் தானாம்... சித்தர்கள் தங்களது தபோவலிமையால... அந்தக் 'கொல்லி மலைப் பாவை'யை உருவாக்கினாங்களாம்..."

அர்ஜுன் சுவாரஸியமாய் அவரது முகத்தையே ஊன்றிப் பார்த்தான்.

"அதுமட்டுமில்ல... அங்க ஒவ்வொரு பவுர்ணமியின் போதும்... காட்டாற்றுக்கு பக்கத்துல மலையோட மையப் பகுதியில்... ஜோதி வடிவத்துல சித்தர் காட்சி தர்றாராம்.

அந்த ஜோதியோட வெளிச்சத்தைச் சுற்றிலும் அரிய விசேஷ வகை மூலிகைகள் உருவெடுக்குமாம்...

எங்குமே காணக் கிடைக்காத மூலிகைகள் அந்த ஜோதி வெளிச்சம் பட்டதும் பூமியிலிருந்து தலையெடுக்குமாம்.

அந்தக் கொல்லி மலைப்பாவை அம்மன்... ஒரு விரியமான சக்தி படைச்சவங்களாம்...

கெட்ட எண்ணத்தோட காட்டுல திரியறவங்களை... அழகா சிரிச்ச மயக்கி அருகில் அழைச்ச... சம்ஹாரம் பண்ணிடுவாங்களாம்..."

"அதனால் தான் அந்த அம்மனுக்கு 'கொல்லி மலைப் பாவை'ன்னு பேர் வந்திடுச்சோ?"

அர்ஜுன் புன்னகையுடன் கேட்டான்.

"அரிய வகை மூலிகைகள் என்பது நம்ம இந்திய மண்ணோட சொத்து! அதை பெளர்ணமியின் போது அபகரிக்கவும் சதிகாரர்கள் திட்டமிட்டிருக்காங்க..."

"நாம்ப அதைத் தடுக்கணும். சதிகாரர்களோட திட்டத்தை முறியடிச்சு... அதை செய்தியா நம்ம பத்திரிகையில் வெளியிடணும்னு சொல்றீங்களாப்பா?"

"ஊகும்... அந்தத் தப்பை நாம்ப பண்ணக்கூடாது அர்ஜுன்!"

"என்னை அங்கே போக வேணாமனு சொல்றீங்களா?" "இல்ல... நீ அங்க போகணும். கொல்லிமலைப் பாவையும் அரிய சக்திபடைச்ச மூலிகைகளும் நம்மோட ஆன்மீகச் சொத்து... அந்த சொத்தைக் காப்பாத்தறது மட்டும் தான் உன் வேலை..."

இது ஆன்மீக ரகசியம்... இதை வெளியில் சொல்றது உசிதம் இல்ல... சொல்லவும் கூடாதுப்பா...

நானும் பலவாட்டி கொல்லி மலைக்குப் போய் வந்தவன் தான். சித்தர்கள் நடமாடறதால்... ஆன்மீக அதிர்வுகள் நிரம்பிய இடம் அது! அதை நான் அனுபவப் பூர்வமா உணர்ந்திருக்கேன்.

என்னோட மகனால முடிஞ்ச கைங்கரியத்தை செய்துட்டு வரணும்னு... எனக்குள்ளே ஒரு உந்துதல்...

அது மட்டுமில்ல அர்ஜுன்! சிவதாணு மூலமா இந்த விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும்... ஃபோனை வச்சுட்டு தீவிரமா இதைப் பத்தி கண்ணை முடி சிந்திச்சுட்டிருந்தேன்.

ரொம்ப நேரமா சிந்திச்சுட்டு... அப்படியே கண் அசந்து தூங்கிட்டேன். கனவுல கும்மிருட்டுல திடீர்னு ஒரு ஜோடி கண்கள் மட்டும் பிரமாண்டமா தெரிஞ்சது.

திட்சணியம் மிக்க கண்கள்... தீர்க்கமா என்னையே பார்த்த கண்களை... நேருக்கு நேரா என்னால சந்திக்க முடியலை.

உருவம் எதுவும் கண்ணுக்குப் புலப்படலை...

ஆனா... அந்தக் கண்களைப் பார்த்ததும் எனக்கு மெய் சிலிர்த்து... இனம் புரியாத பரவசம் ஏற்பட்டுச்சு...

என்னையும் அறியாம... அந்த தெய்வீகக் கண்களைப் பார்த்து கை கூப்பி வணங்கினேன்.

"சுப்பிரமணியம்! உன் மகனை 'கொல்லிமலைக்கு' அனுப்பி வை... அவனால ஒரு காரியம் ஆக வேண்டி இருக்கிறது" அப்படின்னு அசரீரி மாதிரி குரல் மட்டும் கேட்டுச்சு,

மறுகணமே மந்திர சக்திக்கு கட்டுண்ட மாதிரி... நான் வேகமா தலையாட்டி "சரிங்க சாமி! கட்டாயமா உங்க உத்தரவுப் படி அர்ஜுனை அனுப்பி வைச்சுடறேன்"னு சொன்னேன்.

கனவு கலைஞ்சு எந்திரிச்ச பின்பும்... எனக்கு மெய் சிலிர்ப்பு அடங்கவே இல்லை.

அதே தருணத்தில்... அந்த அசரீரி திருப்பத் திரும்ப என் காதல எதிரொலிச்ச மாதிரி இருந்துச்சு.

கனவு கலைஞ்சு போய் சில கணங்கள் ஆகியும்... அந்த அசரீரி கேட்டுட்டே இருக்கவே... நா ஆடிப் போயிட்டேன்.

சரி! இது சாதாரண விஷயமில்ல. ஏதோவொரு அப்பாற்பட்ட சக்தி... ஏதோவொரு சித்தர் கிட்டேயிருந்து நமக்கு உத்தரவு வந்திருக்குன்னு மட்டும்... தெளிவா விளங்கிடுச்சு.

அதுக்கு அப்புறம் தான் நான் உனக்கு ஃபோன் பண்ணி கூப்பிட்டேன்.

மிகப்பெரிய அற்புதம் இன்னிக்கு நடந்திருக்கு அர்ஜுன்! சிலாகித்துப் பேசினார் சுப்பிரமணியம்.

"கண்டிப்பா... இது ஒரு 'மிராக்கிள்' தான் அப்பா! நான் இன்னிக்கு நைட்டெலே கொல்லி மலைக்கு கிளம்பிட்டேன் அப்பா!"

"குட்! எனக்கு இன்னொரு சுவாரஸ்யமான விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வருது அர்ஜுன்!"

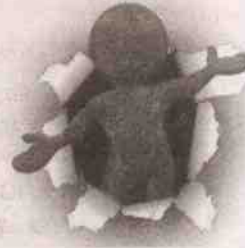
"என்னப்பா அது?"

"போன வருஷம் உன்னோட கைரேகையை எடுத்துக்கிட்டு வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்குப் போயிருந்தேன். சாமி தரிசனத்தை முடிச்சதும்... அங்கே பிரபல இடுக்கிற நாடி ஜோதிட நிலையத்துக்குப் போனேன்.

உன்னோட ரேகைக்கு ஏடு பார்த்து சொல்லச் சொன்னேன். அப்போ அந்த ஜோதிடர் உன் பேரு, ஊரு, படிப்பு அங்க அடையாளம் எல்லாத்தையும்... ஓலைச் செவடியிலேர்ந்து கரெக்டா சொல்லிட்டு வந்தாரு.

காஞ்சிபுரத்தில் அருகில் உள்ள திருச் செந்தூர் திருத்தலத்தில் சம்பந்த மூர்த்தி ஆண்பணையை பெண் பணையாக்கினார். இங்கு கல்லினால் ஆன ஒரு பணைமரம் கோயினுள் இருக்கிறது. அது பாதி ஆணும், பாதி பெண்ணுமாயிருக்கிறது.

-ஆர்.கே.லிங்கேசன், மேலகிருஷ்ணப்பதூர்.

என்னோட பேரும் உங்கம்மா செந்தூரத்தோட பேரும் கூட சரியா சொல்லப்பட்டிருந்துச்சு. நீ பிறந்தவுடனே உன்னோட அம்மா ஜன்னி கண்டு இறந்ததையும் கூடச் சொன்னாரு.

கடைசியா ஒரு விஷயம் சொன்னாரு. 'வல்வில் ஓரி ஆட்சி செய்த இடத்துல இந்த வாலிபன் தன்னோட வாழ்க்கைத் துணைவியை சந்திப்பான்' அப்படின்னு வாக்கு வந்தது...

அப்போ நான் இதை சட்டை செய்யலை. இப்போ நான் அதை நம்பறேன்... நாடியில வந்த வாக்குக்கும், சித்தரோட உத்தரவுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை நெனக்கும் போதே புல்லரிக்குது...

"என்னப்பா சொல்றீங்க? இதுக்கும் நான் கொல்லி மலைக்கு பிரயாணப் படறதுக்கும் என்னப்பா சம்பந்தம் இருக்கு? புரியலையே...?"

சம்பந்தம் இருக்கு அர்ஜுன்! வல்வில் ஓரி ஆட்சி செய்தது எந்த இடம்னு நெனக்கிறே...? இதே கொல்லிமலை தான்"

மைகாட்! அப்படியாப்பா? ஆச்சரியமா இருக்கு..."

"நீயும் நானும்... அப்பா புள்ளை உறவைத் தாண்டி... ஒரு தோழமையோட ஃபிரண்ட்ஸ் மாதிரி தானே பழகறோம்?"

'உனக்கேத்த பொண்ணு பார்க்கிறேன்'னு நான் சொன்னப்போ... "போங்கப்பா! எனக்கேத்த பொண்ணு இவதான்... இவதான் என்னோட மனைவியாகத் தகுந்தவள்'னு... யாரைப் பார்க்கும் போது தோணுதோ...? அவளைத்தான் கட்டிப்பேன். அதுவரை கல்யாணப் பேச்சை எடுக்காதீங்க.

அப்பேர்ப்பட்டவனை நான் சந்திக்கும் போது... நானே உங்க கிட்டே வந்து பேசறேன் அப்பா! அதுவரைக்கும் காத்திருங்கன்னு நீ சொல்லிட்டே...

நானும் மிசண்ட்டா அந்தப் பேச்சையே எடுக்காம இருந்தேன். உன்னோட வாழ்க்கைத் துணைவியை நீ கொல்லி மலையில் சந்திக்கப் போறே அர்ஜுன்! வாழ்த்துக்கள்..."

"தேங்க யூ அப்பா! இந்த விஞ்ஞான யுகத்திலும்... நம் சக்திக்கு மீறின சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து... நமக்கும் மேலே ஒரு சக்தி இருக்குதுன்னு புரிய வரற்போ... நிஜமாவே மெய்சிலிர்த்து தான் போகுதுப்பா..."

புல்லரித்த தன் கரத்தை ஒரு முறை குனிந்து பார்த்தபடி பேசினான் அர்ஜுன்.

"வாஸ்தவம் தான்..."

"ரெட்டிப்பு சுவாரஸ்யம் ஏற்பட்டதால... உள்ளுக்குள்ளே உற்வேகமும் பரபரப்பும் உற்சாகமும் ஊற்றெடுக்குது... பிரயாணத்துக்கு தேவைப்பட்டதை எடுத்து வச்சுக்கிறேன் அப்பா!"

"உம்... போறப்போ மறக்காம சிவதானுவோட நம்பரைக் குறிச்ச வச்சுக்கோ... அது ஆபத்தான மலைப்பிரதேசம்!"

சதிகாரர்கள் கூட்டமா அலையறாங்களாம். எத்தனை பேர் இருக்காங்களோ? நீ தனி மனுஷன்! ஜாக்கிரதையா இரு...

சித்தர் உனக்கு துணையா இருப்பாரு.

அங்கே போனதும் சிவ தானுவை காண்டாக்ட் பண்ணு! உனக்கு வேண்டிய தகவல்களையும் உதவியையும் அவர் செய்வாரு... நீ போற காரியம் வெற்றி அடையறதுக்கு... என்னோட மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்" நெகிழ்வுடன் பேசினார் சுப்பிரமணியம்.

சட்டென்று அவரது பாதங்களைத் தொட்டுப் பணிந்தான் அர்ஜுன்.

"திர்க்காயினோட ஒரு குறையும் இல்லாம அமோகமா இருப்பா"

அவனது உச்சந்தலையில் கை வைத்து ஆசிரவதித்தார் சுப்பிரமணியம்.

குஷியில் சீட்டியடித்தபடி வளைந்து வளைந்து மேலேறிச் சென்ற படிக்கட்டுகளை... இரண்டிரண்டாக தாவி ஏறி மாடிக்குச் சென்றான் அர்ஜுன்.

நாமக்கல்லில் சொகுசு பேருந்திலிருந்து உதிர்ந்த அற்புதா சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

டிராவல் பேக்கை தோளில் தொங்கப் போட்டபடி... சாலையோரமிருந்த பெட்டிக்கடை அருகே சென்றாள்.

"ஐயா! கொல்லிமலைக்குப் போகணும். இங்கிருந்து எத்தனை கிலோ மீட்டர் தூரம் இருக்கும்? எந்த பஸ்ஸில் போகணும்?"

"கொல்லிமலை இங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட அம்பத்து மூணு கிலோ மீட்டர் இருக்கும் தாய்! அரை மணி நேரத்துக்கு ஒரு தரம் பஸ் இருக்கு. இப்போ வர்றநேரம் தான்..."

ரோட்டைத் தாண்டி எதிர்த்த மாதிரி போய் நின்னுக்கோ தாய்

"நன்றி ஐயா!"

தகவல் தெரிவித்த பெரியவரின் கையில்... ஏதாவது பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

வாழைப்பழத்தார் தொங்கியதைப் பார்த்ததும்... குடல் பரிதாபமாய் உறுமியது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

கவலையில் ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை என்பது நினைவுக்கு வரவே... "ரெண்டு பழம் குடுங்க ஐயா! பத்து ரூபாய்க்கு குடம் குடுங்க... அப்படியே

ஒரு தீப்பெட்டியும்..." என்றபடி இருபது ரூபாய்த்தானை நீட்டினாள்.

"உன்கையால தான் முதல் போணி" என்றபடி ரூபாயை கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு... அவள் கேட்டதை எடுத்துக் கொடுத்தார் பெரியவர்.

கற்பூர வில்லைகளை பெரிய பேப்பரில் வைத்து பொட்டலமாகக் கட்டி நீட்டினார்.

சாலையைத் தாண்டி எதிர்ப்புறம் வந்து நிற்பதற்கும்... பஸ் வருவதற்கும் சரியாய் இருந்தது.

விரைந்து ஏறி இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

யாரோ பின் தொடர்வது போன்ற நெருடல் ஏற்பட... அவ்வப்போது பின்னால் திரும்பி... யாராவது தன்னைக் கூர்ந்து பார்க்கிறார்களா? என்று நோட்டமிட்டுக் கொண்டாள்.

பேருந்து நிதானமாகத் தான் சென்றது.

அடிக்கடி கொண்டை ஊசி வளைவுகளைக் கடந்து கடந்து பேருந்து மலைப்பாதையில் ஊர்ந்து சென்றபோது... குடல் புரட்டிக் கொண்டு வந்தது.

ஜன்னலோரமாய் அமர்ந்திருந்ததால்... சிறு தடுப்புச்சுவரைத் தாண்டித் தெரிந்த அகல பாதாளத்தைக் கண்ட போது... தலை சுற்றி மயக்கம் வரும் போலிருந்தது.

விழிகளை இறுக மூடி இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"சித்தர் ஸ்வாமி! நேத்திர தரிசனம் தந்து என்னைக் காப்பாத்தினீங்க...

கண்டிப்பா என்னோட அப்பாவுக்கு நீங்க இஷ்ட தெய்வமாத்தான் இருப்பீங்க.

நீங்க யாருன்னு நா தெரிஞ்சுக்கணும் ஸ்வாமி!

அப்புறமா... என் அப்பா... என்ன ஆனாருன்னு தெரியணும். எதுக்காக இப்படி சொல்லாம கொள்ளாம அந்த நரகத்துல என்னை விட்டுட்டுப் போனாருன்னு தெரியணும்.

அதுக்கு அப்புறமா... எனக்கும் உங்க கிட்டேயிருந்து உத்தரவு வரணும் ஸ்வாமி!

இருன்னு சொன்னாலும் சரி... ஆகாச கங்கை அருவியில் செத்துமடி'ன்னு சொன்னாலும் சரி...

நான் சந்தோஷமா அதை ஏத்துப்பேன். முதல்லே நீங்க யாருங்கிறதை தயவு செஞ்சி எனக்கு காட்டிக் குடுக்கணும் ஸ்வாமி.

தாயும் தகப்பனும் இல்லாத அனாதை நான்!

இனிமே நீங்க தான் என்னோட 'தாயுமானவர்' உங்களைத் தஞ்சமடைஞ்சுட்டேன் ஸ்வாமி!"

மானசீகமாய் மனமுருக நெக்குருக வேண்டிக் கொண்டாள். அவள் இவ்வாறு வேண்டிக் கொண்டது தான் தாமதம்... அவளது மனக் கண்ணில்...

மீண்டும் அந்த தீட்சணியம் மிகுந்த கண்கள் காட்சியளித்தன.

அற்புதாவின் மூடிய இமைகள் மெல்ல அசைந்தன.

ஆனால்... அவள் விழிகளைத் திறக்கவில்லை.

நேற்று இருளின் பின்னணியில் அந்த விழிகளின் தரிசனம் கிட்டியது.

இன்றோ... பளிர்வென்ற வெளிச்சத்தில்... அந்த தெய்வீகமான கண்களை அவள் காணமுடிந்தது.

'என்னது இது? இது என் பகல் கனவா? அல்லது... சதா சித்தர் ஸ்வாமியின் நினைவாகவே இருப்பதால்... இப்போது இந்த நேத்திர தரிசனம் எனக்கு கிட்டுகிறதோ...? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

என் விழிகளைத் திறந்து விடா... எனக்கு மனமே இல்லையே?

திறந்துவிட்டால்... இந்த அற்புதக் காட்சி மறைந்து விடும் அல்லவா?

யாருக்கு கிடைக்கும் இந்த ஐரிய பாக்கியம்?

அனாதையாய் அகதியாய் நிர்க்கதியாய் நிற்கும் என் மீது சித்தர் மனம் இரங்கியிருக்கிறார்.

கருணை கொண்டு காட்சி தந்து... 'நான் இருக்கிறேன். உனக்கு! நிம்மதியாய் இரு மகனே!'

கவலைப்படாதே...! என்று சூசகமாய் உணர்த்துகிறார் போலும்...!

ஆமாம்... அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

'நேத்திர' தரிசனத்தில்... இன்று ஒரு வித்தியாசத்தை காண முடிகிறதே? தீட்சணியம் மிகுந்த கண்களில்... இப்போது வேறு விதமான பாவனை தென்படுகிறதே?

அந்தக் கண்களில்... புன்னகையும் பரிவும் தென்படுகிறதே...?

'சிரிக்கும் கண்கள்' என்று சொல்வார்களே? அதைப் போல் அல்லவா இரகிறது?

இந்த இதழும், பரிவும், புன்னகையும் எதை உணர்த்துகின்றன?

'நானிருக்கிறேன் உனக்கு' என்ற ஆறுதல் மொழியைத் தாண்டி வேறு ஏதோவொன்று இருப்பதாக... என் மனதுக்குப்படுகிறதே...?

அது என்னவாக இருக்கும்?

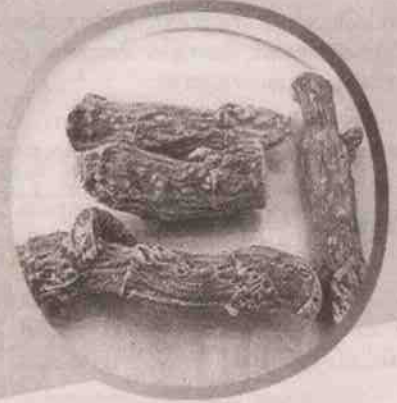
எதுவாக இருந்தாலும் சரி...

இந்த தரிசனத்திற்கு கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன்.

"சித்தர் ஸ்வாமி! உனக்கு அனந்த கோடி நன்றி அயனே...! என்

ரவா, மைதா, அரிசி
ஆகியவற்றில் பூச்சி புழுக்கல்
வராமல் இருப்பதற்கு
கொஞ்சம் வசம்பு தட்டி
இந்த பொருட்கள் உள்ள
பாத்திரத்தில் போட்டு
வைத்தால் பூச்சி புழுக்கள்
தலைகாட்டாது.

- பிரபாலிங்கேஷ்,
மேலகிருஷ்ணன்புதூர்.

மேனியெல்லாம் சிலிக்கிறதே?

ஆண்டாண்டு தவமிருந்தாலும் கிட்டாத அற்புத தெய்வ தரிசனம்... எனக்கு இரண்டாவது தடவையா வாய்த்திருக்கே...!

நான் பாக்கியசாலி ஸ்வாமி!

இதுவரை மனதில் மலையாய் அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் எல்லாம்... மாயமாய் விலகி விட்டதே?

உங்க கண்கள் அப்படி விலக்கி விட்டிருக்கு. இந்த கண்கள் தெய்வீக கண்கள்... மாயக் கண்கள்...

மகாபாரதத்துல திருதராஷ்டிரன் கால முச்சுடும் குருடனாவே இருந்தவரு... அவருக்கு கிருஷ்ண பரமாத்மாவோட விஸ்வரூபம் தரிசனம் கிட்டியும்... கிருஷ்ணா! பரம் பொருளே! உன்னோட விஸ்வரூபம் தரிசனம் கிட்டியது என் பாக்கியம்...!

உன்னைப் பார்த்த என் கண்கள்... வேற எதையுமே பார்க்க விரும்பலை. போதும்! என்னைத் திரும்பவும் பிறவிக் குருடனாக்கிடு!

கால முச்சுடும் இந்த தரிசனத்தையே மனக்கண்ணுல பார்த்துட்டு... கடைசியில உன் பாதாரவிந்தத்துல சரணடைஞ்சுடறேன்'ன்னு... திருதராஷ்டிரன் வரம் கேட்டு மீண்டும் குருடனாயிட்டாரு.

அதைப்போல... இந்த தரிசனம் கிட்டிய மன நிறைவோட இந்த நிமிஷம் நான் உயிரை விட்டாலும்... நிறைஞ்ச மனசோட ஆதம் திருப்தியோட நான் கண்ணை மூடுவேன் ஸ்வாமி..."

மானசீகமாய் மீண்டும் பேசி முடித்தது தான் தாமதம்... டிரைவர்

சட்டென்று எதற்கோ பிரேக் போட்டு விட... தடாலென்று தடுமாறி முன் இருக்கையில் மோதிக் கொள்ள இருந்து... சமாளித்து... பின்னால் மீண்டும் சாய்ந்து அமர்ந்தாள்.

திடீரென்று பிரேக் போட்ட அதிர்ச்சியில்... அவள் சட்டென்று கண்களைத் திறந்து விட்டிருந்தாள்.

'சே! 'சடன் பிரேக்' போட்டதிலே... தடுக்கிட்டுப் போய் கண்ணைத் திறந்துட்டேனே?

அந்த மாயக்கண்களோட தரிசனம்... சட்டுன்னு மறைஞ்சு போச்சே? கண்ணைத் திறக்கவே மனசில்லாம தானே... இவ்ளோ நேரமா சிலாகிச்சு மனமுருகப் பேசி சித்தர் ஸ்வாமி கிட்டே வேண்டிக் கிட்டிருந்தேன்.

இத்தனை மணித்துளிகளுக்கு தான்... அந்த சந்தோஷம் நீடிக்கணும்னு பிராப்தம் போலிருக்கு...

பெரு மூச்சு விட்டபடி பக்கவாட்டில் ஜன்னல் வழியே தெரிந்த மலைத் தொடரில்.

மேகங்கள் பஞ்சு பொதிகளாய் தவழ்ந்து மலைத் தொடர்களை அணைத்து முத்தமிட்டிருந்தன.

மனதிலிருந்த பாரம் நீங்கியிருந்ததால்... அற்புதா விழிகள் விரிய இயற்கையழகை ரசித்துப் பார்த்தாள்.

தன்னை மறந்து லயித்து ரசிக்க ஆரம்பித்த தருணத்தில்... அங்கே...

மேகங்கள் இறங்கி பஞ்சு பஞ்சாய் தவழ்ந்த அழகையும் காட்டு மரங்களில் புஷ்பித்திருந்த வண்ண மலர்களையும் குழந்தை போல் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் அற்புதா...

மலைத் தொடரைத் தாண்டித் தெரிந்த... அகன்ற வான் வெளியில் தற்செயலாய் பார்வையைப் பதித்தாள்.

இதமான நீல நிறத்திலிருந்த ஆகாயத்தில்...

திடீரென்று இந்தக் கோடிக்கும் அந்தக் கோடிக்குமாய் பளீரென்று மின்னல் போல் ஏதோவொன்று சிறிப் பாய்ந்தது.

'என்னது இது? கரு மேகங்கள் எதுவும் குழுவே இல்லையே? பளிச்சுன்னு

இருக்கிற தெளிந்த வானத்துல கூட மின்னல் தோன்றுமா?

இதென்ன அதிசயமா இருக்கு?

ஒருவேளை... வனாந்தரத்துல மலைப் பிரதேசத்துல இதெல்லாம் சகஜம் தானோ?

கண நேரத்தில் அவளுக்குள் கேள்விகள் தலை தூக்கின மறுகணம்...

இந்தக் கோடி 'லிருந்து அந்தக் கோடி வரை... விஸ்வரூபத்தில் இரண்டு கண்கள் பிரமானிடமாய் காட்சியளித்தன.

விழிகளை அகல விரித்து மிரட்சியுடன் பார்த்தாள் அற்புதா.

அடுத்த கணத்தில்...

மாயக் கண்கள் மட்டுமல்ல...

ஐடா முடியிலிருந்து பாதுகைகள் வரை... விஸ்வரூபமாய் தோன்றிய சித்தரின் உருவத்தைப் பார்த்ததும்... உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை மெய் சிலிர்த்தது.

கைகளை உயரத்தூக்கி வணங்கி... பரவசத்தில் கோவென்று கதற வேண்டும் போலிருந்தது.

தாரை தாரையாய் கண்ணீர் வடிய... நடுங்கும் கரங்களில் ஜன்னல் கம்பிகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

நீர்த்திரையிட்ட விழிகள் இமைக்கவும் மறந்தன.

முனிவர் வலது கரத்தை உயர்த்தி அபய ஹஸ்தம் காட்டி இவளை ஆசீர்வதித்தார்.

மறுகணம்... அவரது வலது கையில்... அந்த உள்ளங்கையில் ஒரு முகம் தோன்றியது.

அது...

ஒரு இளைஞனின் வசீகரமான முகம்...!

மந்தகாசமாய் புன்னகைக்கும் களையான முகம்...!

நீர்த்திரையிட்ட விழிகளைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டு கூர்ந்து பார்த்தாள் அற்புதா.

'யார் இவர்?

எதற்காக சித்தர்... இந்த இளைஞனின் முகத்தை எனக்கு காட்டுகிறார்?

அபய ஹஸ்தம் காட்டி காட்சியளிப்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டிருக்கலாமே...?

என்ன காரணத்தால் சித்தர் இப்படி செய்கிறார்?

குழப்பம் படர்ந்த விழிகளுடன் அண்ணாந்து... சித்தரின் முகத்தை... அந்தக் கண்களை ஊடுருவினாள்.

குழம்பு, சாம்பார் போன்றவற்றில் உப்பு அதிகமாகப் போட்டு விட்டால், பப்பாளிக் காயைத் துண்டுகளாக நறுக்கிப் போட்டால் உப்பை உறிஞ்சி விடும். புரிக்கு மாவ பிசையும் போது ஒரு கப் கோதுமைக்கு ஒரு ஸ்பூன் ரவை என்று விதத்தில் கலந்து பிசைந்தால் புரி பந்து போல் நன்கு உப்பி விடும்.

- பிரபாலிங்கேஷ், மேலகிருஷ்ணன்புதூர்.

அந்தக் கண்களில் புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

‘இதற்கு என்ன அர்த்தம்?’

சூசகமாக... பூசகமாக... எதை உணர்த்துகிறார் என்று இந்த மரமண்டைக்குப் புரியவில்லையே?’

இவள் பரிதாபமாய் பார்த்ததும்... சித்தரின் இதழ்கிடைசியில் குறு நகை பூத்தது.

மறுகணம்... அவரது திருவுருவம் சட்டென்று மறைந்தது.

பார்வையை அவசரமாகச் சுழற்றி... நீல வண்ண ஆகாயத்தை ஆராய்ந்தாள்.

அந்தக் கோடிக்கும் இந்தக் கோடிக்குமாய் ஆகாயத்தைப் பார்வையால் அளந்தது தான் மிச்சம்...!

வந்தசுவடு தெரியாமல் மறைந்து விட்டிருந்தார் சித்தர்.

‘அந்த இளைஞன்... சித்தரின் உள்ளங்கையில் தோன்றிய இளைஞன் யாராக இருக்கும்?’

இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

அப்பா இருந்திருந்தால்... அவர் இந்தக் காட்சியைக் கண்டிருந்தால்... கண்டிப்பாக சூட்சுமத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பார்.

இந்த சூட்சுமம் எனக்கு எப்போது புரியப் போகிறது? இன்னமும்... இந்த சித்தர் யார் என்றே தெரியவில்லையே?’

தலைக்குள் வண்டு குடைந்தது.

தனக்குள் பல கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டு குழம்பிய வண்ணம் இருந்தாள் அற்புதா.

யோசனையில் மூழ்கி இருந்தபடியால் நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

பஸ் கொல்லிமலையைச் சென்றடைந்ததும்... பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியவளுக்கு... ஆகாயகங்கை அருவியை உடனடியாகப் பார்த்தே ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழும்பியது.

‘ஆகாயகங்கை’ அருவிக்குச் செல்லும் வழி என்று

அம்புக்குறி போட்ட பலகையைப் பார்த்துவிட்டு... இடதுபுறமாய் பிரிந்து மலைப் பாதையில் வேகமாய் நடந்தாள்.

சித்தரின் தரிசனம் கிட்டியதும்... அவரது திரு உருவத்தைக் கண் குளிர சேவித்ததும்... அற்புதாவுக்கு உடம்பில் புதுபலம் ஏற்பட்டாற் போலிருந்தது.

வயிற்றைக் கிள்ளியெடுத்த பசி கூட... பஞ்சாய் பறந்து விட்டிருந்தது.

பாதையோரமாய் வித விதமான மூலிகை வேர்களையும் கிழங்குகளையும் குவியல் குவியலாக வைத்து விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“முடவாதத்தை நீக்கிற மூலிகை கிழங்கு இருக்கும்மா... இதோ... இது பக்கவாதத்தை குணப்படுத்தற வேரு...” கூவிக் கூவி விற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

சிறு சோப்பு, ஷாம்பூ, சீயக்காய் தூள், எண்ணெய் பாக்கெட்டுகள், சீப்புகளைப் பரத்தி வைத்து விற்பனை செய்து வந்த வயதான பெண்மணி!

இருபுறமும் வேடிக்கை பார்த்தபடியே நடந்தாள்.

ஆகாய கங்கை அருவி...!

மருண்டு போய் அண்ணாந்து பார்த்தாள் அற்புதா.

‘அப்பப்பா! எவ்ளோ உயரத்திலிருந்து அருவித் தண்ணீர் கொட்டுகிறது?’

ஆகாய கங்கைன்னு பேருக்கேத்த மாதிரி... வானத்திலிருந்து கொட்டற மாதிரியில்ல இருக்கு...?

வெள்ளியை உருக்கி கொட்டி விட்ட மாதிரி என்னவொரு அழகு?

அருவி விழற வேகத்துக்கு சுற்றிலும் வெள்ளைப் புகை கிளம்புவது போலிருக்கே...?

இவ்வளவு பெரிய அருவியை... இதுக்கு முன்னாடி நான் எங்கேயுமே பார்த்ததே இல்லையே...?

இதில் தான் கடைசியா என்னோட அம்மா குளிச்சிருக்கா... அப்படியே இந்த உலகத்தை விட்டு மறைஞ்சு போயிட்டா...

பல வாட்டி அப்பாவும் அம்மாவும் சிலாகிச்சு ஸ்நானம் செய்த இடமாச்சே?

அவங்களை இழந்து நான் மட்டும் அனாதையா வந்து இதைப் பார்த்து ரசிக்கணும்னு... விதி இருக்கு போலிருக்கு.

சரி... நானும் அருவித் தண்ணியில் ஆசை தீரக் குளிச்சுட்டு... அப்பா அடிக்கடி வந்து வணங்கின அரப்பாளிஸ்வரர் சிவன் கோவிலுக்குப் போயிட்டு... மலை உச்சியில் எங்கேயோ இருக்கிற கொல்லி மலைப் பாவை அம்மனை தரிசனம் செய்ய வேண்டியது தான்...

பெத்தவங்களோட கால் பதிஞ்ச இடங்களை... ஒரு இடம் பாக்கி விடாம நான் பார்த்தாகணும்.

நிறைய சித்தர்களோட குகைகள் இருக்கிறதாகவும்... குகை வாசல்லே

உட்கார்ந்து தியானம் செஞ்சுட்டு வந்தாங்களே?

எப்படியாவது தேடி அலைஞ்சு அந்த இடத்துக்கு எல்லாம் நான் போயாகணும்...

யோசித்தபடியே ஒரு ஓரமாய் இருந்த பாறைத் திட்டில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

பாறைத் திட்டின் அருகே மர இடுக்குகளிலிருந்து சிலுசிலுவென்று ஓடி வந்த தண்ணீரை ஆசையாய் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

சிலீரென்றிருந்தது.

முகத்தைக் கழுவி பல் தேய்த்து தலைமுடியைக் கோதி விட்டுக் கொண்டாள்.

அருவியில் குளித்துக் கொண்டிருந்த கூட்டம் கலைந்து செல்லட்டும் என்று பொறுமையாய் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பையில் வாங்கி வைத்திருந்த இரண்டு வாழைப் பழங்களை எடுத்து உரித்து சாப்பிட்டாள்.

அவளது பார்வை பிரமிப்புடன் உயரத்திலிருந்து கொட்டிய அருவியின் மீதே நிலைத்திருந்தது.

“அம்மா! பூ வாங்கிக்கோம்மா... குளிச்சுட்டு வந்து தலைக்கும் வச்சிக்கலாம். சிவன் கோவிலுக்கும் எடுத்துட்டுப் போலாம்...”

மல்லி, முல்லை, செண்பகம், இருவாட்சி, சம்பங்கி, ஜாதிப்பூ, அரளி, காட்டு ரோஜா மலர்களைத் தொடுத்து கூடை நிறைய வைத்துக் கொண்டிருந்த வயதான பெண்மணி... இவளருகே வந்து நின்று கெஞ்சினாள்.

‘அம்மா உயிரோடு இருந்திருந்தால் இந்தம்மாவோட வயசு தான் இருக்கும்...’ நெகிழ்ந்து போனாள் அற்புதா.

“ரெண்டு முழம் முல்லைப் பூ குடுங்க! நாலு முழம் அரளிப்பூ...” பணத்தை எடுத்து நீட்டினாள்.

“உனக்கு முல்லைப் பூவு தான் பிடிக்குமா? இருவாட்சி வாங்கி வச்சப்பாரு... கும்முனு வாசனை தூக்கும் தாய்...”

“முல்லைப் பூவையும் சாமிக்கு தான் வாங்கறேன். எனக்காக இல்ல... எனக்கு பூ வச்சுக்கிறதிலே அவ்ளோ விருப்பமில்ல...”

சாமிக்கு சாத்தி அழகு பார்க்கிறதிலே தான் எனக்கு இஷ்டம்...”

“பொண்ணா பொறந்துட்டு விருப்பமில்லைன்னு சொல்லக்கூடாது. தாய்! இந்தா... நீ கேட்டதைக் குடுத்துட்டேன். என் திருப்திக்கு இந்த இருவாட்சியைத் தர்றேன். வாங்கிக்க... காசு கூட தர வேணாஸ் தாய்...”

“எங்கம்மாவும் இப்படித்தான் சொல்வாங்க... இருவாட்சிக்கும் காசு

எடுத்துக்கொங்க... இனாமா யார் கிட்டேயும் எதையும் வாங்க மாட்டேன்...”

“சரி... எடுத்துக்கிறேன். வெளியூரா தாய்?”

“ஆமா... சென்னை...”

“தனியாவா வந்திருக்கே?”

“உம்... இங்க அடிக்கடி அப்பாவும் அம்மாவும் வந்து போயிட்டிருந்தாங்க... ஆமா... கொல்லி மலைப் பாவை அம்மன் கோவில் எங்கேயிருக்கு?”

“அது மலையுச்சியில இருக்கு. மலைப் பாதையில் சிரமப்பட்டு ஏறணும். ரொம்ப தூரமாச்சே? சரியான காட்டுப் பாதை தாய்...! தனியா போகவே முடியாது. வழி தவறிடும்...”

நிறைய பேரு தொலைஞ்சு போயிருக்காங்க... எத்தனையோ பேரு திரும்பி வந்ததே இல்ல தெரியுமா?”

“நா கட்டாயமா அந்தக் கோவிலுக்குப் போயே ஆகணுமே?”

கவலையும் ஏமாற்றமுமாய்... அந்தப் பூக்காரியை ஏறிட்டாள் அற்புதா.

“போயே ஆகணுமா? அப்படின்னா... என் கூட வா தாய்! அதோ... கூப்புடு தொலைவில் போனா... ஒரு குடிசை வரும். அங்கே ஒரு வயசானவரு இருக்காரு. பல வருஷமா இந்தப் பிரதேசத்துலேயே இருக்கிறவரு...”

அவரைக் கேட்டா... உன் கூடவே வந்து வழி காட்டுவாரு. இந்த வனாந்தரத்துல அவருக்கு எல்லா இடமும் அத்துபடி! நீ அற்புதாவின் முகம் மலர்ந்தது.

“அப்படியா? சித்தர்களோட குகைகள் இருக்காமே...? “ஆங்... அதை எல்லாத்தையும் அவரு காமிச்சு தருவாரு தாய்! நீ அவருக்கு ஏதாச்சும் பணம் குடுத்துரு தாய்...”

“கண்டிப்பா... அவரு கூடவே வந்து வழி காட்டறதே பெரிய விஷயம்... அந்த ஐயா திருப்தி படறாப்பல நான் பணம் தந்தறேன் அம்மா...”

“அவரு இப்படித்தான் பொழுப்பை நடத்திட்டிருக்காரு. சரி! உடனே வர்றியா தாய்? வேற யாராச்சும் வந்து கேட்டா... அவரு பாட்டுக்கு வழி காட்டக் கிளம்பிடுவாரு... அதான்...” என்றபடி கூடையைத்துரக்கி தலையில் வைத்துக் கொண்டாள்.

“அப்படியா? இதோ... வந்துடறேன்...”

பாறைத் திட்டிலிருந்து இறங்கி டிராவல் பேக்கை எடுத்துக் கொண்டு... பூக்காரியைப் பின் தொடர்ந்து நடந்தாள் அற்புதா.

ஆபத்து அங்கு காத்திருப்பதை அறியாதவளாய்... அப்பாவியாய் வானளாவ வளர்ந்து நின்ற காட்டு விருட்சங்களை வேடிக்கை பார்த்தபடியே சென்றாள்.

பூஞ்சாரலுடன் வீசிய காற்றில்... கும்மென்று மூலிகைகளின் மணமும் கமழ்ந்திருந்தது.

மேகங்களை ஒட்டடை அடிக்கப் போகும் தினுசில்... வான் உயர வளர்ந்து செழித்திருந்த காட்டு மரங்கள் சுத்தமான ஆக்ஸிஜனைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருந்தன.

காட்டு மரங்களில் படர்ந்து கொழித்திருந்த மிளகுக் கொடிகளை வியப்புடன் விழிகள் விரியப் பார்த்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தான் அற்புதா.

இயற்கையின் வனப்பில் அவன் தன்னையே மறந்துவிட்டிருந்தான்.

'கூப்பிடு தொலைவில் குடிசை இருக்கிறது' என்று கூறி விட்டு வெகு தூரம் காட்டுப் பாதையில் பூக்காரி தன்னை அழைத்துச் செல்கிறாளே?' என்ற பிரக்ஞை... அவளுக்கு ஏற்படவே இல்லை என்பது நிஜம்...!

எப்போதுமே கலா ரசனை கொண்டவர்கள்... தன்னை மட்டும் அல்ல... இந்த உலக நினைப்பையே சில தருணங்களில் மறந்து விடுவார்கள் என்பதற்கு... அற்புதா ஒரு உதாரணமாய் திகழ்ந்தான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே சென்ற போது... சிறுகல் தடுக்கி தடுமாறி விழ இருந்தவள்... எப்படியோ விழாமல் சமாளித்து நின்றாள்.

நிதானமாய் ஒரு கணம் நின்று... தன் முன்னே நடந்து சென்ற பூக்காரியைப் பார்த்தான்.

அப்போது தான் அவளுக்கு சின்னதாய் ஒரு பொறி தட்டியது. "அம்மா! கூப்பிடு தொலைவுன்னு சொன்னீங்களே? ரொம்ப தூரத்துக்கு நடந்து வந்துட்டே இருக்கிற மாதிரி தெரியுதேம்மா..." என்றாள்.

"கூப்பிடு தொலைவு தான் தாய்! கரடு முரடான காட்டுப் பாதையா இருக்கிறதால்... உனக்கு அப்படித் தோணுது. பெரியவரோட குடிசையிலேர்ந்து குரல் கொடுத்தா... அருவிக் கரை வரைக்கும் கேட்கும்.

அங்கேயிருந்து சத்தம் போட்டா... இங்க கேட்கும்... இதோ... பக்கமா வந்துட்டோம் தாய்...!"

சொன்னது போலவே... அந்த குடிசையை சமீபித்தனர்.

காட்டுச் செடிகளுக்கு மறைவில் அந்த குடிசை இருந்தது. தூரத்தில் இருந்து பார்த்தால்... இப்படியொரு குடிசை இருப்பதை யாரும் சாமானியத்தில் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது.

கிட்டத்தில் நெருங்கியதும் தான்... குடிசை பார்வைக்கு சிக்கியது.

குடிசையின் கூரை முழுவதிலும்... காட்டுக் கொடிகள் இஷ்டம் போல் செல்லமாய் படர்ந்திருந்தன.

"ஹை...! பச்சைப் பச்சேன்னு அழகா... பார்க்கிறவங்க கண்ணைப் பறிக்குதே?"

குழந்தையைப் போல் குதூகலித்தாள் அற்புதா.

குடிசையின் வாசலிலிருந்த திண்ணையில் பூக்கூடையை இறக்கி வைத்தாள் பூக்காரி.

"இதுக்கே அசந்து போனா எப்படி தாய்? இன்னும் எவ்வளவோ அதிசயமான விஷயங்கள் இந்த வனாந்தரத்துல இருக்கே..."

பூக்காரி கேட்டதும் பதிலுக்கு அற்புதா புன்னகைத்தாள். "பூலோக சுவர்க்கம்னா...அது இப்படித்தான் இருக்கும் போலிருக்கு..."

அதற்கு பதில் சொல்லாமல்... பூக்காரி குடிசையின் வாசலில் இருந்தபடி குரல் கொடுத்தாள்.

"ஐயா... பெரியவரே...!"

பதில் இல்லை.

"ஐயா... நான் காயாம்பூ வந்திருக்கேன்..."

அதற்கும் பதில் இல்லை.

அற்புதாவின் முகத்தில் ஏமாற்றம் முற்றுகையிட்டது.

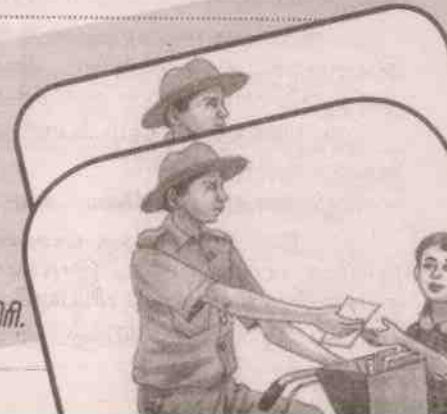
"அந்த பெரியவரு... நாம்ப வரதுக்கு முன்னாடி எங்கேயாச்சும் போயிட்டாரோ? யாராவது நமக்கு முந்தி வந்து கூட்டிட்டுப் போயிட்டாங்களோ?"

"கவலைப் படாதே தாய்! பெரியவருக்கு காது கொஞ்சம் மந்தம்... சத்தமா பேசினாத் தான் கேட்கும்.

எதுக்கும் நா உள்ளார போயி பார்க்கிறேன்..."

வீட்டுக்கு வீடு வந்து தபால் பட்டுவாடா செய்யும் முறையை இந்தியாவில் சென்னை நகரத்தில் தலைமை தபால் நிலையம்தான் 1880-ம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தியது.

-ஜி.மஞ்சரி, கிருஷ்ணகிரி.

பூஞ்சாரலுடன் வீசிய காற்றில்... கும்மென்று மூலிகைகளின் மணமும் கமழ்ந்திருந்தது.

மேகங்களை ஒட்டடை அடிக்கப் போகும் தினுசில்... வான் உயர்வளர்ந்து செழித்திருந்த காட்டு மரங்கள் சுத்தமான ஆக்ஸிஜனைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருந்தன.

காட்டு மரங்களில் படர்ந்து கொழித்திருந்த மிளகுக் கொடிகளை வியப்புடன் விழிகள் விரியப் பார்த்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள் அற்புதா.

இயற்கையின் வனப்பில் அவள் தன்னையே மறந்துவிட்டிருந்தாள்.

'கூப்பிடு தொலைவில் குடிசை இருக்கிறது' என்று கூறி விட்டு வெகு தூரம் காட்டுப் பாதையில் பூக்காரி தன்னை அழைத்துச் செல்கிறாளே?' என்ற பிரக்ஞை... அவளுக்கு ஏற்படவே இல்லை என்பது நிஜம்...!

எப்போதுமே கலா ரசனை கொண்டவர்கள்... தன்னை மட்டும் அல்ல... இந்த உலக நினைப்பையே சில தருணங்களில் மறந்து விடுவார்கள் என்பதற்கு... அற்புதா ஒரு உதாரணமாய் திகழ்ந்தாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே சென்ற போது... சிறுகல் தடுக்கி தடுமாறி விழ இருந்தவள்... எப்படியோ விழாமல் சமாளித்து நின்றாள்.

நிதானமாய் ஒரு கணம் நின்று... தன் முன்னே நடந்து சென்ற பூக்காரியைப் பார்த்தாள்.

அப்போது தான் அவளுக்கு சின்னதாய் ஒரு பொறி தட்டியது. "அம்மா! கூப்பிடு தொலைவுன்னு சொன்னீங்களே? ரொம்ப தூரத்துக்கு நடந்து வந்துட்டே இருக்கிற மாதிரி தெரியுதேம்மா..." என்றாள்.

"கூப்பிடு தொலைவு தான் தாயீ! கரடு முரடான காட்டுப் பாதையா இருக்கிறதால... உனக்கு அப்படித் தோணுது. பெரியவரோட குடிசையிலேர்ந்து குரல் கொடுத்தா... அருவிக் கரை வரைக்கும் கேட்கும்.

அங்கேயிருந்து சத்தம் போட்டா... இங்க கேட்கும்... இதோ... பக்கமா வந்துட்டோம் தாயீ...!"

சொன்னது போலவே... அந்த குடிசையை சமீபித்தனர்.

காட்டுச் செடிகளுக்கு மறைவில் அந்த குடிசை இருந்தது. தூரத்தில் இருந்து பார்த்தால்... இப்படியொரு குடிசை இருப்பதை யாரும் சாமானியத்தில் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது.

கிட்டத்தில் நெருங்கியதும் தான்... குடிசை பார்வைக்கு சிக்கியது.

குடிசையின் கூரை முழுவதிலும்... காட்டுக் கொடிகள் இஷ்டம் போல் செல்லமாய் படர்ந்திருந்தன.

"ஹை...! பச்சைப் பசேல்லு அழகா... பார்க்கிறவங்க கண்ணைப் பறிக்குதே?"

குழந்தையைப் போல் குதூகலித்தாள் அற்புதா.

குடிசையின் வாசலிலிருந்த திண்ணையில் பூக்கூடையை இறக்கி வைத்தாள் பூக்காரி.

"இதுக்கே அசந்து போனா எப்படி தாயீ? இன்னும் எவ்வளவோ அதிசயமான விஷயங்கள் இந்த வனாந்தரத்துல இருக்கே..."

பூக்காரி கேட்டதும் பதிலுக்கு அற்புதா புன்னகைத்தாள். "பூலோக சுவர்க்கம்னா...அது இப்படித்தான் இருக்கும் போலிருக்கு..."

அதற்கு பதில் சொல்லாமல்... பூக்காரி குடிசையின் வாசலில் இருந்தபடி குரல் கொடுத்தாள்.

"ஐயா... பெரியவரே...!"

பதில் இல்லை.

"ஐயா... நான் காயாம்பூ வந்திருக்கேன்..."

அதற்கும் பதில் இல்லை.

அற்புதாவின் முகத்தில் ஏமாற்றம் முற்றுகையிட்டது.

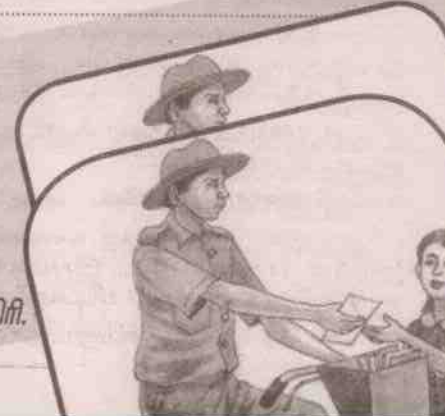
"அந்த பெரியவரு... நாம்ப வரதுக்கு முன்னாடி எங்கேயாச்சும் போயிட்டாரோ? யாராவது நமக்கு முந்தி வந்து கூட்டிட்டுப் போயிட்டாங்களோ?"

"கவலைப் படாதே தாயீ! பெரியவருக்கு காது கொஞ்சம் மந்தம்... சத்தமா பேசினாத் தான் கேட்கும்.

எதுக்கும் நா உள்ளார போயி பார்க்கிறேன்..."

வீட்டுக்கு வீடு வந்து தபால் பட்டுவாடா செய்யும் முறையை இந்தியாவில் சென்னை நகரத்தில் தலைமை தபால் நிலையம்தான் 1880-ம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தியது.

-ஜி.மஞ்சரி, கிருஷ்ணகிரி.

“சரி...”

பூக்காரி நிதானமாய் உள்ளே சென்றாள்.

‘க... குக்க...’ என்ற குயில்களின் இனிய குரல்களும்... ‘கீச்... கீச்...’ என்ற காட்டுப் பறவைகளின் சப்தம் கேட்டவண்ணம் இருந்ததால்... அண்ணாந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

“தாயீ...! உள்ளார வா! பெரியவரு இங்க தான் உட்கார்ந்திருக்காரு... வா... வந்து அவரைப் பார்த்து நீயே கேளு தாயீ...”

குடிசைக்குள் இருந்து பூக்காரியின் குரல் மட்டும் வந்தது.

‘அப்பாட’ என்று பெருத்த நிம்மதி நெஞ்சில் பரவ... டிராவல் பேக்கை வாசல் திண்ணையில் வைத்து விட்டு... தலையை சற்றே குனிந்து உள்ளே சென்றாள் அற்புதா.

தொண்ணூறு வயதை எட்டிப் பிடித்த கிழவன்... முகம் கருத்து கைகளில் ஏகப்பட்ட சுருக்கங்கள்...

அந்த காலத்து ‘நெஞ்சம் மறப்பதில்லை’ படத்தில் கிளைமாக்ஸ் காட்சியில் தோன்றும் கிழட்டு நம்பியாரைப் போல்... அப்படியொரு விகாரமான தோற்றம்! இடுப்பில் சாயம் போன காவி வேஷ்டி...!

திடுப்பென்று யார் முன்னாடியாவது வந்து நின்றால்... பார்ப்பவர்கள் அப்படியே அலறி விடுவார்கள்.

“ஹி... ஹிஹ்ஹி! காயாம்பூ...! பொண்ணைக் கூட்டியாந்திருக்கேன்னு சொன்னே?

சாதாரண பொண்ணா அது? வன தேவதை மாதிரியில்ல இருக்கா? நல்ல காரியம் செஞ்சிருக்கே... ஹி...ஹி...”

முதிய விழிகள் அவளை மேலும் கிழமாய் உறுத்துப் பார்த்து அளவெடுத்ததையும்... தொண்ணூறு வயதுக்கு சம்பந்தமே இல்லாமல் அநாகரீகமாய் கிழவர் பேசியதையும் கோணலாய் சிரித்ததையும் பார்த்ததும்...

மனதில் அருவருப்பு மண்டிக் கொண்டு வந்தது.

“இவர் தானா நீங்க சொன்ன பெரியவர்?” கேட்டபடி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பக்கத்தில் நின்றிருந்த பூக்காரியைக் காணோம். திடுக்கிட்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

“அம்மா! அம்மா...!”

குரலை உயர்த்திக் கூப்பிட்டு பார்வையைச் சுழற்றித் தேடினாள்.

இவள் பதற்றமாய் அங்கும் இங்கும் பூக்காரியைத் தேடியதும்... கிழவருக்கு சிரிப்பு பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

‘ஹி... ஹிஹ்ஹி...ஹி’

அந்த சப்தம் குடிசையில் ஓங்கி எதிரொலித்து... இவளது செவிகளை இடி போல் தாக்கியது.

அற்புதாவின் மேனியெங்கும் பயமும் கிளை விட்டு படர்ந்தன.

ரேழியிலும் கூடத்திலும் கூடத்திலிருந்து தடுக்கப்பட்ட அடுக்களையிலும் தேடி விட்டு... பூக்காரி கண்ணில் படாததால்... உள்ளூர எச்சரிக்கை மணி ஒலிக்க... வாசலைத் தாண்டி ஓடி விட எத்தனித்தாள் அற்புதா.

ரேழியைக்கடந்து வாசலருகே வந்த போது... யாரோ பின்னாலிருந்து அவளது இடையை வளைத்துப் பிடித்தனர்.

“சீ! கையை எடு...”

அந்தக் கையை இவள் அகற்றிவிட முனைந்த போது... அந்தக் கையிலிருந்த வளையல் தட்டுப்பட்டது.

‘இது பூக்காரியின் கரமல்லவா?’

திசிலுடன் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்க முயன்றாள்.

அதற்குள் இவளது நாசியையும் வாயையும் சேர்த்து... பெரிய துணியால் பொத்தி அழுத்தினாள் பூக்காரி.

நாசிக்குப் பிடிக்காத வாடை...!

‘ஐயோ! பெத்த தாயைப் போல... இவளை நினைத்தேனே? நம்பி பின்னால் வந்து மோசம் போனேனே?’

இது மயக்க மருந்து போலிருக்கிறதே?

மோசமான இடத்தில் வந்து மாட்டிக் கொண்டேனே...?”

கண நேரத்தில் இத்தனை கேள்விகளும் அவளது மனதில் எழும்பின. மறு கணம்... அவள் மயங்கிப் போனாள்.

அந்தகார இருட்டில் மூழ்கிப் போனாற் போல்... நினைவை இழந்தாள்.

10

அழகிய இமைகளுக்குள்... அற்புதாவின் விழிக்கோளங்கள் இங்கும் அங்குமாய் உருண்டன.

விழிகளைத் திறக்க முயன்றும் முடியவில்லை.

இமைகளின் மீது மிகப் பெரிய பாறாங்கற்கள் அழுத்தினாற் போலிருந்தது.

வெகு நேரம் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறோம் என்பது மட்டும் புரிந்தது.

வைராக்கியமாய் விடாமல் முயற்சி செய்ததற்கு மெல்ல பலன் கிடைத்தது.

மெதுவாக விழிகளைத் திறந்தாள்.

விழிகளில் எண்ணெய் படர்ந்திருப்பதைப் போல் மங்கலாகத் தான் தெரிந்தது.

கண்களைப் பல முறை சிமிட்டிப் பார்த்தாள்.

இரு கைகளையும் சேர்த்து கயிறால் கட்டியிருந்தார்கள். கால்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன.

‘யார் இவர்கள்?’

எதற்காக என்னைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்? அந்த பூக்காரி இப்படி நம்ப வைத்து கழுத்தை அறுத்து விட்டாளே?

அவளைப் போய்... அம்மாவின் ஸ்தானத்தில் வைத்துப் பார்த்தேனே?

அவளைப் பார்த்தால்... யாருக்குமே நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டுவிடும்.

அப்படியொரு தோற்றத்தை வைத்துக் கொண்டு... எத்தனை இளம் பெண்களை ஏமாற்றிக் கடத்தினாளோ தெரியவில்லையே?

ஒருவேளை... கழுத்தில் கைகளில் இருக்கும் தங்க நகைகளுக்காக இப்படி செய்திருப்பார்களோ?

இல்லையே...? கழுத்திலும் கைகளிலும் நகைகள் கழற்றப்பட வில்லையே?

ஐயோ...! நேற்றைக்கு தற்கொலை செய்து சாக இருந்தேன். சித்தர் என்னைத் தாங்கி காப்பாற்றினார்.

நேற்றும் இன்றும் அவரது மாயக் கண்களின் ‘நேத்திர தரிசனம்’ கிடைத்தது.

இது எல்லாவற்றையும் விட ஆகாயத்தில் இந்தக் கோடிக்கும் அந்தக்

ஒரே ஒரு தலைமுடியைக் கொண்டு அந்த தலை முடிக்கு உரியவரின் வயது, இனம், ஆணா, பெண்ணா என்ற பால் வேறுபாடு ஆகியவற்றை தடவியல் வல்லுனர்களால் துல்லியமாக அறுதியிட்டு சொல்லிவிட முடியும்.
- டி.பச்சமுத்து, கிருஷ்ணகிரி.

கோடிக்குமாய் மாயக்கண்கள் தோன்றியதோடு... சித்தர் ஸ்வாமியின் முழு திருவுருவ தரிசனமும் கிட்டியதே...?

இப்படியொரு ஆபத்து எனக்கு காத்திருப்பதால் தான்... முன் கூட்டியே காட்சி தந்தாரோ?

‘நானிருக்கிறேன் மகனே! அஞ்சாதே’ என்பது போல் சூட்சுமமாய் அபய ஹஸ்தம் காட்டி அருளினாரோ?

சித்தர் ஸ்வாமி எனக்கு காட்சி தந்ததும் காப்பாற்றியதும் விஸ்வரூப தரிசனம் தந்ததும்... நூறு சதவீதம் நிஜம் என்றால்... இப்போது நான் எதற்கு கவலைப்பட வேண்டும்?

நடப்பது நடக்கட்டும். வேடிக்கை பார்க்கலாம்.

கண்டிப்பாக... சித்தர் ஸ்வாமி ஏதோ சித்து விளையாடல் புரியச் போகிறார் என்று மட்டும் விளங்குகிறது.

அது என்னவாக இருக்கும்? என்று போகப் போக தானே தெரியும்? எல்லாம் அவரது செயல்!

அவரை தஞ்சமடைந்தவனை... மீண்டும் ஒரு முறை காப்பாற்றாமலா போய்விடுவார்?

கட்டாயமாக காப்பாற்றத் தான் போகிறார்.

என் அப்பா டைரியில் எழுதி வைத்து விட்டுச் சென்றது போல்... நேற்று என்னைத் தாங்கி காப்பாற்றினார்.

இந்த முறை எப்படி என்னைக் காப்பாற்றுவார்?

அவரே நேரில் மீண்டும் தோன்று வாரா? அல்லது யார் மூலமாகவாவது என்னைக் காப்பாற்றுவாரா? சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் இருந்த பயம்... மங்கி மறைந்து போய் விட்டது.

சித்தர் ஸ்வாமியை நினைத்ததும்... மனதில் ஓராயிரம் யானை பலம் வந்து விட்டது.

இது பூக்காரி அழைத்துக் கொண்டு வந்த இடம் மாதிரி தெரியவில்லையே?

இது அந்த குடிசை இல்லை தான்...

இது வேறு ஏதோ பர்ணசாலை போல் தெரிகிறதே?

இப்போது இருட்டிவிட்டது போலும். இரவு நேரமாயிருப்பதால்... சுவரில் ஆங்காங்கே சுளுந்தை கொளுத்தி சொருகி இருக்கிறார்கள்.

நட்ட நடு நாயகமாக யாகம் வேறு வளர்த்திருக்கிறார்கள்.

ஒருவரையும் கண்ணில் படவில்லையே? அந்தக் கிழவன் எங்கே போய் தொலைந்தான்? இந்த வயதிலும் அவனுக்கு பெண் மோகம் போகவில்லை போலும்.

பேத்தியாக பாவிக்க வேண்டியவனிடம்... பல்லைக் காட்டிப் பேசினானே?

அவனும் அவனது பார்வையும்...!

சே...! இப்பேர்ப்பட்ட கயவனுக்கு தக்க தண்டனை கிடைக்க வேண்டுமே...!

இதென்ன...? சலசலவென்று நீரோடை ஓடுவது போல் சத்தம் வருகிறதே?

அருகில் காட்டாறு சலசலத்து ஓடுகிறதோ? அப்படித் தான் இருக்க வேண்டும்.

கிழவனுக்கு கண்டிப்பாக தொண்ணூறு வயதுக்கு மேல் இருக்கும். அவனும் பூக்காரியும் மட்டும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்க முடியாது. என்னை அந்த குடிசையிலிருந்து இங்கு தூக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

இது கிழவன் செய்யும் காரியமாகத் தெரியவில்லை. இவர்களுக்குப் பின்னால்... ஒரு பெரிய கூட்டமே இருக்க வேண்டும். இந்த சதி வேலையில் பலரும் பங்கேற்றிருக்க வேண்டும். என்று அப்பட்டமாய் தெரிகிறது.

இது என்ன சதித்திட்டம்?
ஒரு வேலை... இளம் பெண்ணைக் கடத்தி வந்து பலரும் சேர்ந்து நாசம் செய்யும் கூட்டமாக இருக்குமோ?

பேப்பரில்... பல முறை இது போன்ற செய்திகள் வந்திருக்கிறதே?
இதுவும் அப்படித்தானோ...?
சேச்சே...! அப்படி இருக்க வாய்ப்பில்லை.
அப்படியேதும் எதற்கு இந்த பர்ணசாலைக்குத் தூக்கி வர வேண்டும்?
யாகம் வேறு வளர்த்திருக்கிறார்களே...? இதை எதற்கு செய்ய வேண்டும்...?

பெண்ணை நாசப்படுத்துவது... இவர்களது நோக்கமாக இருக்கவே முடியாது.

இதற்கு வேறு ஏதோ காரணம் இருக்கும். இது... நள்ளிரவாய் இருக்குமோ?

சுவர்க் கோழிகளின் ரீங்காரம்... காதைப் பிளக்கிறதே? என்னைக் கட்டிப்போட்டு... உள்ளே கிடத்தி விட்டு அனைவரும் வெளியில் சென்று விட்டார்களா?

ஆளரவமே இல்லையே?
எல்லாரும் தூங்கி விட்டார்களா?

யாகத்தை சற்று முன்னர் வளர்த்திருப்பார்கள் போலும்... யாகத்தை நிறைவேற்றி முடிப்பதற்கு... விரைந்து வந்தாலும் வருவார்கள்.

அவர்கள் வருவதற்குள் கட்டுக்களை அவிழக்க முடிந்தால்... அவிழ்த்து தப்பிச் சென்று விடலாமா?

ஊகும்... கைகளையும் கால்களையும் இம்மியளவு கூட அசைக்க முடியாமல்... படுபாவிகள் இறுக்கமாக கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இம்மியளவு கூட கைகளையும் கால்களையும் அசைக்க முடியவில்லையே...?

காலடி சப்தம் கேட்கிறதே? கும்பலாய் வருவது போல் தெரிகிறதே?
எத்தனை பேர் அடங்கிய கும்பல் என்று தெரியவில்லையே? எனக்கு மயக்கம் தெளிந்து விட்ட விஷயம்... இவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டாம்...
சட்டென்று விழிகளை மூடிக் கொண்டாள் அற்புதா.

'சித்தர் ஸ்வாமி என்னைக் கை விடவே மாட்டார்' என்ற நம்பிக்கை மனதில் நங்குரமிட்டிருந்தாலும்... அற்புதாவின் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

11

காரை விட்டு இறங்கினான் அர்ஜுன்.

இளம் புரியத இன்பப் பரவசத்தில் அவனது மனம் லயித்துக்கிடந்தது. கொல்லி மலையிலிருந்து தவழ்ந்து வந்த மந்த மாருதம்... அவனை உரிமையுடன் தழுவி விட்டுச் சென்றது.

உள்ளுக்குள் பரபரப்பாய் இருந்தது.

அப்பா சுப்பிரமணியம் கூறியதுபோல்... முகவர் சிவதானு... அவனது வருகைக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

"வணக்கம் தம்பி!" நெற்றியில் பட்டையாய் விபூதி பூசியிருந்த சிவதானுவை நிலா வெளிச்சத்தில் ஏறிட்டான் அர்ஜுன்.

"வணக்கம் ஐயா! நல்லாயிருக்கீங்களா?"

"நல்லாயிருக்கேன் தம்பி! நான் சொன்ன தகவலை மதிச்சு... உடனடியா இங்க புறப்பட்டு வந்திருக்கீங்க... சந்தோஷம் தம்பி! என்ன உதவி வேணும்னாலும் கேளுங்க தம்பி! செயறதுக்கு காத்திருக்கேன்..."

"நான் உடனடியா 'ஆகாய கங்கை' அருவியா விழற இடத்துக்குப் பக்கத்துல உச்சிக்குப் போயாகணுமே?"

"தம்பி! அது ரொம்ப உயரமான இடமாச்சே? அங்கே ஏன் இந்த

நேரத்துல போகணும்?" விடிஞ்சதும் நல்ல வெளிச்சத்துல போகலாமே?"

"காரணம் இருக்கு. நான் உடனே போயாகணும். எனக்கு போற வழியைக் காண்பிங்க... போதும்! நானே மேலே போயிக்கிறேன்..."

"நான் வயசானவன். அவ்ளோ உயரத்துக்கு ஏற முடியாது. இல்லேன்னா... கூடவே துணையா வந்துடுவேன்..."

"பரவாயில்ல... நான் தனியா போகணும்னு பிரியப்படறேன். பாதையைக் காண்பிச்சருங்க... அது போதும்..."

"அது ஏத்தமான கடினமான பாதை! போகணும்கிறீங்களே தம்பி? ரொம்பவும் சிரமமாச்சே?"

"ஐயா! அதைப் பத்தி நீங்க கவலைப்படவேணாம். நான் எப்படியாவது சமாளிச்சு போயிருவேன். நீங்க பாதையை மட்டும் காட்டி உதவினா போதும்..."

முடிஞ்சா நாளைக்கு வந்து உங்களை சந்திக்கிறேன்..."

அர்ஜுன் பிடிவாதமாய் பேசியதைக் கேட்டதும்... அரை மனதோடு தலையாட்டி விட்டு முன்னால் நடந்தார்.

கால் மணி நேரத்தில்... அந்த காட்டுப்பாதையின் அருகே இருவரும் வந்து நின்றனர்.

"இந்தப் பாதை தான் தம்பி! கிளைப்பாதைகள் நிறைய பிரியும். கொஞ்சம் அசந்தாலும் வழி தவறிப் போயிருவோம்.

பார்த்து ஜாக்கிரதையா ஏறுங்க... அங்கேயும் இங்கேயும் திரும்பாம... இதே பொட்டு வழியில தட்டுப்படும்.

அதனால்... எச்சரிக்கையா இருக்கணும். இந்தாங்க தம்பி! இந்த டார்ச்சை வச்சுக்கோங்க..."

சட்டையை உயர்த்தி இடுப்பு வேட்டியில் செருகி வைத்திருந்த டார்ச்சை எடுத்து நீட்டினார் சிவதாணு.

"வேணாம் ஐயா! என் கிட்டே மினி டார்ச் இருக்கு. இது போதும். உங்க உதவிக்கு ரொம்ப நன்றி!"

கை கூப்பினான் அர்ஜுன்.

"இருக்கட்டும் தம்பி! பத்திரமா போயிட்டு வாங்க... இந்த இருட்டு நேரத்துல வந்ததும் வராததும் உடனடியா உச்சிக்குப் போறீங்களே? மனசுக்கு எப்படியோ இருக்கு தம்பி!

உங்களை பத்திரமா உங்கப்பா கிட்டே திரும்பி அனுப்பி வைக்க வேண்டியது என் கடமை!

என்னை நம்பி உங்களை அப்பா... இங்க அனுப்பிவச்சிருக்காங்க...

நீங்க என்ன காரணம்னு சொல்ல மாட்டேங்கிறீங்களே தம்பி?"

40 நாடுகளால்
80 வகையான
தபால் தலைகள்
வெளியிடப்பட்டது,
மகாத்மாவுக்கு தான்.

-டி.பச்சமுத்து,
கிருஷ்ணகிரி.

போவேன்..."

கவலைப்படாதீங்க நா வரேன்...!

பதிலுக்கு கூட காத்திராமல்... பேண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து சிறு டார்ச்சை எடுத்து உயிர்ப்பித்த படி... அந்த மலைப் பாதையில் ஏறலானான். அர்ஜுன்.

பரிதாபமாய் அவன் செல்வதையே நோட்டமிட்டு விட்டு... அரை மனதோடு திரும்பி நடந்தார் சிவதாணு.

"என்னை மன்னிச்சிடுங்க ஐயா! உத்தரவு சித்தர் கிட்டேயிருந்து வந்திருக்கு. அதை நான் எப்படி வெளியில சொல்ல முடியும்?"

முணுமுணுத்தபடி மலைப்பாதையில் ஏறிய அர்ஜுனுக்கு... இரண்டு மணி நேரத்துக்கு முன்பு... நடந்த அற்புத காட்சியை நினைத்தபோதே சில்லென்று புல்லரித்தது.

நாமக்கல்லிலிருந்து கொல்லிமலையை நோக்கி அவனது கார் விரைந்து கொண்டிருந்த போது...

புலம்ப ஆரம்பித்து விட்டார் சிவதாணு.

"உடனடியா நான் அங்கே போகணும்னு... உத்தரவு வந்திருக்கு ஐயா! அதனால் தானே அவசரமா நான் கிளம்பறேன்?"

"உத்தரவு வந்திருக்கா? யார் கிட்டேயிருந்தது? எனக்கு ஒண்ணும் புரியலையே? உங்கப்பா ஏதாச்சும் உத்தரவு போட்டுட்டாரா?"

சிவதாணு கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தார்.

"இல்ல... அப்பா ஏதும் உத்தரவு போடலை..."

"அப்படின்னா... வேற யார்கிட்டேயிருந்து உங்களுக்கு உத்தரவு வந்துச்சு?"

"ஐயா! அதை நான் வெளியில் சொல்லக்கூடாது. எல்லாமே நல்லபடியா முடியட்டும். கடைசியா விலாவாரியா நான் உங்க கிட்டே சொலிட்டுத் தான் போவேன். நீங்க தகவல் குடுத்ததால் தானே அப்பா என்னை அனுப்பி வச்சாரு?"

அதனால் போறப்போ கண்டிப்பா... உங்க கிட்டே சகலத்தையும் சொல்லிட்டுத் தான்

முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த கனரக வாகனம் செக் போஸ்ட் அருகே சட்டென்று நின்றதும்... அர்ஜூனும் பிரேக் போட்டு தன் காரை நிறுத்தினான்.

‘அப்பாடா’ கைகளை உயரே தூக்கி சோம்பல் முறித்து விட்டு தற்செயலாய்... ரியர் வியூ மிரரைப் பார்த்தவனுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

ரியர் வியூ மிரரில்...

தீட்சணியம் மிக்க இரு கண்கள்...

அவனை தீர்க்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

‘மைகாட்!’ அவனையும் அறியாமல் முணுமுணுத்தபடியே பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான்.

பின் சிட்டில் யாருமே இல்லை.

சரக்கென்று முன்னால் அந்த கண்ணாடியை ஏறிட்டபோது... மீண்டும் அதேகண்கள் காட்சி யளித்தன.

அப்பா கனவுல வந்ததுன்னு சொன்னாரே...? அதே கண்கள் தானோ?

ஒருவேளை அப்பா கூறியது மனதில் அப்படியே பதிந்து போனதாலும்... அதைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாலும் இப்படி எனக்கு தோன்றுகிறதோ?

இது பிரமையாக இருக்குமோ?

கண்களை கைகளால் நன்கு கசக்கி விட்டுக் கொண்டு பார்த்தாலும்... அதே காட்சி தானே தெரிகின்றது?

விழித்துக் கொண்டே கனவு காண்கிறேனா?

அட கையில் கிள்ளினால் வலிக்கிறதே?

இது... கனவே இல்லை... நிஜம்தான்!

“ஆம்! அர்ஜூன்! இது உன் கனவல்ல... நிஜம் தான்...”

அசரீரியாய் குரல் மட்டும் கேட்டது.

இன்ப அதிர்ச்சியில் வாயடைத்துப் போனான் அர்ஜூன்.

எதை எதையோ கேட்க வேண்டும் என்று அவனது மனம் பரபரத்தது.

ஆனால், எதையுமே கேட்க முடியாமல்... சிலையாய் அமர்ந்திருந்தான்.

மெய் சிலிர்க்க... அனிச்சையாய் அவன் தனது கரங்களைக் கூப்பி வணங்கினான்.

“ஆகாய கங்கை அருவி கொட்டுகின்ற இடத்திற்கு அருகே செல்! தாமதிக்காமல் உடனே உச்சிக்கு செல்...!”

இரண்டாம் ஜாமம் முடிவதற்குள் சென்று உன்னவனைக் காப்பாற்று!

என்ன? நடப்பதெல்லாம் அற்புதமாக இருக்கின்றதா?”

பிரமித்துப் போய் விழிகள் விரிய அந்தக் கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அர்ஜூன்... வேகமாய் தலையாட்டினான்.

“ஆமா! அற்புதம் தான்... அற்புதக் காட்சி தான்... நான் ரொம்ப கொடுத்து வச்சிருக்கேன் ஸ்வாமி...” என்றான்.

தெய்வீகமாய் சித்தர் நகைப்பது அவனுக்கு கேட்டது.

“உன்னவனின் பெயரும் அற்புதா தான்...! இரண்டாம் ஜாமம் தாண்டுவதற்குள் அற்புதாவை சிறைமீட்டு விடு!”

நானை... பின்னிரவில்... கொல்லி மலைப் பாவை அம்மன் சன்னதிக்கு அருகில் இருவரும் வந்து மறைவாய் காத்திருக்கவும்...

உங்கள்! கேள்விகளுக்கான விடை அங்கு கிடைக்கும்...”

“உங்க உத்தரவுப்படியே நடக்கிறேன் ஸ்வாமி”

“கூப்பிய கரங்களை விலக்காமல் பதில் கூறினான் அர்ஜூன்.

“ஸ்வாமி! உங்களை... உங்க உருவத்தை முழுவதுமா நான் தரிசிக்கணும்... உங்க பாதங்களை இறுகப் பிடிச்சுக்கிட்டு கும்பிட்டு ஆசீர்வாதம் வாங்கணும்ன்னு... உள்ளூர துடிக்கிறேன் ஸ்வாமி...”

தனது உள்ளடக்கிடக்கை வெளிப்படுத்தி விட்டான் அர்ஜூன்.

அதற்கு அவர் மெல்ல நகைக்கும் குரல் கேட்டது. பதிலொன்றும் சொல்லாமல்...

“ஆயுஷ்மான் பவ...!” என்று அவர் ஆசீர்வதிக்கும் குரல் மட்டும் கேட்டது.

அர்ஜூனுக்கு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை... மீண்டும் புல்லரிக்கிறது.

சந்தோஷமும் பரவசமும் அவனைத் தாலாட்டின.

மறுகணம்... அந்த மாயக் கண்கள் மாயமாகின.

செக் போஸ்ட் திறந்ததும்... முன்னால் நின்றிருந்த கனரக வாகனம் செல்லத் தொடங்கியதும்... அர்ஜூனும் காரைப் புயலாய் கிளப்பிக் கொண்டு... எங்கும் தாமதிக்காமல் கொல்லி மலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

ஏனோ தெரியவில்லை.... நடந்த அற்புதத்தை தனது அப்பாவிடம் கூட அவனுக்கு கூற மனமில்லை.

காரியம் வெற்றிகரமாய் நடந்து முடிந்ததும்... மொத்தமாய் நேரில் சென்று சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று மவுனமாய் இருந்து விட்டான்.

நள்ளிரவில்... செங்குத்தான மலைப்பாதையில் ஏறிக் கொண்டிருந்த போதும்... சித்தரிடமிருந்து நல்லாசி பெற்று விட்ட காரணத்தால்... அவனுக்கு மூச்சிரைக்கவும் இல்லை.

அவனுக்கு சோர்வும் களைப்பும் ஏற்படவில்லை என்பதும் நிஜம்!

ஒருநிமிடம் கூட தாமதம் செய்யாமல் விறுவிறுவென்று ஏறிக் கொண்டே இருந்தான்.

ஒரு வழியாய்... அருவி விழுகிற இடத்திற்கு அருகாமையில் வந்து சேர்ந்தான்.

நிலா வெளிச்சத்தில் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

காட்டாற்று சலசலத்து ஓடி வரும் சப்தம் பெரிதாய் கேட்ட வண்ணம் இருந்தது.

பக்க வாட்டிலிருந்த பர்ணசாலை அவனது பார்வைக்கு சிக்கியது.

ஏதோ, பேச்சுக்குரல்கள் கேட்டதும்... சட்டென்று அந்த பருத்த நாகலிங்க மரத்தின் பின்னால் மறைந்து கொண்டான் அர்ஜுன்.

அப்போது...

12

சப்தம் வந்த திசையை நோக்கி பார்வையை செலுத்தினான் அர்ஜுன். பர்ணசாலையை ஒட்டி இருந்த மரத்தின் அடியிலிருந்து தான் அந்த பேச்சுக்குரல்கள் வந்தன.

பெரிய பெரிய மரக்கிளைகள் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததால்... அங்கே நிலா வெளிச்சமில்லாமல் சற்றே இருண்டு இருந்தது.

அதனால் அந்தக் கும்பலில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதை... இங்கிருந்து தெளிவாய் பார்க்க முடியவில்லை.

"தலைவா! நீங்க ரொம்ப கெட்டிக்காரர் தலைவா!

கடைசியில் நீங்க நெனச்சதை சாதிக்கப் போறீங்களே?" என்று ஒரு குரல் பாராட்டியது.

"நீ சொன்னாப்பல... நம்ம தலைவர் தான் நெனச்சதை சாதிச்சுட்டாரு. இந்த வயசு அவரைப் பாருங்களேன் வயது தொண்ணூறு ஆகப் போகுது.

சின்னதா உடம்புல ஒரு கூன் கூட போடாம... நமக்கு நிகரா காட்டுலேயும் மேட்டுலேயும் சுறுசுறுப்பா அலையறாரு. இது யாராலேயும் முடியாதுல்ல..."

இன்னொருவன் தன் தலைவனுக்கு பாராட்டு பத்திரம் வாசித்தான்.

"ஆமாமா... யாராலேயும் இவரோட வயசுக்கு நடமாடவே முடியாது. இதுகூட ஒரு சாதனைதான் தலைவா!"

"அடப் போங்கடா... சும்மா புகழ்ந்துட்டே இருக்கீங்க... சின்ன வயசிலேர்ந்து இந்த வனாத்திரத்தை சுத்தி வர்றேன். இயற்கையான காத்து, யோகாசனம் செய்து தியானம் பண்ணி... பச்சைக் காய்கறிகளை பழங்களை அளவோடு சாப்பிட்டுட்டு வர்றேன்.

இயற்கையோட இணைஞ்சு முறையா வாழறதால மூப்பு தட்டியும் ஆரோக்கியமா நடமாட முடியுது. மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்து யாகம் வளர்த்து சில அரிய சக்திகளை அடைய முடிஞ்சது.

சாமுத்திரிகா லட்சணம் கொண்ட அழகான பெண்களை எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு கடத்தி்கிட்டு வந்து ரண பத்திரகாளிக்கு தொடர்ந்து பலியிட்டுட்டு வர்றேன்?

இப்போ கிடைச்சிருக்கிற பொண்ணுக்கு.. சாமுத்திரிகா லட்சணங்கள் ரொம்ப சரியாக அமைஞ்சிருக்கு காயம்பூ சாமர்த்தியமா இவளைக் கொண்டாந்து என்கிட்டே சேர்த்துட்டா...

இவ தான் நூத்தியெட்டாவது பலி! இவளை பலி கொடுத்துட்டா... ரண பத்திரகாளி மனசு குளிர்ந்து எனக்கு சகல சக்திகளையும் தந்தருள் புரியப் போறா...

அந்த அரிய சக்தி கிடைச்சுட்டா... இந்த பிரபஞ்சத்துல எனக்கு சாவே கிடையாது... நெனச்சதை நெனச்ச மாத்திரத்துல அடைய முடியும்...

இதுவரைக்கும் எப்படி எப்படியோ கஷ்டங்களைக் கடந்து பல வருட காலமா... இந்த நரபலியை நடத்திட்டு வர்றேன். இந்தப் பெண்ணை நூத்தி எட்டாவதா பலியிட்டு முடிக்கிற வரைக்கும்... எந்த தடங்கலும் வந்துடக் கூடாதுன்னு... உள்ளுக்குள்ளே கவலையா இருக்கு...

அப்படி ஏதாச்சும் நடந்துச்சுன்னா... நான் பல வருஷமா விடா முயற்சியோட பாடுபட்டது எல்லாமே வீணாயிடும்...

கிழத் தலைவனின் குரலில் ஏகத்திற்கும் கவலை தொனித்தது.

"அட... என்ன தலைவா நீங்க? நாங்க எல்லாரும் எதுக்கு இருக்கோம்? இரண்டாம் ஜாமத்தோட முடிவுலே அவளை பலி குடுத்துடப் போறீங்க...

இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தான் இருக்கு. அதுக்குள்ளே என்ன தடங்கல் வந்துடப் போகுது. காயாம்பூ குடுத்த மயக்க மருந்துலேர்ந்து அந்தப் பொண்ணு இன்னமும் விடுபடவே இல்லை.

மயங்கிதான் கிடக்கிறதா... இப்போ தான் உள்ளே போய் பார்த்துட்டு வர்றோம். விடியற வரைக்கும் அந்த மருந்தோட வீரியத்தால மயக்கம் தெளியப் போறதில்லை. மயக்கம் தெளியறதுக்குள்ளேயே... நீங்க அவளை பலி கொடுத்துட போறீங்க...

மயக்கத்திலேயே அந்த அழகான தேவதை போய் சேர்ந்துடப் போறா... அப்புறம் என்ன?

வரவில்லை. AK47ம் ஆண்டு என்று படிக்கட்டுமா?" என்று கேட்பான். என்ன irony பாருங்கள்? AK47விடம் இருக்கும் பரிச்சயம் சுதந்திரத்திடம் இல்லை. அந்த சுதந்திரம் வாங்கித் தந்த காந்தியிடம் இல்லை. அவரது கொள்கைகளிடம் இல்லவேயில்லை. அகிம்சை என்ற வார்த்தை அகராதிரியிலிருந்தே போய்விட்டது. பாடம் படிக்கும் இடத்திலும் வன்முறை பார்லிமென்டிலும் வன்முறை. பாலியல் கொடுமைகள் இப்போது பள்ளிகளைக் கூட விட்டுவைக்கவில்லை. அரசியல்வாதிகளுக்கு ஜாதி என்பது துருப்பு சீட்டாகிவிட்டது. லஞ்சத்தை வஞ்சுமில்லாமல் சேர்த்துக் கொண்டு பகல் கொள்ளையராய் அலையும் அரசியல் கூட்டங்களுக்கு அரையில் அரைமுடித்துண்டு மட்டுமே உடுத்திக்கொண்டு, நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்த அந்த மகாத்மாவைத் தெரியுமா? காந்தி என்ற மனிதன் துறவிபோல் வாழ்ந்தான். ஆனால் இன்று பல துறவிகளின் வாழ்வுமுறை என்ன? வெள்ளையனே வெளியேறு என்று முழக்கமிட்டது அன்று நம்நாடு. இந்தியனே வெளியேறு என்று அயல்நாட்டினர் (அங்கிருந்து நகர மறுக்கும்) நம் இளைஞர்களை கேட்கும் காலம் இன்று.

அண்டை மாநிலங்களுடனும் சதா அடிதடி என்ற நிலைமைதான். சமய நல்லிணக்கத்திற்கு பெயர்போன நம்நாடு இன்று விநாயகர்களைக் கூட பலத்த போலீஸ் பந்தோபஸ்தோடுதான் கடலில் கொண்டு கரைக்கிறது. பாகிஸ்தானுடன் உள்ள புகைச்சல் இன்னும் நிறுபுத்த நெருப்புதான். அன்பு, சமாதானத்தைப் பற்றி பேச, பரப்ப பெரியவர்கள் இல்லை. அதை காது கொடுத்துக் கேட்க ஆட்களும் இல்லை. பெண்கள் கஸ்தூரிபாய் காந்தியாக இருக்கவேண்டாம். "ஏன் இந்த கொலைவெறிடி என்று ஆண் கேட்காத அளவாவது இருக்க வேண்டாமா." போதும் போதும் காந்தியை எத்தனை தரம்தான் கடுவது?

விஞ்ஞான வளர்ச்சியிலும் சரி, தொழில் புரட்சியிலும் சரி, மருத்துவ உலகிலும் சரி இந்தியாவின் முன்னேற்றம் முக்கில் விரலை வைக்கக்கூடியதுதான். காந்தியேபார்த்து கர்வப்படக் கூடியதுதான். ஆனால் காந்தியை மறந்த மாதிரி காந்தியைத் தை பறக்கவிட்டுவிட வேண்டாம். இந்தியாவின் தனித்தன்மையை இழந்து விட வேண்டாம். பெற்றோர்களே, ஆசிரியர்களே, அரசாங்கமே உங்கள் பொறுப்பு இதில் மிகப் பெரியது.

உங்க காரியம் ஈடேறப் போகுது தலைவா? நாங்க எல்லோரும் இருக்கிறப்போ.. உங்களுக்கே என்னத்துக்கு கவலை?

சரியா... நரபலி குடுக்கிற நேரத்துக்கு நான் முதல்லே உள்ளே போயி... மந்திர உச்சாடனம் பண்ணுவேன். அதுக்குப் பிறகு... நான் குரல் குடுத்ததும்... நீங்க உள்ளே வந்தா போதும்.

வழக்கம் போல்... தலையை வெட்டறதுக்கு வந்து உதவி பண்ணுங்க... சரியா?"

"சரிங்க தலைவா"

இந்த சம்பாவுணையை செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த அர்ஜுனுக்குள் எச்சரிக்கை மணி அடித்தது.

"இனி தாமதித்தால் ஆபத்து! என்னவன் அற்புதா... நரபலியிடும் கும்பலிடமா அகப்பட்டுக் கொண்டான்?"

மரக்கிளைகளின் இடுக்குகளில் ஊடே மெல்லக் கசிந்து வரும் நிலா வெளிச்சத்தில் கூர்ந்து பார்த்தால்... கிட்டத்தட்ட ஏழெட்டு பேர் இருப்பார்கள் போல் தெரிகிறதே?

பர்ணசாலையின் வாசலருகே சின்னப்பூனை வந்தாலும்... இவர்களது கண்களில் படாமல் தப்பிக்கவே முடியாது போலிருக்கிறதே?

இந்த நேரத்தில் இவர்களிடம் மாட்டிக் கொள்ளாமல்... வேறு எப்படி உள்ளே சென்று அற்புதாவை மீட்டு வருவது?

நான் மட்டும் இருந்தால்... துணிந்து எத்தனை பேர் வந்தாலும் எதிர்கொண்டு ஒரு கை பார்க்கலாம் என்று காரியத்தில் இறங்கி விடுவேன்.

அற்புதா வேறு இருக்கிறாள். அவளுக்கு எந்த விதத்திலும் பாதிப்பு வந்துவிடக் கூடாதே.

இப்படி இடது புறமாக சுற்றிக் கொண்டு செல்லலாம்... ஒரு வேளை பர்ணசாலைக்கு பின்வாசல் கதவு அல்லது திட்டி வாசல் கதவு இருக்கலாம் அல்லவா?

செடி கொடிகளையும் இலை தழைகளையும் ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டுதான்... போக முடியும் போலிருக்கிறதே?

அந்த சப்தம் கண்டிப்பாக இந்த கும்பலுக்கு கேட்டுத் தொலைத்து விட்டால் ஆபத்தாயிற்றே?

அர்ஜுனுக்குள் கவலை முற்றுகையிட்டது.

பதற்றமும் கூடியிருந்தது.

'ஐயோ...! நேரம் வேறு நெருங்குகிறதே? ஸ்வாமி! நீங்கதான் எனக்கு ஒரு வழி காட்டணும்...

மனதார சித்தரை வேண்டிக் கொண்டான்.

மறுகண்மே அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

திடீரென்று மலைக்காற்று சுழன்றடிக்கத் தொடங்கியது. மரக்கிளைகளும் செடி கொடிகளும் விரி விரிரென்று பேயாட்டம் போட்டன.

ஊசி விழுந்தால் கூட சப்தம் கேட்கும் படியான நிசப்தம்... சற்றுமுன் வரை நிலவியிருந்ததால் தான்... அர்ஜுனால் அவர்களது சம்பாஷணையை துல்லியமாக செவி மடுக்க முடிந்தது.

மலைக்காற்று வீசத் தொடங்கியதும்... சித்தரின் கருணையை நினைத்து நெகிழ்ந்து சிலாகித்தபடியே... வெகு வேகமாய் செடி, கொடிகளை ஒதுக்கி விட்டபடி பர்ணசாலையை சுற்றிக் கொண்டு சென்றான்.

அவன் எதிர்பார்த்தபடி பின்வாசல் எதுவும் இல்லை.

அதற்கு பதிலாய்... ஒரே ஒரு சாளரம் மட்டும் இருந்தது.

கண்ணேரம் கூடத் தாமதிக்காமல்... சாளத்திலிருந்த குறுக்கு கட்டைகளை பலங்கொண்ட மட்டும் பற்றி இழுத்து உடைத்து... வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டே... அதன் வழியாக உள்ளே குதித்தான்.

வெளியில் மலைக்காற்று வீசியதால்... மரங்கள் பேயாட்டம் ஆடியதாலும் கிளைகள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்ததாலும்... பலத்த சப்தங்கள் மாறி மாறி கேட்ட வண்ணம் இருந்ததாலும் அர்ஜுன் சாளரத்தை உடைத்த போது ஏற்பட்ட சப்தத்தை... அந்தக் கும்பல் கண்டு கொள்ளவே இல்லை.

அர்ஜுன் சற்றும் முற்றும் தேடியபடி வந்தான்.

முதுகுகாட்டி ஒருக்களித்து படுத்துக்கிடந்த அற்புதாவை நெருங்கினான்.

'மயக்கம் இன்னமும் தெளியவில்லை என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்களே...?'

நெகிழ்ந்தபடி அவளது புஜத்தில் கை வைத்தான்.

'மயக்க தெளியாவிட்டால் பரவாயில்லை. இவளை தூக்கிக் கொண்டு சென்று விட வேண்டியதுதான்...'

வாரித் தூக்குவதற்கு முன் நிதானித்து... அவளது பெயரை மெல்ல உச்சரித்தான்.

"அற்புதா...!"

அதுவரை

'உள்ளே யாரோ ஒருவன் வருகிறான். காலடி சப்தம் மூலம் என்னருகே அவன் வருவது புரிகிறது.

ஐயோ! கிட்டத்தில் வந்து புஜத்தில் கை வைத்துக் பார்க்கிறானே?

மயக்கமும் தெளிந்து விட்டதா? இல்லையா? என்று சோதிக்கிறான் போலும்.

அசையாமல் கிடக்க வேண்டியது தான்...' என்று விழிகளை இறுக மூடியபடி கிடந்தான் அற்புதா.

இப்போது அர்ஜுன்... இவளது பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததும் வேகமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

இவர்... இவரா?

இவரது முகம் தானே... சித்தரின் வலக்கரத்தில் அபய ஹஸ்தம் காட்டியபோது உள்ளங்கையில் காட்சி அளித்தது?

ஆம்... இவரே தான்...!

அவளது இதயக் கூட்டிற்குள் பஞ்சவர்ணக்களி படபடவென்று சிறகடித்துக் கொண்டது.

13

விழிகள் அகல வியப்புடன் அர்ஜுனையே பார்த்தான் அற்புதா.

மனதில் கற்பனை செய்து வைத்ததற்கும் மேலாக... பேரழகியாக இருக்கிறானே?

இவள் என் வாழ்க்கைத் துணைவியாக கிடைக்க... நான் கொடுத்தல்லவா வைத்திருக்க வேண்டும்...

மின்னல் வேகத்தில்... இந்த எண்ணம் அவனுக்குள் உதித்தது.

"அற்புதா! நல்ல வேளையா... உனக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சு போச்சா? தாமதிக்கிற ஒவ்வொரு செகண்டும் ஆபத்து தான்...

பயப்படாதே அற்புதா! நான் உன்னைக் காப்பாத்திக் கூட்டிட்டுப் போகத்தான் வந்திருக்கிறேன்.

நான் அர்ஜுன்... 'தினச்சுடர்' பத்திரிகையோட சீஃப் எடிட்டர்... மீதி விவரங்களை சாவகாசமா சொல்றேன்.

நீ என்னை நம்பி... என் கூட வரணும்... இன்னும் சில நிமிஷங்கள்லே... உன்னை நரபலி குடுக்க திட்டமிட்டிருக்காங்க...

நாம்ப உடனடியாக இந்த இடத்தை விட்டுப் போயிடலாம்... சித்தர் ஸ்வாமி தான் இங்கே என்னைப் போகும்படி உத்தரவு இட்டாரு.

உன்னை இங்கிருந்து சிறை மீட்கச் சொன்னாரு... மெல்லிய குரலில் அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும் படி பேசினான்... அதே சமயத்தில் அவளது கைகள் படுவேகமாய் கத்தியைக் கொண்டு... அற்புதாவின் கைகளில் கால்களில் போடப்பட்டிருந்த கட்டுகளை அறுத்து அவிழித்துக்

கொண்டிருந்தன.

அற்புதா இமை கொட்டாமல் அவனையே பார்த்தாள்.

“முன் பின் தெரியாத ஒருத்தனுடன் எப்படி நம்பி போறதுன்னு தயக்கமா இருக்கா அற்புதா?”

“இல்ல... உங்களை நூறு சதம் நம்பறேன்...”

அவள் சொல்லி முடித்ததும் தான் தாமதம்...

“அது போதும் வா... போயிடலாம்... உன் உடம்புல தெம்பு இருக்கா? கூட ஓடி வர முடியுமா? இல்லைன்னா சொல்லிடு தூக்கிட்டே போயிடறேன்...”

“இல்ல... எ... என்னால கூட வரமுடியும்...”

மறுகணம்... அவளது கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு நாலே எட்டில்... சாளரத்தை அடைந்தான்.

அவளை அலாக்காக தூக்கி சாளரத்து வழியாக பின்பக்கம் முதலில் இறக்கி விட்டான்.

கண் இமைக்கும் நேரத்தில்... ஒரே பாய்ச்சலில் அவனும் குதித்தான்.

அவளது கையைப் பற்றிக் கொண்டு வேகமாய் நடந்தான்.

அவன் ஏறி வந்த மலைப் பாதையைத் தவிர்த்து... ஏதோ ஒரு கிளைப் பாதையில் நடந்தனர்.

காட்டு செடிகளையும் கொடிகளையும் விலக்கி விட்டுக் கொண்டே நடக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

ஐந்து நிமிட நடை தான்...

மந்திர உச்சாடனம் செய்வதற்காக பர்ணசாலைக்குள் யாக குண்டத்தருகே மெல்ல வந்து நின்றான் கிழத் தலைவன்.

அற்புதா கிடத்தப்பட்டிருந்த இடம் காலியாக இருந்ததும்... அவனுக்கு தலையில் இடியே விழுந்தாற் போலிருந்தது.

அவன் ஆசையாய் கட்டிவைத்திருந்த மனக் கோட்டை சரசரவென்று நொடிப் பொழுதில்சரிந்து... மண்ணோடு மண்ணானது.

வெறி கொண்டவனைப் போல் அலறினான்.

“டேய்...! நாம் மோசம் போயிட்டோம்டா...”

ஆங்காரமாய் கத்தினான்.

தபதபவென்று அவளது அடியாட்கள் ஓடி வந்தனர்.

“நான் பயந்தாப்பல... கடைசி நேரத்துல எல்லாம் வீணாயிடுச்சே? அதோ... அந்த சாளரத்து வழியா அவ ஓடிப் போயிட்டாளே...? விடாதிங்கடா... அவ ரொம்ப தூரம் போயிருக்க முடியாது. அவளைப்

பிடிச்ச இழுத்துட்டு வாங்கடா...”

“தலைவா! அவளா தப்பிச்ச போயிருக்க வாய்ப்பே இல்லையே தலைவா! அவளோட கையிலேயே கால்லேயும் அவளோ இறுக்கமா கயித்தைக் கட்டியிருந்தோமே...?”

பத்து நிமிஷம் முன்னாடி கூட நாங்க வந்தோமே? மயக்கம் கூட தெரியாம படுத்துக் கிடந்தாளே?

அப்படியே தெளிஞ்சிருந்தாலும்... அவளால கட்டை, சாமானியத்துலே அவிழ்த்திருக்கவே முடியாதே தலைவா!”

“வேற யாரோ வந்து அவளைக் காப்பாத்திட்டுப் போயிட்டாங்கன்னு சொல்றியா? அது யாரா இருந்தாலும் சரி...!”

அந்த ஆபத்தானவனை கண்ட துண்டமா வெட்டிப் போட்டுட்டு அவளை இழுத்துட்டு வாங்கடா...

ஐயையோ...! என்னோட பல வருஷத்து முயற்சி கடைசி நேரத்துல தோல்வியில் முடிஞ்சு போச்சே?

விடக் கூடாது. தோல்வி அடைய விடக்கூடாது.

டேய்... இந்தக் காட்டுல இண்டு இருக்கு விடாம தேடுங்க. நமக்கு மலைக்காடு அத்துபடி! அவங்கள் தப்ப விட்டுடாதிங்க...”

வெறி கொண்ட வேட்டை நாய்களாய் தேட ஆரம்பித்தார்கள்.

அர்ஜூனின் கையைப் பிடித்தபடி ஓடிக் கொண்டிருந்த அற்புதா... ஓரிடத்தில் தடுக்கி விழப் பார்த்தான்.

இடுப்பில் சட்டென்று கையை வளைத்து... அவளை விழாமல் தடுத்தான் அர்ஜூன்.

“பார்த்து அற்புதா! வேகமா ஓடினாலும் எச்சரிகையோடவும் இருக்கணும்...”

“ரொம்ப நன்றிங்க... நீங்க மட்டும் வராம இருந்திருந்தா... இந்நேரத்துக்கு என்னை நரபலி குடுத்திருப்பாங்க...”

மூச்சிரைத்தபடியே பேசினாள்

பசியினால் சோர்ந்த உடல் அதீதமாய் வேறு களைப்படந்திருந்தது.

“நமக்குள்ளே நன்றி என்னத்துக்கு அற்புதா? நான் என்ன “வேத்து” மனுஷனா?” பேசியபடி அவளது அழகிய விழிகளை ஊடுருவினான் அர்ஜூன்.

நிலவின் ஒளியில்... கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்த அற்புதா... ஒரு ஒளியம் போலவே காட்சியளித்ததை வெகுவாய் ரசித்தான்.

“உனக்கு ரொம்பவே மூச்சிரைக்குது... இருட்டுல திக்கு தெரியாத காட்டுக்குள்ளே ஓடறது ரொம்பக் கஷ்டம் தான்... இதோ... இந்த ஆல

மரத்தடியில் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்துட்டுப் போலாமா?"

"இல்ல... பரவாயில்லை... இந்நேரம் என்னைத் தேடிக்கிட்டு நாலாபுறமும் வெறியோட அந்த ஆட்கள் தேடி வந்துட்டிருப்பாங்க.

அவங்க கண்ணுல நாம்ப அகப்பட்டா... அவ்ளோ தான்! தூரமா போயிடலாம். அப்புறமா பாதுகாப்பான இடமா பார்த்து உட்கார்ந்துக்கலாம்..."

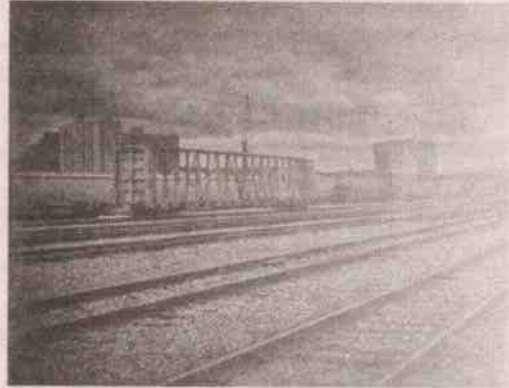
"அதுவும் சரிதான்..."

ஆங்காரமாய் கூச்சலிட்டபடி இலை, கிளைகளை வெட்டி சாய்த்த வண்ணம்... அவர்கள் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த சப்தத்தைக் கேட்டதுமே... இருவருமே உஷாரானார்கள்.

அர்ஜூனின் கையை இறுகப் பிடித்தபடி வேகமாய் ஓடி வந்த அற்புதாவுக்கு அந்த இரவு நேரத்திலும் குளிர்ந்த காற்று வீசிய போதிலும்...

உலகிலேயே மிக நீளமான ரெயில் பாதை டிரான்ஸ் சைபீரியன் ரயில்பாதையாகும். லெனின் கிரேடு நகரில் இருந்து விளாடிவாஸ்டாக் வரை போடப்பட்டுள்ளது. இந்தி ரெயில் பாதையின் மொத்த நீளம் 6670 மைல்கள்.

-சி.விஜயாம்பாள்-கிருஷ்ணகிரி.

குப்பென்று வியர்த்து வழிந்தது.

இலக்கின்றி வெகு தூரம் ஓடி வந்தவர்களுக்கு... ஏகத்திற்கும் மூச்சு வாங்கியது.

அற்புதா பீதியுடன் அடிக்கடி பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

அர்ஜூன் சட்டென்று நின்றுான். அற்புதா மூச்சிரைத்தபடியே அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"திக்கே தெரியாம ஓடிட்டே இருக்கோம். கொல்லி மலைங்கிறது மிகப் பெரிய வனாந்தரமாச்சே?"

"அதனால என்ன?" கண்கள் மருள மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"இலக்கே தெரியாம ஓடிட்டிருக்கிறதும் தப்பாச்சே? கீழே போறதுக்கு உண்டான பாதை எதுன்னு தெரியணும்..."

இல்லைன்னா... ஏதாவது பாதுகாப்பான இடத்துல தங்கிடணும்..."

"இந்த வனாந்தரத்துல தங்கறதுக்கு எங்கே இடம் கிடைக்கும்? பேசாம... எப்படியாவது பாதையைக் கண்டு பிடிச்சு கீழே இறங்கிப் போயிடறது நல்லதுன்னு... எனக்கு தோணுது..."

"இறங்கிப் போறது பெரிய விஷயமில்ல... நாளைக்கு பின்னிரவுலே... மறுபடியும் நீயும் நானும் இதே மாதிரி சிரமப்பட்டு வெகு தூரம் வரணுமே?"

"ஏன்? எதுக்காக இங்கு மறுபடியும் வரணும்னு சொல்றீங்க?" விழிகளை அகல விரிக்கையில் குழந்தை போலவே அவள் இருந்ததை ரசித்துப் பார்த்தாள்.

"எனக்கென்ன ஆசையா? நாம்ப இங்க கொல்லிமலைப் பாவை அம்மன் சன்னதி கிட்டே வரணும்னு உத்தரவு"

"யாரோட உத்தரவு?"

"சித்தரோட உத்தரவு தான்..."

"நெனச்சேன்..." என்றபடி புன்னகைத்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறே?"

"காரணத்தை விரிவா விளக்கமா நான் சொல்லியாகணும். அதுக்கு தகுந்த இடம் இது இல்ல..."

"கரெக்ட் தான். கீழே போற பாதை எதுவும் கண்ணுக்குத் தட்டுப் படவே மாட்டேங்குதே... காட்டை சுத்தி சுத்தி வந்துட்டிருந்தாலும் ஆபத்து தானே?"

"அவங்க கண்ணுல மாட்டிக்குவோம்னு சொல்றீங்களா?"

"அவங்களால மட்டும் இல்ல... காட்டு மிருகங்களாலும் ஆபத்து வரலாம் இல்லையா?"

என்னைப் பத்தி நா கவலைப் பட மாட்டேன். உனக்கு எதுவும் ஆயிடக் கூடாதுன்னு தான் உள்ளூர டென்ஷனா இருக்கு அற்புதா!"

'அப்படியென்றால்... தன் உயிரினும் மேலாக இவர் என்னை நேசிக்கிறாரா?"

அவளுக்கு கிலீரென்ற குற்றாலச் சாரலில் நனைந்தாற் போலிருந்தது.

இது காலம் வரை பட்ட காயத்திற்கு... அவனது பேச்சு... மயிலிறகால் மருந்து தடவினாற் போலிருந்தது.

தலைக்கு மேலே... இடி விழுந்தாற்போல் பெரிய சப்தம் கேட்டது.

இருவரும் திடுக்கிட்டு பீதியுடன் அண்ணாந்து பார்த்தனர்.

அங்கே...

இருளில்... அந்தரத்தில்... தீப்பந்தம் ஒன்று தெரிந்தது.

அற்புதா அரண்டு போய் விட்டாள்.

“ஐயோ...! இது என்ன? தீப்பந்தம் மட்டும் தெரியுதே? இதை ஏந்தியிருக்கிறது யாருன்னு தெரியலையே?”

அவளையும் அறியாமல் முணுமுணுத்தாள்.

“அட... என்னைக் கிழே விழாமல் ஏந்தித் தடுத்தாரே சித்தர்? அப்போ கூட உருவம் தெரியலையே? கண்கள் மட்டும் தானே தெரிஞ்சது?”

அதைப் போல இதுவும் சித்தர் ஸ்வாமியோட திருவிளையாடல்தானா?”

பயம் தெளிந்து குரலில் குதூகலம் ததும்ப... அவள் பேசியதை கவனித்தான் அர்ஜூன்.

“எனக்கும் கண்கள் மட்டும் தெரிஞ்சது அசரீரியா குரல் கேட்டது. அது மட்டுமா ‘ஆயுஷ்மான் பவ!’ ன்னு ஆசிர்வாதமே பண்ணிட்டாரு...”

“அதுக்கு அப்புறம் எனக்கு... முழு உருவ தரிசனம் கிடைச்சதே? அபய ஹஸ்தம் காட்டி அருளினாரே? கேசாதி பாதம் வரை நல்லா கண்குளிரப் பார்த்து தரிசிக்கிற பாக்கியம் எனக்கு கிடைச்சதே...”

அதுமட்டும் இல்ல... உங்களைக் கூட எனக்கு காண்பிச்சுட்டாரே...”

இதைச் சொல்லும்போது அவளது கன்னங்க வெட்கத்தில் குழைந்தன.

“என்னது? என்னை உனக்கு காண்பிச்சாரா?” ஆச்சரியம் தாளாமல் கேட்டான் அர்ஜூன்.

“உம்...! வலது கரத்தைத் தூக்கி அபய ஹஸ்தம் காட்டினாரே? அந்த உள்ளங்கையில் தான் உங்களோட வசீகரமான முகம் தெரிஞ்சது...”

“என்ன? என்ன தெரிஞ்சது?ன்னு சொன்னே?”

“முகம் தெரிஞ்சதுன்னு சொன்னேன்...”

“அதுக்கு முன்னாடி ஒரு வார்த்தை சொன்னியே... அது?”

“உங்களோட வசீகரமான முகம்னு...”

அதற்கு மேல் பேசாமல்... நாக்கை நாணத்துடன் கடித்துக் கொண்டாள்.

“இதைப் பத்தி சுவகாசமா பேசிக்கலாம்... முதல்லே இந்த தீப்பந்தம் ஆகாசத்துல என்னத்துக்காக நம்ம கண்ணுல படும்படியே தோன்றியிருக்குன்னு தெரியலையே?”

இருவரும்... அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்த தருணத்தில்...

அந்த தீப் பந்தம் அழகாய் நகர்ந்தது.

“அற்புதா! உனக்கு ஏதாச்சும் புரியுதா? தீப்பந்தம் நகருதே? காரணம் விளங்குதா?”

“இல்லீங்க... எனக்கு சுத்தமா விளங்கலை. உங்களுக்கு...”

“எனக்கு புரிஞ்சு போச்சு. திக்கு தெரியாம வனாந்தரத்துல அல்லாடிட்டிருக்கோம்னு புலம்பினோம். இல்லையா?”

அதான் சூட்சுமமா தீப்பந்தம் மூலமா நமக்கு வழி காட்டறாரு சித்தர் ஸ்வாமி... வா! நாம்பளும் சேர்ந்தே நடக்கலாம்...”

ஆகாயத்தில் மிதந்தபடி வழி காட்டிச் சென்ற தீப்பந்தத்தை ஒரு பார்வை பார்த்துக் கொண்டும்... காட்டுப் பாதையில் கால் இடறி விடாமலிருக்க தரையை ஒரு பார்வை பார்த்தபடியே நடந்து சென்றனர்.

தீப்பந்தமும் நிதானமாகத்தான் நகர்ந்து சென்றது. பள்ளமும் மேடுமாய் கடந்து வரும் போது இவர்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக கவனமாக மெதுவாய் நடந்தனர்.

அந்த மாதிரி தருணங்களில்...

நகராமல் நிலைத்து நின்று... இவர்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தது தீப்பந்தம்...!

தீப்பந்தைப் பின்பற்றியபடியே... நடந்து சென்றதால் அவர்களுக்கு அவ்வளவு சிரமம் தெரியவில்லை.

அர்ஜூன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அற்புதாவின் கரத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

எங்கோ தூரத்தில் புலி உறுமும் சப்தம் கேட்டது.

இதுவே சாதாரண சமயமாக இருந்தால்... அற்புதா கிலியில் நடு நடுங்கிப் போயிருப்பாள்.

இப்போது... அர்ஜூன் ஜாக்கிரதையாய் அவளது கரத்தை இறுகப்பற்றி நடக்கிறான்.

அத்தோடு... அவர்கள் எந்த திக்கில்... எங்கு செல்ல வேண்டும் என்பதை... தீப்பந்தம் வானில் தோன்றி வழி காட்டிச் செல்கிறதே...?

அவளுக்கு துளியளவு கூட பயமில்லை.

‘சித்தர் ஸ்வாமி ரட்சிப்பார்.

பாதுகாப்பா அர்ஜூன் இருக்கிறார்’

மலையளவு நம்பிக்கை மட்டுமல்ல... தெம்பும் தைரியமும் துணிச்சலும் உருவாகியிருந்தன.

மனித வாடையை தூரத்திலிருந்தே மோப்பம் பிடித்து விட்ட புலி...

பதுங்கிப் பதுங்கி நெருங்கி வந்தது போலும்...!

பத்தடி தொலைவில் பக்கவாட்டிலிருந்த புதரின் மறைவில் இருந்து திடீரென்று இவர்களது முன்பாய் பாய்ந்து வந்து நின்றது.

குரோதமாய் இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தது... மறுகணம்... இவர்கள் மீது ஆக்ரோஷமாய் பாய முற்பட்ட தருணத்தில்...

"நில்...!"

அசரீரியாய் ஒரு தெய்வீகக் குரல்!

அண்ட சராசரமே கிடுகிடுத்துப் போகும் படியாக... கணீரென்று கேட்டது.

வானில் தீப் பந்தம் சட்டென்று மறைந்து போனது. அதற்கு பதிலாய்... இரு கண்கள்...!

அந்த மாயக்கண்களைக் கண்டதுமே.... இருவருமே சொல்லி வைத்தாற்போல்... கைகளைக் கூப்பி வணங்கினார்கள்.

புலி... அந்த சிம்ம கர்ஜனையாய் ஒலித்த தெய்வீகக் குரலைக் கேட்டதுமே... மந்திர சக்திக்கு கட்டுண்டது போல் சட்டென்று நின்றது.

தலையை உயர்த்திப் பார்த்தது.

அதற்கும் மாயக் கண்களின் தரிசனம் கிடைத்ததோ என்னவோ... சட்டென்று இரு முன்னங்கால்களை உயர்த்தி மடக்கி... தலையை அண்ணாந்து பார்த்தது.

அதாவது... பவ்யமாய் சித்தரைப் பார்த்து வணங்குவது போலிருந்தது.

இலேசாய் உறுமியது. வாலை ஆட்டியது.

"போ! வந்த வழியே போ!"

மீண்டும் அதே தெய்வீகக் குரல் கட்டளையிட்டது. மறுகணமே பவ்யமாய் பணிவாய் அந்தக் குரலுக்கு கட்டுப்பட்டு... மெதுவாய் பின்னோக்கி நடந்தது.

இப்போது இவர்களை ஒரு பார்வை பார்த்தது.

அந்தப் பார்வையில் குரோதம் இல்லை.

ஆக்ரோஷமும் இல்லை.

சிறைக பாவனையில்... வாலை ஆட்டியபடி வெகு வேகமாய் பின்னால் நடந்தது.

எட்டது தூரம் பின்னோக்கி நடந்து விட்டு சட்டென்று நின்று தலையை உயர்த்திப் பார்த்தது.

மறுகணம் திரும்பி... ஒரு பாய்ச்சலாக அந்தப் பெரிய புதரின் மறைவில் பாய்ந்து எங்கோ ஓடி விட்டது.

ஜெர்மன் நாட்டில் ரோசன் ஸ்டேட் என்ற ஊரில் பஞ்சாயத்தில், திருமணம் செய்து கொள்வோர் 3 பழ மரங்களையும், 3 நிழல் தரும் மரங்களையும் வைத்து வளர்த்திட வேண்டுமென்று 1850-ல் தீர்மானம் போடப்பட்டது. அதை இன்றும் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள்.

-சி.விஜயாம்பாள்-கிருஷ்ணகிரி.

15

அற்புதாவுக்கு புல்லரித்து விட்டது.

கண்களில் ஆனந்தத்தில் கண்ணீர் தளும்பி நின்றது.

நன்றி பெருக்கோடு நீர்த்தும்பிய விழிகளால் அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

இருவருமே சொல்லி வைத்தாற்போல்... கரங்களைக் கூப்பி, 'நன்றி ஸ்வாமி' என்றார்கள்.

திர்க்கமாய் கனிவாய் இவர்களையே பார்த்த அந்த மாயக்கண்கள்... அப்படியே வானில் நகரத் தொடங்கின.

இவர்களும்.... அந்தக் கண்களைப் பார்த்தபடியே நடக்கத் தொடங்கினர்.

தீப்பந்தத்திற்கு பதிலாக இப்போது மாயக் கண்களே வழி காட்டிச் சென்றன.

"இன்னாருக்கு இன்னாரென்று எழுதி வைத்தானே தேவன் அன்று' அப்படின்னு கவிஞர் எழுதி வச்சாரே?"

அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை...!

உனக்கும் எனக்கும் பகவான் என்னிக்கோ முடிச்சு போட்டு வச்சுட்டானு. இது தெரிஞ்சு தான் சித்தர் ஸ்வாமி... அற்புதத்தை நிகழ்த்தி சென்னையிலிருந்து என்னைப் புறப்பட்டு வர வச்சிருக்கானு.

என் அப்பாவுக்கு இதே, 'நேத்திர தரிசனம்' கனவில் கிட்டியிருக்கு. அசரீரியா குரல் கேட்டிருக்கு, என்னை கொல்லி மலைக்கு அனுப்பி

நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டாள் அற்புதா.

மீண்டும் அந்த மாயக்கண்களை நன்றி பெருக்கோடு ஏறிட்டாள்.

மாயக்கண்கள் சட்டென்று நின்றன.

இவர்களும் நின்று... மாயக்கண்களையே இமைக்காமல் பார்த்தனர்.

மாயக்கண்கள் மறைந்து மீண்டும் தீப்பந்தம் காட்சி அளித்தது.

அந்த தீப்பந்தம் நகர்ந்து போய்... ஆயிரம் விழுதுகளுடன் பிரமாண்டமாய் படர்ந்திருந்த ஆலமரத்தின் பின்னால் சட்டென்று இறங்கி மறைந்தது.

“அற்புதா! நாம இப்போ இந்த பெரிய ஆலமரத்துக்குப் பின்னாடி போகணும்.”

நாமப் பாதுகாப்பா தங்கறதுக்குரிய இடம்... அங்கே தான் இருக்கு போலிருக்கு...

பார்த்து வா! இந்த மரத்தோட விழுதுகளையும் வேர்களையும் பாரேன்...”

“நம்ம தலைவரோட சின்ன வீட்டுக்கு கராதீதே தெரியும்கிறதை எப்படிபா கண்டுபிடிச்ச?”

“ஒவ்வொரு மேடையிலும் நான் வாழ்க்கையில் ரொம்ப அடிபட்டவன்னு பேசுராரே!”

-பழகவிதா சிவமணி, ஈரோடு.

அற்புதாவின் வலது கரத்தை கெட்டியாய் பிடித்தபடி நடந்தான் அர்ஜுன்.

“விழுதுகளையும் வேர்களையும் பார்த்தா பிரமிப்பா இருக்கு... ஒவ்வொண்ணும் ஒரு மலைப்பாம்பு மாதிரியே இருக்கு..”

“கிட்டத்தட்ட பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்னாடி தோன்றின மரமாயிருக்கும். அதனால் இத்தனை விழுதுகளை விட்டு விஸ்வரூபமா வளர்ந்திருக்கு...”

அற்புதா! வேர் தடுகிடாம பார்த்து நடக்கணும்...” நீ சொன்னாப்பல வேர்கள் கூட வளைஞ்சு நெளிஞ்சு கிட்டத்தட்ட அரவம் மாதிரிதான் இருக்கு...”

மினி டார்ச்சின் மூலம் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சி மெல்ல அவன் முன்னால் சென்றான்.

மரத்தின் பின்னால் அவர்கள் வந்து பார்த்த போது... அங்கே...

இருப்பளவு உயரத்தில்... ஒரு குகையின் வாசல் தெரிந்தது.

“அற்புதா! இந்த இடத்துல இப்படியொரு குகை இருக்கிறதை... வெளியிலிருந்து பார்த்தா... யாராலும் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது...”

“ஆமாமா... நிச்சயமா... ஆலமரத்துக்குப் பின்னாடி இப்படி ஒரு மறைவான குகை இருக்கும்னு... நாம கூட நெனச்சுப் பார்க்கவே இல்லையே...?”

பகல்லே பார்த்தா... இந்த இடம் ரொம்ப ரம்யமா இருக்கும் இல்லையா?”

“கண்டிப்பா... பகல்லே யாராச்சும் வந்தாக் கூட... இந்தக் குகையை கண்டு பிடிக்கவே முடியாது. அப்படியொரு அதிசயமான அமைப்பு...”

“உட்கார்ந்து குழந்தை மாதிரி தவழ்ந்துதான் உள்ளே போகணும் போலிருக்கே...”

“ஆமா... நான் முதல்லே போறேன். நீயும் என் பின்னாடியே வேகமா வந்துடு...”

ஊகும்... வேணாம்! நீ முன்னாடி போ! உனக்குப் பாதுகாப்பா நானும் கூடவே வர்றேன்...”

“சரி... நானே போறேன்...”

“இந்தா! இந்த மினி டார்ச்சை கையில் வச்சுக்கோ...”

“வேணாம்...! நான் சித்தர் ஸ்வாமி மேல முழு பாரத்தைப் போட்டுட்டேன். அவரை சரணடைஞ்சுட்டேன்.

அதனால் எனக்கு பயமே இல்ல... மினி டார்ச் தேவையில்ல...”

“வெரிசூட்... இப்படித்தான் இருக்கணும்... அற்புதா!”

மண்டியிட்டு அமர்ந்து குழந்தை போல் தவழ்ந்து விறுவிறுவென்று உள்ளே சென்று விட்டாள்.

அர்ஜுனும் அவசரமாய் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான். பத்தடி தூரம் வரை... இருட்டாய் தான் இருந்தது. குகையின் விதானமும் இருப்பளவே தான் இருந்தது.

பத்தடி தூரத்தைத் தாண்டியதும்... ஆறடி உயரமுள்ள ஒரு ஆள் நிமிர்ந்து நடந்து செல்லும்படியாக... அதன் மேற்கூரை அமைந்திருந்தது.

அதுமட்டுமல்ல... பத்தடியைக் கடந்ததும்... உள்ளிருந்து வெளிச்சம் கசிந்து வந்தது.

வெளிச்சத்தை நோக்கி மேலும் ஐந்தாறு அடி தூரம் கடந்தால்... குகை விசாலமாய் பெரிய கூடம் போன்றிருந்தது.

கடைசியில்... பெரிய பீடம் போன்ற அமைப்பு வேறு. அதில் பெரிய

சிவலிங்கமும்... அருகில் ஓலைச் சுவடிகளும் இருந்தன.

முலையில் மண்குடுவையும், மண் பாளையும் இருந்தன. இதுவரை... இவர்களுக்கு வழிகாட்டி வந்த தீப்பந்தம் சிவலிங்கத்தின் பக்கவாட்டுச் சுவரில் சொருகப்பட்டிருந்தது.

குகைக்குப் போதுமான வெளிச்சத்தை அள்ளி வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. தீப்பந்தத்திற்கு நேராக... அதன் கீழே தரையில் வித்தியாசமாக தட்டுப்பட்ட பொருளின் மீது அற்புதாவின் பார்வை படிந்தது.

அதைப் பார்த்ததும்... அதிர்ச்சி அடைந்தாள் அற்புதா.

16

அற்புதா ஓட்டமும் நடையுமாக சென்று அந்த தீப்பந்தத்தைத் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

அதன் வெளிச்சத்தில் கீழே தெரிந்ததை... உற்றுப் பார்த்தாள்.

"என்ன அற்புதா? அது என்ன? ஏதோ புத்தகம் மாதிரி தெரியுதே?"

கேட்டபடி அருகில் வந்து நின்றாள்.

"இல்ல... இது புத்தகம் இல்ல... டைரி மாதிரி இருக்கு..."

அவளது விழிகளில் மிதந்த அதிர்ச்சியைப் பார்த்து விட்டு... வியப்புடன் அவளை ஊன்றிப் பார்த்தாள்.

"இருக்கட்டுமே...! நமக்கு முன்னாடி யாரோ இந்த குகைக்கு வந்திருக்கணும். அவங்க இதை மிஸ் பண்ணியிருக்கணும்.

இதுக்குப் போயி... நீ எதுக்கு 'ஷாக்' ஆயிட்டே அற்புதா?"

"இது... இது... எங்கப்பாவோட டைரி மாதிரியே இருக்கு..."

"கையில் எடுத்துப் பார்த்துட வேண்டியது தானே?" என்றபடி குனிந்து அந்த டைரியை எடுத்து... அவளிடம் நீட்டினாள்.

அவள் வேகமாய் வாங்கி புரட்டினாள்.

"நான் நெனச்சது சரிதான்..., 'லிங்க முர்த்தி'ன்னு பேர் எழுதப்பட்டிருக்கு. பாருங்க... இது அப்பாவோட கையெழுத்து தான்..."

இதே டைரியை ரெண்டு நாள் முன்னாடி கூடப் பார்த்தேன்... எப்படி இங்க வந்துச்சுன்னு தெரியலையே...?"

குழம்பிய அற்புதா... ஆதியோடு அந்தமாய் தன்னைப் பற்றிய விஷயங்களை விலாவாரியாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

"மைகாட்! உன்னோட லைஃப்லே இவ்ளோ நடந்திருக்கா? இது காலம் வரை நீ அழுதது போதும் அற்புதா!" என்றபடி அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தான்.

"அப்பா காணாம போயி... ரெண்டு மாசத்துக்கு மேல ஆச்சு. இதே டைரியை வீட்டுல நான் ரெண்டுடொரு நாள் முன்னாடி பார்த்தேன்... அதான் குழப்பமா இருக்கு..."

"இதுல குழம்பறதுக்கு என்ன இருக்கு? சித்தர் ஸ்வாமியோட அனுகிரகத்துல மிராக்கிளா நடந்துட்டிருக்கு இதுவும் அப்படித்தான்னு நெனச்சுக்க வேண்டியது தான்..."

"அப்பா இன்னமும் உயிரோட இருக்காரா? இல்ல... அம்மா போன இடத்துக்கே... தானும் போயிட்டாரா?ன்னு தெரியலையே?"

"நீ சொன்னதை வச்சுப் பார்க்கும் போதும்... நடந்துட்டு வர்ற அற்புதங்களை எல்லாம் பார்க்கும் போதும்... எனக்கொண்ணு தோணுது..."

"என்ன தோணுது?"

"நிச்சயமா உங்கப்பா உயிரோட தான் இருப்பாரு இதே வனாந்தரத்துல தான் இருக்காரு இந்த குகைக்கு அவர் வந்திருக்கணும். இந்த டைரில கண்டிப்பா நமக்கு முக்கியமான தகவலை எழுதி வச்சிருக்கணும்னு தோணுது..."

சித்தர் ஸ்வாமி யாருன்னு நாம் ப ஆவலா கேட்டுட்டே இருந்தோமே? அதுக்கான விடை... இந்த டைரியில இருக்கும்னு... என்னோட உள்மனசு சொல்லுது... அற்புதா!"

"உங்க வாக்கு பலிக்கணும். அப்படி என்னா... இதுல எழுதப்பட்டிருக்கிறதை வாசிச்சுப் பார்த்துடலாம்னு சொல்றீங்கனா?"

இதுலே தப்பே இல்ல அற்புதா! நாம் ப இதை வாசிச்சுப் பார்க்க வேண்டும்ன்னு தான்... இப்போ இந்த டைரி நம்ம கண்ணுல படும் படியா... தீப்பந்தத்துக்கு

இதயநிலா

ஆசிரியர்:

கருப்பையா நாகராஜன்

உதவி ஆசிரியர்:

அன்புமீனா

நிர்வாகம்:

N.மகேஸ்வரன்

விளம்பர நிர்வாகம்:

எம்.இளமாறன்

வடிவமைப்பு

கலை கிராபிக்ஸ்

கவிதா ஆப்செட்

நிர்வாக அலுவலகம்:

இதயம் மீடியா

எண் 12, அண்ணாநகர் பிளாசா,

C-17, 2வது அடுக்கு,

அண்ணாநகர், சென்னை-40.

9551296661, 9551286664

mail: idhayammedia@gmail.com

நேர் கீழே கிடந்திருக்கு. இன்னும் சொல்லப்போனா... சூட்சுமமா இதை ஒரு உத்தரவா கூட நாம எடுத்துக்கலாம்.

உம்! வாசி... பார்க்கலாம்..."

அர்ஜுன் தைரியமூட்டியதும்... தயக்கத்தை உதறி விட்டு அற்புதா பக்கங்களைப் புரட்டினாள். அதில் ஓரிடத்தில் கொட்டை எழுத்துக்களில் அப்பா எழுதி வைத்திருந்தை வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

சித்தர்களில், 'சிவராஜ யோகி' என்று அழைக்கப்படும் பெருமை கொண்டவர் புலத்தியர் சித்தர்.

இவரை கமல முனியின் பேரன் என்றும், அகத்தியரின் அன்னைப் பெற்றவர் என்றும்... போகர் சித்தர் எழுதிய 'போகர் ஏழாயிரம்' என்ற நூல் கூறுகிறது.

காலத்தால் இவர் போகருக்கு முந்தையவர் என்று தெரிகின்றது.

ஆவணி மாதம் அனுஷ நட்சத்திரம் நாலாம் பாதத்தில் பிறந்த இவர் ஒரு மகா சித்தர்.

திரு மந்திர உபதேசம் பெற்றவர். இவர் சிங்கள நாட்டில் பிறந்தவர்.

கல்வி, வேள்விகளில் சிறப்பு பெற்று விளங்கிய புலத்தியர் சித்தர். எப்போதும் தவத்தில் ஈடுபடக் கூடியவர்.

இதற்காகவே ஆளண்டா வனாந்தரத்தில் அமைதியான தங்க சாலையை அமைத்து தவத்தை மேற்கொண்டவர்.

இவரது சித்து விளையாடல்களை... போகர் தான் எழுதிய போகர் ஏழாயிரம் என்ற நூலில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

இவர் ஒருமுறை தனது தாயான சரஸ்வதி தேவியை சந்திக்கச் சென்றார்.

அன்று வேறு ஏதோ மனக்குழப்பத்திலிருந்த சரஸ்வதி தேவி... புலத்தியர் சித்தரை வரவேற்க மறந்து விட்டார். பின்னர் கண்டு கொண்ட தேவியார் பற்றின்றி மகனை வரவேற்றார்.

இதனால் கோபமுற்ற புலத்தியர் சித்தர், சரஸ்வதி தேவியை நதியாக மாறி ஓடும்படி சாபமிட்டார்.

தான் பெற்ற மகனே தனக்கு சாபமிடுவதை தேவியால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவரும் கோபம் அடைந்து பதிலுக்கு சாபமிட்டார்.

"ஈன்ற தாயென்று கூட பாராமல் ஆணவத்தால் சாபம் கொடுத்த மைந்தனே... கேள்!

இந்த ஜென்மத்தோடு உன் பிறவிக்கடன் தீர்ந்து விடப் போவது இல்லை.

உனக்கு மீண்டும் ஒரு ஜென்மம் உண்டு. அந்த ஜென்மத்தில் நீ விபீஷணன் என்ற அரக்கனாக பிறவியெடுப்பாய்" என்று சாபமிட்டார் சரஸ்வதி தேவி.

இவர், 'புலத்தியர் வைத்தியவாதம்' புலத்தியர் வாதகுத்திரம்' புலத்தியர் 'ஞானகுத்திரம்', 'புலத்தியர் வைத்தியம்' 'புலத்தியர் கற்ப குத்திரம்' போன்ற நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

சிங்கள நாட்டில் பிறந்த இவர் தனது இறுதிக் காலத்தை சீன நாட்டின் கடலோரத்தில் கழித்தார். அதன் பின் தேரையரோடு பொதிகை மலைச் சாரலில் வந்து அவர் மட்டும் ஜீவ சமாதி அடைந்தார்.

பிறகு சில காலம் கழித்து சமாதியில் இருந்து வெளிவந்து தேரையருக்கு வைத்திய ரகசியங்களைக் கூறிவிட்டு மீண்டும் சமாதி அடைந்தார்.

வெகு காலத்திற்குப் பின்... அவர் மீண்டும் சூட்சுமமாய் கொல்லி மலையில் உலாவி வருவதாகவும்... அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலை நாட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருவதாகவும் தெரிகின்றது.

LIC OF INDIA

GET REGULAR MONTHLY INCOME

- Bright career
- endless income
- Value added work
- Full time/ part Time
- All Segment Persons can join as an advisor
- No Risk - No Investment
- Convert Your Contacts in to Huge Regular monthly income.

Contact:

K. MOHANRAJ

DEVELOPMENT OFFICER

98840 27940, Mail: k.mohanrajdevpt@g-mail.com

கொல்லி மலையில்... புலத்தியர் சித்தர் பல சித்து விளையாடல்களைப் புரிந்து வருவதாகவும்... சுய நலத்தின் சாயல் சிறிதும் இல்லாமல்... மனித நேயமும், கருணையும், உண்மையும், நேர்மையும், கடமை உணர்வும், தியாக மனப்பான்மையும், பொறுமையும், பக்தியும், பொறுப்புணர்வும், சகிப்புத்தன்மையும், இரக்க சுவாவும், அன்புள்ளமும் கொண்டவர்களுக்கு... அவர் அவ்வப்போது காட்சி அருள் புரிந்து வருவதாகவும் தெரிகின்றது.

இவரது முதல் சமாதி, பொதிகை மலைச் சாரலில் பாபநாசத்தில் இருப்பதாக கூறுகின்றனர்.

மீண்டும் உயிர் பெற்று இரண்டாவது சமாதி அடைந்ததாக ஆவுடையார் கோயிலை சொல்கிறார்கள்.

வெகு காலம் கழித்து உயிர் பெற்று எழுந்து சூட்சும ரூபத்தில் கொல்லி மலையில் பல சித்து விளையாடல்களை புரிந்து வருகிறார்.

அடிக்கடி கொல்லி மலைக்கு வந்து அவர் நடமாடும் இடங்களில் தியானம் செய்து வந்தேன். பற்றற்று தன்னலமில்லாமல் வாழ்ந்து வந்த என் மீது கருணை கொண்டு... எனக்கு காட்சி கொடுத்தார் புலத்தியர் சித்தர்.

அவரை எனது இஷ்ட தெய்வமாக... குலதெய்வத்தை விட மேலாக மனதளவில் பூஜித்து வந்தேன்.

அவரிடமிருந்து உத்தரவு வந்தது. உடனே கொல்லி மலைக்கு வந்து விட்டேன்.

அவர் என் மகளை தாயுமானவராய் இருந்து காத்து ரட்சிப்பார் என்று எனக்குத் தெரியும்.

இனி பரந்த உலகில் இனி நான் இருப்பதா? அல்லது மறைவதா? என்பதை என் தெய்வம் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்...

ஓம் நமச்சிவாய... ஓம் நமச்சிவாய... அற்புதா டைரியை வாசித்து முடித்தாள்.

இருவருக்குமே மெய்சிவிர்த்துப் போனது.

"மைகாட்! போகர் சித்தரே இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முந்தியவர்னு சித்தர் நூல்லே வாசிச்சிருக்கோம்.

புலத்தியர் சித்தர் அவருக்கும் முந்தைய காலத்தைச் சேர்ந்தவரு போலிருக்கே...

கலைமகள் சரஸ்வதி தேவியோட மகனாமே? அவரோட அன்புக்கும் கருணைக்கும் நாம் பாத்திரமாயிருக்கோம்னு நெனச்சா... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு..." என்றாள் அற்புதா.

திரேதா யுகத்துல இராமாயணம் நிகழ்ந்திருக்கு. அப்போ இவரு

தூண்பா!

வாகனத்தில்
செல்லும் போது
வேண்டாம்
கைப்பேசி
அது உயிரை
வாங்கிவிடும்
விலைபேசி

-சங்கீத சரவணன்
-மயிலாடுதுறை.

விபீஷணரா பிறவி எடுத்திருக்காரு... மாமா எழுதியிருக்கிறதைப் பார்த்தா... புலத்தியர் சித்தர் திரேதா யுகத்துக்கும் முந்தி வாழ்ந்திருப்பாரு போலிருக்கே..."

அடேங்கப்பா... திரேதா யுகத்துக்கு அப்புறம் துவாபரயுகம்... அது முடிஞ்சு கலியுகம்...! கலியுகம் பிறந்தே பல ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்து போச்சு...

பிரமிப்பா இருக்கு... நம்ம சித்தர் ஸ்வாமி யுகங்களைக் கடந்த மஜா சித்தர்..."

"ஆமா... அற்புதா! அவர் காலத்தை வென்ற மகா சித்தர் நினைக்கும் போதே... அப்படியே சிலிர்ப்பா இருக்குல்ல...?"

இப்பேர்ப்பட்ட மகானோட மனசுல... உங்க அப்பா இடம் பிடிச்சிருக்காரு.

அந்த அளவுக்கு மகா உத்தமரா உங்கப்பா வாழ்ந்திருக்காரு இல்லையா? மாமாவுக்காக... அவரோட பக்திக்காக கொல்லி மலையிலேர்ந்து சூட்சும ரூபத்துல வந்து உன்னைக் காப்பாத்தி தாயுமானவரா நடந்துட்டு வர்றாரு...

இதையெல்லாம் வச்சப் பார்க்கும் போது எனக்கொண்ணு தோணுது... கண்டிப்பா உங்கம்மாவும் உயிரோட தான் இருப்பாங்க... இருக்காங்க..."

திகைத்துப் போய் விழிகள் விரிய... அவனது முகத்தை ஊன்றிப் பார்த்தாள்... அற்புதா...

17

வியப்பில் வாயடைத்துப் போய் அர்ஜுனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அற்புதா.

"என்ன அற்புதா? அப்படியே ஸ்டன் ஆயிட்டே?"

"உங்களோட ஊகம்... சரியாகத் தான் இருக்கும். ஆனா... பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடியே மறைஞ்சுட்டாங்களே..."

எப்படி மறைஞ்சாங்க? இங்க இருக்கிற ஆகாய கங்கை அருவியில் குளிக்கும் போது வழுக்கி விழுந்து ஆத்தோட போயிட்டாங்க... அப்படிதானே...?

அவங்களோட பாடி எதுவும் கிடைக்கலைன்னு நீ சொன்னே இல்லையா?

“ஆமா... ஆனா அவங்க உயிரோட இருந்திருந்தா... இத்தனை வருஷ காலமா... பெத்த பொண்ணையோ கணவரையோ பார்க்காம... எப்படி இருப்பாங்க?”

என்மேல உயிரையே வச்சிருந்தவங்க... என்னை ஓடி வந்து பார்த்திருக்க மாட்டாங்களா?”

“அங்கதான் நீ தப்பா புரிஞ்சுக்கிறே... அவங்க உன்னையும் மாமாவையும் பார்க்கிற நிலைமையில் இல்லைன்னு... நான் நெனைக்கிறேன்...”

“உங்க அளவுக்கு என்னால யோசிக்க முடியலை. அது எப்படி சாத்தியம்? புரியும்படியா சொல்லுங்களேன்...”

ஒருவேளை... அம்மாவுக்கு தலையில் ஏதாச்சும் அடிபட்டு நினைவை இழந்திருப்பாங்கன்னு... சொல்ல வர்றீங்களா?”

“ஊகம்... அப்படி எல்லாம் இல்லை அற்புதா! அவங்க சுய நினைவோட தான் இருப்பாங்க...”

“சுய நினைவோட இருந்தா... எங்களைப் பார்க்க ஓடோடி வந்திருப்பாங்கல்ல? குடும்பத்தை மறந்துட்டு அவங்களால எப்படி இருக்க முடியும்?”

“என்னோட ஊகம் சரியா இருந்தா... நாளைக்கு ராத்திரியிலேயே... இதுக்கான... இந்தப் புதிருக்கான விடை உனக்கு தெரிஞ்சு போயிடும்.”

இன்னும் சொல்லப் போனா... உங்கம்மாவை நீ நேரிலேயே பார்க்கலாம்.

“அம்மாவைப் பார்க்கலாமா? இது மட்டும் நடந்துட்டா... நான் அவ்ளோ அதிர்ஷ்டசாலியா அர்ஜுன்?”

தழுதழுத்தாள் அற்புதா.

“சித்தரோட அருளுக்கும் கருணைக்கும்... உங்க குடும்பமே பாத்திரமாயிருக்கு...”

ரெண்டு நாளா மகா சித்தரோட சித்து விளையாடல்களை கண்கூடா பார்த்துட்டு வர்றே...

உன்னை விட அதிர்ஷ்டசாலி... இந்த உலகத்துல யாருமே இருக்க முடியாது...

உன்னைக் கை பிடிக்கிறதால... நானும் அதிர்ஷ்டசாலி ஆயிட்டேனாக்கும்... அம்மாவை மட்டுமில்ல... மாமாவையும் நீ பார்க்கப் போற...”

“உங்க வாக்கு பலிக்கட்டும் அர்ஜுன்! சொன்ன வாய்க்கு சர்க்கரை போடறேன்...”

“எதுக்கு சர்க்கரை போடணும்னு சொல்றே?”

“நல்ல விஷயத்தை முன்கூட்டியே சொல்றீங்களே? இந்த மாதிரி இனிப்பான சேதியை சொன்னவங்களுக்கு... சர்க்கரை போடணும்னு தான் பெரியவங்க சொல்வாங்க..”

“இந்த வனாந்தரத்துல சர்க்கரைக்கு எங்கே போவே? சொன்ன வாக்கை நீ தவற விட்டுடக் கூடாது அற்புதா!”

குறும்பு கூத்தாடும் விழிகளால்... அவளை ஊன்றி பார்த்தான்.

“வனாந்தரத்துல சர்க்கரை எங்கே கிடைக்கும்? மலைத்தேன் கிடைச்சா பரவாயில்லையா?”

அப்பாவியாய் கேட்டாள்.

“மலைத்தேன் சும்மா கிடைச்சுடுமா? தேடி அலையணும் இல்ல?”

“ஆமா... யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் தான்... அப்படின்னா நம்ம ஊருக்குப் போனதும்...”

“ஊகம்... அந்தப் பேச்சுக்கே இடமில்லை. வனாந்தரத்துலேயே எனக்கு நீ இனிப்பைத் தந்துடனும். வாக்கு மாறிடக் கூடாது...”

“தெரியாமல் வாய் விட்டு... இப்போ இக்காட்டுலே மாட்டிக் கிட்டேன்” அலங்க மலங்க விழித்தவளை ரசித்துப் பார்த்தான்.

“திருதிருன்னு முழிக்கும் போது... அப்படியே ஒரு குழந்தை மாதிரியே இருக்கியே...? உங்கிட்டே பிடிச்சதே... இந்த குழந்தைத்தனம் தான்...”

“பேசியபடியே அவள் எதிர்பாராத தருணத்தில்... அவளது கையைப் பற்றி... புறங்கையில் மென்மையாக இதழ் பதித்தாள்.

சங்கோஜத்துடன் சட்டென்று கையை உருவிக் கொண்டாள் அற்புதா.

முகம் குங்குமப்பூவாய் நாணத்தால் சிவந்து போனது.

“ஐ லவ் யூ அற்புதா! எனக்கு வரப்போற மனைவி இப்படித்தான் இருக்கணும்னு கற்பனை பண்ணி வச்சிருந்தேன்.

அந்த கற்பனைக்கு அழகாக உருவம் குடுத்தாப்பல... சித்தர் ஸ்வாமியோட கருணையால... நீ எனக்கு கிடைச்சுட்டே... உன்னை என் உயிருக்கும் மேலா நேசிக்கிறேன்...”

“நானும் தான்... உங்க முகத்தை முதல் முதலா பார்க்கும் போதே நானும் என் மனசைப் பறி குடுத்துட்டேன்.

“ஐ.. டீ லவ் யூ அர்ஜுன்!”

“அப்படின்னா... உடனடியா இப்பவே ஸ்லீட் குடு!”

கண்ணதாசனின் கலாட்டா

ஒருநாள் கண்ணதாசனின் மனைவி, 'நான் மோதிரம் செய்து போட்டுக் கொள்ளலாம்' என்றிருக்கிறேன். மோதிரத்தில் அச்சடிக்க, 'பார்வதி கண்ணதாசன்'னு உங்க கையெழுத்துல எழுதித்தாங்க' என்றார். கவிஞரும் எழுதிக் கொடுத்தார். மனைவியும் வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார். கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து மனைவியை அழைத்த கவிஞர், 'நான் எழுதியதை படித்தாயா!' என்றார். மனைவியோ படிக்கவில்லை என்றார். 'போய் பார்' என்றார். மனைவி படித்த போது, 'பார்வதி கண்ணதாசன்' என்றிருந்தது.

- மல்லிகா அன்பழகன், சென்னை-78.

"அது எப்படி முடியும்? காட்டு குகைக்குள்ளே ஸ்வீட்டுக்கு எங்க போறது?"

"ஏன்? நான் இப்போது கையில் இனிப்பா குடுத்தேன் இல்ல? பதிலுக்கு இங்கே ஒண்ணு தந்துடு!"

"குறும்பாய் தனது கண்ணத்தை சுட்டிக் காட்டினான்.

"மைகாட்! நீங்க இந்த இனிப்பை பத்தி தான்... அப்பத்துலே இருந்து கேட்டுட்டு இருக்கீங்களா?"

யூ நாட்டி...! ஆசை தோசை...! தீப்பந்தம் இங்கதான் இருக்கு...

நீங்க இப்படி பேசறதை... சித்தர் ஸ்வாமி பார்த்துட்டு தானே இருப்பாரு..."

"மக்கு! நம்ம ரெண்டு பேத்தையும் இணைச்சு வச்சதே அவருதானே?"

இளககள் விளையாட்டா சந்தோஷமா பேசிக்கிறதை தப்பா எடுத்துக்க மாட்டாரு...

நாம்ம ரெண்டு பேருமே கண்ணியம் காக்கிறவர்கள்னு அவருக்குத் தெரியாதா?"

"சரி அர்ஜுன்! அடுத்து நாம்ம என்ன செய்யப் போறோம்?" பேச்சை வேண்டுமென்றே திசை திருப்பினான் அற்புதா.

"கொஞ்ச நேரம் இங்க ரெஸ்ட் எடுக்க வேண்டியது தான்! இன்னும் ஓரிரு மணி நேரத்துல அநேகமா விடிஞ்சிடும்... நல்லா விடிஞ்சதும் நான் கொல்லிமலைப் பாவை சன்னதி எங்கே இருக்குன்னு பார்த்துட்டு வந்துட்டேன்..."

"நானும் கூட வர்றேன்... தனியா எங்கேயும் என்னை விட்டுட்டுப் போகாதீங்க ப்ளீஸ்..."

"வீண் அலைச்சல் உனக்கு எதுக்கு?ன்னு பார்த்தேன். சரி... உன் இஷ்டப்படியே வா!"

அநேகமா அந்த கொல்லிமலைப் பாவை அம்மன் கோவில் இங்க.. இந்த குகைக்கு சமீபத்துல தான் இருக்கணும்னு தோணுது...

பிரம்ம முகூர்த்தம் தொடங்கிடுச்சுன்னு நெனக்கிறேன். வெளியில வனாந்தரத்துப் பட்சிகள் கலகலத்தவனி பண்ணிட்டிருக்கு. கேட்குதா?"

"உம் சுகமான ராகம்தான்..." அற்புதா தளர்வாய் மெதுவாக தரையில் அமர்ந்தாள்.

"பாவம்! ரொம்ப டயர்டா இருக்கே! படுத்து ரெஸ்ட் எடு அற்புதா!"

"அர்ஜுன்! யாரோ குகைக்குள்ளே வர்றாங்க போல... நடை சப்தம் கேட்குது..." என்றபடி சட்டென்று எழுந்து நின்றாள்.

அர்ஜுன் எச்சரிக்கை உணர்வுடன்... அவளை இழுத்து தனது முதுகுப் பக்கமாய் நகர்த்தினான்.

நடைச் சப்தம் அருகில் நெருங்கி வந்தது. தீப்பந்தத்தின் வெளிச்சத்தில் அந்த உருவத்தை உற்றுப் பார்த்தனர்.

லிங்கமூர்த்தி...!

"அ...ப்பா...ஆ" சந்தோஷ மிகுதியால் அலறியபடி ஓடிச்சென்று அவரது மார்பில் சாயப் போனவள்... சட்டென்று நின்றாள்.

காவி உடை...! இந்த நேரத்தில் அருவியில் குளித்து விட்டு ஈரம் சொட்ட அவர் நின்ற விதம்... நெற்றியில் பட்டையாய் விழுது...!

"அப்பா... ஏனப்பா? என்னை விட்டுட்டு வந்தீங்க?"

தேம்பினாள்.

"பாசம் பந்தம் குடும்பப் பற்று எல்லாத்தையும் நான் துறந்துட்டேன். பற்றற்று கிடந்த எனக்கு உத்தரவு வந்தது. கிளம்பிட்டேன்.

என் ஸ்வாமி... புலத்தியர் சித்தர் கிட்டே சரணடைஞ்சுட்டேன்.

இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலத்துல... யாரும் கண்ணீரை சிந்தக் கூடாது. கண்ணைத் துடை...!

இப்போ நான் ஒரு துறவி... அவ்ளோ தான்...! வழி விடும்மா... நான் தியானம் பண்ணணும்..."

“அர்ஜுனும், அற்புதாவும் திகைப்புடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

லிங்கமூர்த்தி என்ன நினைத்தாரோ? திரும்பி இவர்களருகே வந்தார்.

“உள்ளங்கையில் மூடி வைத்திருந்த காட்டு மலர்களை இருவர் மீதும் தூவி... இரு கரங்களை உயர்த்தி ஆசீர்வதித்தார்...”

இருவரும் சட்டென்று அவரது பாதம் தொட்டுப் பணிந்தனர். மனப்பூர்வமாக ஆசி வழங்கி விட்டு... ஒரு மூலையிலிருந்த மான் தோலை எடுத்து... ‘பிடம் போன்ற அமைப்பில் விரித்து... அதில் அமர்ந்து... விழிகளை மூடி தியானித்தார் லிங்கமூர்த்தி.

ஸ்தம்பித்துப் போய் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அற்புதா.

தூக்கமும் சோர்வும் பறந்து விட்டிருந்தன.

‘அப்பா உயிரோடு இருக்கிறார். அவரைப் பார்த்துவிட்டோம்’ என்ற திருப்தியும் நிம்மதியும் மனதில் ஜனித்தன.

நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டபடி... அவளும் சம்மணமிட்டு நேர் எதிரே அமர்ந்தபடி... அப்பாவை இமை கொட்டாமல் நெகிழ்வாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறு காட்டருவியில் குளித்துவிட்டு வந்த போது... அங்கு லிங்க மூர்த்தியை காணவில்லை.

“மாமா ஒரு தபஸ்வி! வனாந்தரத்துல விருப்பப்பட்ட இடத்துல தவத்தை தியானத்தை மேற்கொள்வாரு... நாம இங்க இருக்கிறதால... ஏகாந்தமா வேறு இடம் தேடியும் போயிருக்கலாம்...”

அருவி தண்ணியை குடிச்சதால... பசி காணாம போயிடுச்சு... பார்த்தியா? விருந்து சாப்பாட்டை சாப்பிட்ட மாதிரி வயிறு திம்முனு ஆயிடுச்சல்ல?”

“ஆமா மூலிகைகள் கலந்து வற்றதால... இந்த தண்ணியில இப்படியொரு சக்தி இருக்குன்னு நெனக்கிறேன்...”

“அற்புதா! வெளியல வினோதமா சப்தம் கேட்குதே? பேச்சரவம் கேட்குது... வா! என்னன்னு பார்ப்போம்?”

குகையை விட்டு வெளிப்பட்டு பருத்த ஆலமரத்தின் பின்னால் மறைந்து கொண்டு எட்டிப் பார்த்த போது...

ஏழெட்டு பேர் அடங்கிய கும்பல் ஒன்று... கைகளில் கூரிய ஆயுதங்களோடு கத்திப் பேசியபடி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஏதோ ஒரு குஷியில் இருந்தார்கள் போலும்...

சந்தோஷ மிகுதியில் ஆரவாரமாய் பேசி சிரித்தபடி வந்தனர்.

வந்தவர்களில் நடுநாயகமாய் இருந்தவனைப் பார்த்ததும் அற்புதா அதிர்ச்சியடைந்தாள்.

“அர்ஜுன் அதோ நடுவுல உயரமா ஒல்லியா தலையைக் கோதிக்கிட்டே வர்றானே... அவன்தான் அமர்நாத்...”

அவன் எப்படி இங்க வந்தான்? ஒருவேளை நான் இங்க இருக்கிறதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு தான் வர்றானோ?”

தினிலுடன் அவனது தோளில் கை வைத்தான்.

“ஊகும்... நம்ம இருக்கிற திசை பக்கமே... அவன் திரும்பிக்கூட பார்க்கலை. வேற ரூட்லே போறாங்க பாரு...”

இவன் எப்படி இந்த கும்பலோட சேர்ந்தான்...?

இவனுக்கு எய்ட்ஸ் இருக்கிறதா சொன்னேயில்ல?”

“ஆமா... அதுகூட அப்பாவோட ஊகம் தான்... ஏன்னா...

அண்ணன் கோபி நாத்தோட சேர்ந்துக்கிட்டு... இவனும் தான் பயங்கரமா ஆட்டம் போட்டிருக்கான். இவனுக்கும் சந்தேகமே இல்லாம... அந்த நோய் இருக்கும்னு அப்பா சொல்லிட்டிருந்தாரு...”

“ஐ...ஸீ...இவன் என்ன காரணத்துக்காக இங்க வந்துருக்கான்’னு கேட்கறியா? அதுக்கான விடை... விடியறதுக்குள்ளே தெரிஞ்சு போயிடும்.

கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுத்துட்டு... நாம்ப கொல்லி மலைப் பாவை அம்மன் கோவிலுக்குப் போயிடலாம். நாம்ப அங்க மறைவா தான் இருக்கணும்...

அங்கே ஏதோ ஒண்ணு நடக்கப்போகுது. அதை மறைவா நின்னு நாம்ப கவனிக்கலாம்... இது சித்தரோட உத்தரவாச்சே?

முன்கூட்டியே போயிடலாம். அப்போ தான் நாம்ப யார் கண்ணிலும் படாம இருக்க முடியும்...”

மாலை நேரம் வரை ஓய்வெடுத்து விட்டு... புத்துணர்வுடன் அவள் எழுந்த போது... அர்ஜுன் எங்கோ சென்றிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தவனின் கைகளில் பெரிய காட்டுக் கனிகள் இருந்தன.

இருவரும் அதை உண்டு பசியாறி விட்டு... அந்தி சாய்ந்து இரவு நெருங்கும் தருணத்தில்... குகையை விட்டு வெளியேறினர்.

கிளம்பும்போது தீப்பந்தத்தை இருவருமே தொட்டு வணங்கி விட்டு தான் கிளம்பினார்கள்.

“டண்... டண்...” என்ற கோவில் மணியோசையைக் கேட்டதும்... “நான் ஊகிச்சது சரிதான்...! பக்கத்துல தான் அம்மன் கோவில் இருக்குன்னு நெனக்கிறேன்...” என்றான் அர்ஜுன்.

இருவரும் மரங்களில் நிழலில் பதுங்கிப் பதுங்கி தான் நடந்து சென்றனர்.

“அநேகமா வேறொரு கும்பல்... நாம்ப போற இடத்துக்கு வரும்னு

நெனக்கிறேன்.

சீக்கிரமா போயி மறைவா... பிரதானமா கோவிலுக்கு நேர் இதிரே இருந்துக்கணும்.

என்ன நடக்கப் போகுதுங்கிறதை... தெளிவா பார்த்துடணும்..."

"ஒரே தரில்லிங்கா இருக்கு அர்ஜுன்!"

"எனக்கும் தான்... பரபரப்பா இருக்கு..."

ஒரு பாறைத் திட்டின் பின்புறம் வாகாய் மறைந்து கொண்டனர்.

"அற்புதா! அநேகமா இப்போ வரப் போற கும்பல்லே எத்தனை பேர் இருந்தாலும் சரி..."

அத்தனை பேரையும் கொல்லி மலைப் பாவை அம்மன் அழிக்கப் போறாங்க..."

அற்புதா திகைத்துப் போய் அவனைப் பார்த்தாள்.

"இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?"

"சிவ தாணுங்கிற முகவர் தான் இந்த தகவல்களை எல்லாம் சொன்னாரு. இன்னிக்கு பவுர்ணமி போலிருக்கே..."

கிசுகிசுப்பாய் பேசியவன்... சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

ஏதோ சலங்கை சப்தம் கேட்கவே... இருவரும் எட்டி நேர் பார்த்தனர்.

விரித்த கூந்தலுடன் நெற்றியில் நெற்றிச் சுட்டி அணிந்த அழகான இளம் பெண்... சிவப்பு நிற பட்டுடுத்தி தேவதை போல் கண்களை ஈர்த்தாள்.

கோவிலுக்கு நேராக அங்கும் இங்கும் அழகு நடை பயின்று கொண்டிருந்தாள்.

கையில் ஆட் காட்டி விரலில்... லச்சைக்கிளி ஒன்று அமர்ந்திருந்தது.

அதனிடம் ஏதேதோ கொஞ்சிப் பேசிய படி நடந்தாள்.

கிளியும் பதிலுக்கு 'கீக்கீ... கீ...' என்று கிளி மொழியில் அவளிடம் கொஞ்ச... இவளோ கலீர் கலீரென்று சிரித்த வண்ணம் இருந்தாள்.

"யார் இந்தப் பொண்ணு? வனாந்தரத்துல நடு இரவுக்கு மேல தன்னந்தனியா கிளியோட கொஞ்சி உலாவிக்கிட்டிருக்காளே? பார்க்கிறதாக்கு அப்படியே தேவலோகத்துப் பெண் மாதிரி லட்சணமா இருக்காளே...?"

வியப்புடன் முணு முணுத்தாள் அற்புதா.

அர்ஜுன் ஊகித்தது போலவே... தங்களுக்குள் காரசாரமாய் விவாதித்தபடி ஒரு கும்பல் வந்து கொண்டிருந்தது.

அதில் நடுநாயகமாக... கிழத் தலைவன் வருவதைப் பார்த்ததும்... இருவரும் திகைப்புடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

கலீரென்ற சிரிப்பு சப்தத்தையும் சலங்கை சப்தத்தையும் கேட்டதும்... அந்த கும்பல் சட்டென்று நின்றது.

"தலைவா! உன்னோட ரொம்ப காலத்து முயற்சி தோல்வியில முடிஞ்சு போச்சுன்னு புலம்பி... திட்டித் தீர்த்திங்களே...? இதோ ஒரு பட்சி மாட்டிக்கிச்சு..."

108-வதா இவனை நரபலி குடுத்துடுங்க... இவளும் பார்க்கப்படு லட்சணமா இருக்காளே? சாமுத்திரிகா லட்சணம் இவ கிட்டே அமைஞ் சிருக்கான்னு பாருங்க..."

"டேய்...! நான் ஜெயிக்கப் போறென்டா... இவகிட்டே சாமுத்திரிகா லட்சணம் இருக்கு... கிளியோட கொஞ்சிட்டிருக்கா... கோழி அமுக்கிற மாதிரி அமுக்கி... இன்னிக்கே நரபலி குடுத்துடலாம்..."

கையிலிருந்த கிளியிடமே கொஞ்சல் மொழி பகர்ந்து கொண்டிருந்தாளே தவிர... இவர்களை ஒரு முறை ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை.

அவளை வியூகமாய் சுற்றி வளைத்தனர்

கிளத்தலைவன் வழக்கம் போல்... "ஹிஹ்ஹீ..." என்று ஏகத்தாளமாய் சிரித்தபடி அவளது தோளில் கை வைக்கப் போனான்.

மறுகணம்... மிகப் பெரிய இடிச்சப்தம்... கேட்டது.

நொடிப் பொழுதில் அந்த கும்பல் தீக்கிரையாகி சாம்பலாயினர். அந்த அழகிய பாவையும் கலீரென்று சிரித்துவிட்டு மறைந்து விட்டாள்.

"பார்த்தியா? கொல்லி மலைப் பாவை அம்மன் அசுரவதை செய்து முடிச்சுட்டாங்க..."

இருவருக்கும் மெய் சிலிர்த்தது.

"வா...! இந்த சம்ஹாரத்தை கண்கூடா பார்த்துட்டோம். இன்னொரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியும் இன்னிக்கு நடைபெற போகுது..."

காட்டாற்றுக்கு அருகாமையில் மலையோட மையப் பகுதியில்... பவுர்ணமி தோறும் ஜோதி வடிவத்துல சித்தர் காட்சி தருவாராம்...

அந்த ஜோதி வெளிச்சம் பட்டதும் சுற்றிலும் அரிய அபூர்வ மூலிகைகள் தலையெடுக்குமாம்...

அநேகமா அமர்நாத்தோட கும்பல்... அந்த அபூர்வ மூலிகைகளை அடையறுதுக்காக தான் அங்க் போயிருப்பாங்க...

காட்டாறு பக்கத்துல தான் இருக்கணும். சலசலப்பு சப்தம் கேட்குதே..." சப்தம் வந்த திக்கை மறைந்து மறைந்து நடந்தனர்.

மலையின் மையப் பகுதியில் சமவெளியின் அருகே அந்த கும்பல் இருட்டில் பாறையின் மறைவில் அமர்ந்திருந்ததை இவர்கள் கண்டு கொண்டனர்.

இவர்களும் பார்வைக்கு அகப்படாமல் நின்று கொண்டு கவனிக்கத் தொடங்கினர்.

அரைமணி நேரம் நகர்ந்தது...

ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமாய் திடீரென்று மிகப் பெரிய ஜோதி ஒன்று தோன்றியது. அதன் ஜெகஜோதியான வெளிச்சம் பட்டதும்... அதன் சக்தியில் பூமியிலிருந்து வெடித்துக் கொண்டு அபூர்வ மூலிகைகள் தலையெடுத்தன. அபூர்வ மூலிகைகள் மின்னுவதைப் போல் பளிர் என்று காற்றுக்கு தலையசைத்தன.

சில நொடிகள் தான்... அந்த ஜோதி நீடித்தது.

அதன் பின்பு சட்டென்று ஜோதி மறைந்ததும்... அந்த கும்பல், 'ஹேய்...!' என்று ஆரவாரமிட்டு எழுந்தது.

"டேய்... அந்த மூலிகையைப் பறிங்கடா... என்னோட எய்ட்ஸ் நோயைக்கூடத் தீர்த்து வைக்குமாமே?"

தீராத வியாதியெல்லாம் தீருமாமே?"

அமர்நாத் 'சக்ஸஸ்' என்றபடி முழங்கையை உயர்த்தி இழுத்தான்.

அமர்நாத்தும் அந்த கும்பலும் அந்த மூலிகைகளை நெருங்கப் போகும் தருணத்தில்...

காட்டாற்றில் குபீரென்று வெள்ளம் கனாமி அலைகளைப் போல்... அவ்வளவு உயரமாய் எழுந்தது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வாகாய்... அந்த கும்பலை மட்டும் வாரி இழுத்து அடித்துக் கொண்டு போனது.

நொடிப் பொழுதில் எல்லாமே நடந்து முடிந்து விட்டது.

"அர்ஜுன்! அந்த அபூர்வ மூலிகைகள் அப்படியே இருக்கு... நாம் தொட்டு வணங்கிட்டுப் போலாமே?"

"தாராளமா... அதைப் பறிச்சுட்டே போகலாம். குகைக்குப் போவோம்.

இதை என்ன செய்யறதுன்னு... சித்தர் ஸ்வாமி கிட்டேயிருந்து உத்தரவு வரும். அதன்படி செய்யலாம்..."

"அதைக் கொண்டு வந்து என்கிட்டே குடுங்க..."

அம்மா மரகதம் காவி உடையில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"அம்... மா... நீயா?"

"அற்புதா ஓடிச் சென்று அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"அம்மா அருவியில...நீ"

"காப்பாத்தப்பட்டேன். சித்தர் ஸ்வாமியா... அதுக்கு அப்புறம் உலக பற்று சட்டுன்னு எனக்கு விடுபட்டு போச்சு. இங்கேயே தங்கி மூலிகை வைத்தியம் பண்ணி சேவை செய்துகிட்டிருக்கேன்.

அபூர்வ வகை மூலிகைகளுக்கு... ஒரு சக்தி உண்டு. சாதாரணமா எல்லோர் கைக்கும் கிடைக்காது.

அபூர்வமான விஷயங்கள் எல்லாம் அபூர்வ மனிதர்களுக்கு தான்

அிப்பு வடிக்கிர்க்கு:-

புத்தகம் தயாரிப்பில் அனைத்து விதமான செலவுகளும் உயர்ந்துள்ளது. இருப்பினும் வாசகர்களுக்கு ரூ.10க்குள் நாவல் தரமானதாக கொடுக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் வண்ண பக்கங்கள் நீக்கப்பட்டுள்ளன. பண்டிகை கால வெளியீடுகளில் கூடுதல் வண்ணப் பக்கங்கள் சேர்க்கப்படும். தங்கள் ஆதரவிற்கு நன்றி!

- கருப்பையா நாகராஜன், ஆசிரியர்.

கிடைக்கும்.

போய் பறிச்சுட்டு வாங்க தம்பி!"

அர்ஜுன் பறித்துக் கொண்டு வந்து பல்யமாய் அதை மரகதத்திடம் கொடுத்தான்.

"அம்மா! அப்பா இங்க தான் இருக்காரு... ஒரு குகையில்..." இடைமறித்தாள் மரகதம்.

"தெரியும்... எல்லாமே தெரியும்... கணவன் மனைவிங்கிற பந்தத்தையே நாங்க மறந்துட்டோம். அவரவர் வழியில் சிவச்சேவை செய்துட்டிருக்கோம்..."

அமோகமாக இருங்க... ஓம் நமச்சிவாய்"

கால்களில் பணிந்தவர்களின் நெற்றியில் விபூதி பூசி ஆசி வழங்கிவிட்டு திரும்பிக்கூட பாராமல்... தூரத்திலிருந்த ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்று விட்டாள்.

"ஆயுஷ்மான் பவ..."

அசரீயைக் கேட்டதும் அண்ணாந்து பார்த்தனர்.

ஆகாயத்தில் அதே மாயக்கண்கள்...

ஆசி வழங்கி காருண்யமாய் இவர்களைப் பார்த்ததும் இருவரும் கைகளை தூக்கி வணங்கினர்.

ஆகாயத்திலிருந்து வாசமிகு மலர்களை அட்சதையாய் இவர்கள் மீது உதிர்ந்தன.

மெய் சிலிரக்க பரவசத்துடன் வணங்கி விட்டு இருவரும் கைகோர்த்தபடி நடக்கத் தொடங்கினர்.

-முற்றும்-